

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 504

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
~~~~~  
'Αρχισυντάκτης:  
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ  
~~~~~  
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
~~~~~
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
26 Μαΐου 1937

Εβδομαδιαία

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΝΑΨΥΚΤΗΡΙΑ

"Όπως κάθε χρόνο, μέσα στο καμίνι της 'Αθήνας, προς δροσισμόν και ανακούφισιν των δεινοπαθούντων συμπολιτών έκαναν την έναρξή τους τὰ 'Αναψυκτήρια. 'Επί κεφαλής αὐτῶν ἡ «'Οασις» μετὴν μεγάλη ὀρχήστρα Παπαδοπούλου καὶ τὰ διάφορα νούμερα, συγκεντρώνει τὰ ξεροψημένα πλήθη. Τὰ «Πεύκα»—ἡ 'Αγελάδες—μετὴν ἐξαιρετικὴ καλλιτέχνηδα Ζαζὰ Μπριλάντη στὰ διάφορα σουξέ της κάνουν ἐπίσης καλὰς δουλιές. Τὸ ἴδιο κί' ὁ Κήπος τοῦ Μουσείου, ὁ Λαζάνης τῆς λεωφόρου 'Αλεξάνδρας μετὴν Σούλα Καραγιώργη, κ.τ.λ.

Δόσε τοῦ δροσιᾶ τοῦ συμπολίτου... Καὶ πάρτε τὴν ψυχὴν του! "Όσοι δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ πάνε νὰ ξεσκάσουν κατὰ μήκος τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς—ὅσο προχωρεῖ ἐκεῖ, ὡς γνωστόν, οἱ τιμὲς γίνονται πῖο... ἀλμυρές!—ἡ πάνε σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ 'Αναψυκτήρια ἢ στὰ διάφορα πάρκα ποὺ γέμισε ἡ 'Αθήνα, ἢ στὰ ἀλσύλλια ποὺ εἶναι οἱ πνεύμονες τῆς πόλεως. Λίγο φυσικὰ... ὅχι, κί' αὐτὸ εἶναι πολυτέλεια... Στραγάλι... πασσατέμπο... Καὶ φέρε νερά, γκαρσόν!"

Στὰ ἀλσύλλια, γίνεται κί' ἡ ἐξῆς οἰκονομία: τὰ θεάματα εἶναι... ἀφορολόγητα! "Αν δὲν ἔχετε δραχμὴ στὴν τσέπη, τραβάτε κατὰ τοῦ Φιλοπάππου καὶ ἔχετε τὸ θέαμα. Συχνὰ ὅμως, ἐπεμβαίνει στὰ θεάματα αὐτὰ καὶ ἡ ἀστυνομία, ὅποτε ἔχομε, καὶ ἓνα ἄλλο εἶδος, ἀναψυκτήριον τὸ ἀστυνομικὸ κρατητήριον: 'Εξ ἴσου δροσερὸ καὶ ἀνέξοδο μετὰ τὰ προαναφερθέντα...

Προσεχῶς εἰς τὴν

“ΕΒΔΟΜΑΔΑ”

Νέον ὠραιότατον

μυθιστόρημα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1-1508-85
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 35282

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ..

Γίνεται ἡ 'Αθήνα Δαντικὸ τῆς Κόλασης καμίνι... Φλογίζεται ὁλόεναν ἡ γῆ κί' ὁ καύσων διόλου δὲν ἀργεῖ... ἀπ' τὸν ὁποῖον ἄλυωτος κανεὶς μας δὲν θὰ μείνῃ!

Μὰς λένε οἱ φιλενάδες μας: —"Άσε με μόνη κί' ἔρμη νὰ πάω σὲ μιὰν ἐξοχὴ ὅπου δὲν ἐρίσκεται... ψυχὴ—γιατὶ ν' ἀκούω δὲν θέλω πιά, λόγια γεμάτα... θέρμη!"

Οἱ πεθερὲς τὸ πρόβλημα τὸ λύουν ἐξ ἀρχῆς: ἀπλῶς ἀπὸ «καλὴ καρδιά» πάνε νὰ δοῦνε «τὰ παιδιά»—τυγχάνουν δέ, ὡς ἐπόμενον, ...ψυχρὰς ὑποδοχῆς!

"Αν σοῦ γουστάρει μιὰ μικρὴ καὶ θές... «νὰ τῆς τὰ ρίξεις», μὴν ἀπαγγέλεις ποιήματα... γιὰ φλογερὰ αἰσθημάτων—ἔγνοια σου κί' εὐκολώτερα τὴν κατακτᾷ... ἡ ψύξις!

Καὶ κάποιοι ποὺ εἶχε σύζυγον τὴν κόρη ἑνὸς μονάθου, πῆρε διαζύγιο ἓνα πρῶτ γιατί εἶχε ἀπ' αὐτὴν... καὶ: «Μ' αὐτὲς τίς ζέστες, Πρόεδρε, μερόνυχτα... μ' ἀνάθει!».

Ἄκουω γιὰ τὴν ζέστη πιά παράπονα ὅπου πάγω... Τὴν ἐρίσκουν «ὑποφερτικὴ» οἱ ἀνώτεροι δικαστικοί—διότι ἔχουν, ὡς γνωστόν, αὐτοὶ τὸν "Άρειο... Πάγο!"

Ἀπὸ τὴν ζέστη τὴν πολλὴ τώρα κί' ἐγὼ πελάγωσα—καὶ στὴν πολλὴ τὴν φούρια μου, μ' αὐτὰ τὰ καλαμπούρια μου, δὲν θάχετε παράπονο, πιστεύω... ποὺ σὰς πάγωσα!

III "ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ"

Μ' αὐτὴ τὴν φρικαλέα ζέστη, εἶναι ἡ μόνη φορὰ ποὺ ὁ συντάκτης αὐτῆς τῆς ἀμαρτωλῆς στήλης κατώρθωσε νὰ μὴν τὸν ἐλασπημήσουν οἱ ἀναγνώσται τῆς «'Εβδομάδος» γιατί τὰ παλιερά λογοπαίγνια τοῦ δημιουργήσαν μιὰν ἀτμόσφαιρα «φριζινταίρ» σὰν κί' ἐκείνην ποὺ εἶναι μέσα στὸ «Ρέξ». Διαβάστε... καὶ κρίνατε.

Ἐρώτησις.—Πῶς λένε ἓναν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι ὠμὸς ἀπάνω στὸν θυμὸ του;

Ἀπάντησις.—Ὁ μὀθυμο! Πάραυτα ἐξεργίζονται οἱ παγοποιοί, ἐλέποντας πῶς κινδυνεύει τὸ ψωμί τους, ἀλλ' ὁ συντάκτης... τὸ «βιολί του»!

Ἐρώτησις.—Πῶς λέγεται, γαλλιστί, ἓνα θραβεῖο ποὺ θὰ ἀπονεύμῃ ὁ ζυθοποιὸς Φίξ;

Ἀπάντησις.—Πρί-Φίξ! Αὐτὴ τὴν φορὰ γίνεται ἔξω φρενῶν ὁ ἴδιος ὁ Φίξ γιατί ὅχι μόνον συναγωνίζεται σὲ κολόνες πάγου ὁ συντάκτης μας, ἀλλὰ ζητᾷ κί' ὅλας νὰ τὸν δυσφημήσῃ. Τὸν κυνηγᾷ, λοιπόν, μετὰ μιᾷ «αμινάδα» στὸ χέρι!

Ὁ συντάκτης μας συνεχίζει δριμύτερος:

Ἐρώτησις.—Ὅταν θέλει κανεὶς νὰ δώσῃ παρὰ γιὰ ν' ἀγοράσῃ τυρὶ, τί κάνει πρῶτα;

Ἀπάντησις.— Παρατηρεῖ!

Ὁ κ. Γιώργος Παπᾶς, νῦν ἡθοποιὸς μὲν, ἀλλὰ καὶ τῶς τυροκόμος, ἀρχίζει τίς διαμαρ...τυρί...ες, λέγων ὅτι τὸ τυρὶ πρέπει νὰ εἶναι Βίτσερης...

Ὁ συντάκτης μας δὲν ἀπαντᾷ... εἰμὴ διὰ τετάρτου λογοπαγνίου:

Ἐρώτησις.—Ὅποιος πᾶει πρῶτα στὴν Βουλιαγμένη κί' ὕστερα στὴν Βούλα, πῶς ἐνεργεῖ;

Ἀπάντησις.— Ὑστερόβουλα!

Πάραυτα ὁ κ. Παναγιώτης Ἀντωνόπουλος, γραμματεὺς τῆς κοινότητος Βούλας καὶ συνεργάτης τῆς «'Εβδομάδος», ὁπλίζεται μετὰ ἓνα τσαντήρι (σκηνὴ) κί' ἐρχεται στὰ γραφεῖα μας νὰ δημιουργήσῃ... σκηνή!

Γίνεται μεγάλη φασαρία, ἀνάτατος ὁ κόσμος, καθένας θορυβεῖ στὰ γραφεῖα μας ὥσπου ἡ συνεδρίαση γιὰ τὴν φρικαλέα αὐτὴ στήλη ἀναβάλλεται γιὰ τὸ ἐπόμενον... ὅταν θὰ ἔχουν σφίξει περισσότερο οἱ ζέστες!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΤΙ ΤΟ ΗΘΕΛΕ

«Ο πελάτης (σὸν κουρέα του, ὅτε-
ρα ἀπὸ ἓνα ἄθλιο καὶ περιπετειώδες ἔυρι-
σμα). Δὲν μοῦ λές, ἔχεις κανένα ἄλλο ἔυ-
ραφι;

«Ο κουρέας.— Μάλιστα κύριε. Γιατί;
«Ο πελάτης.— Θέλω νὰ ὑπερασπισθῶ
τὸν ἑαυτό μου.

□ □

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΙΣ

«Ένας γιατρός κι' ἓνας παπᾶς ἔπαιζαν
τάβλι.

— Τί θὰ παίξουμε; ρώτησε ὁ γιατρός.
— Τίποτε, ἀπάντησε ὁ παπᾶς. Τὸ σχῆμα
δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ συνδυάσω τὴ δια-
σκέδαση μὲ τὸ συμφέρον.

— Τότε θὰ σοῦ προτείνω κάτι, εἶπε ὁ
γιατρός. Ἄν κερδίσεις θὰ σοῦ κάνω δω-
ρεάν μιὰ ἱατρικὴ ἐξέταση.

— Συμφωνῶ, παραδέχθηκε ὁ παπᾶς. Κι'
ἂν κερδίσεις ἐσύ θὰ σὲ θάψω δωρεάν.

□ □

ΜΕΣΗ ΛΥΣΙΣ

Σκέψου, ἀγαπητή μου... ὅταν εἴ-
παι πόσο χρονὸν εἶμαι δὲν μπορεῖς νὰ
θυμηθῶ ἂν εἶμαι εἴκοσι τεσσάρων ἢ εἴκοσι
πέντε.

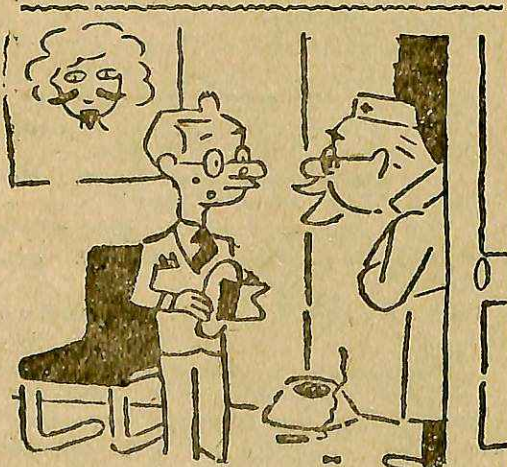
— Καὶ τί τοῦ εἶπες;
— Πῶς εἶμαι εἴκοσι δύο.

□ □

ΔΕΝ ΠΑΝΤΤΕΙ

«Ο Τοτός.— Ἡ μαμά σου δὲν στενο-
χωρεῖται ὅλη μέρα μέσα στὸ σπίτι;

«Ο Ριχῆς.— Ὀχι.
«Ο Τοτός.— Καὶ τί κάνει;
«Ο Ριχῆς.— Μαλώνει μὲ τὸν μπαμπά.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε μιὰ μύτη σὰν
μελιτζάνα καὶ δυὸ αὐτιά σὰν κουνουπίδια;
— Γιατί αὐτό;
— Ἡ μνηστὴ μου ἔχει ἀδυναμία γιὰ τοὺς
πρωταθλητὰς τοῦ μπόξ.

Τὰ κρίνα ποῦ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ τὰν ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ Στε-
φάν Μαριμπάρ ἔφθασε στοῦ συμ-
βολαιογράφου Ὁνωρίνου Λεζίν,
ἀναρωτιόταν γιὰ ποιά ὑπόθεση ὁ
ἐντιμότατος πελάτης του νὰ εἶχε ἀνάγκη
τὸν ὕπηρεσίον του.

Ὁ Στεφάν Μαριμπάρ, κατὰ τὴν κα-
κρά σταδιοδρομία του, εἶχε κατορθώ-
σει νὰ διαλευκάνη τὰ πιά σκοτεινὰ μυσ-
τήρια, ὅπου ἡ ἀστυνομία ἐδήλωνε ἀ-
δυναμία νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς ἐνόχους.

Γι' αὐτό, ἡ φήμη του τοῦ ἐξασφάλιζε
μιὰ μεγάλη πελατεία κι' ἡ ἐπίσημος ἀ-
κόμα ἀστυνομικὴ ἀρχὴ δὲν δισταζε νὰ
καταφύγῃ στὴν πείρα του, σὲ ὥριμες -
νες δύσκολες ὑποθέσεις.

Εἶχεν ἐργασθῇ πολλές φορές γιὰ λο-
γαριασμὸ τοῦ κ. Λεζίν δίνοντας τὴν λύ-
ση σὲ δύσκολες καὶ περίπλοκες κληρο-
νομικὲς ὑποθέσεις.

Μόλις εἶπε τὸ ὄνομά του στὸν κλη-
τῆρα αὐτὸς τὸν ὠδήγησε ἀμέσως στο
γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ Ὁνωρίνος Λεζίν, ἀφοῦ τοῦ ἔσφι-
ξε τὸ χέρι, τοῦ εἶπε:

— Φίλε μου, ἡ ὑπόθεση γιὰ τὴν ὁποία
σὰς κάλεσα εἶναι ἀπ' τίς πιά μυστη-
ριώδεις, ἴσως δὲ καὶ τραγικὴ, γιὰτὶ
δὲν ἀποκλείεται νὰ πρόκειται περὶ ἐν-
κλήματος.

— Στὴν περίπτωσή αὐτή, εἶπε ὁ Στε-
φάν Μαριμπάρ, δὲν ξέρω ἂν πρέπη νὰ
ἀναμνησθῶ γιὰτὶ μόνη ἡ ἐπίσημος ἀστυ-
νομία εἶναι ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν ἀνα-
ζήτησιν τοῦ δολοφόνου...

— Ἡ ὑπόθεσις ὅμως, συνέχισε ὁ συμ-
βολαιογράφος, εἶναι πολὺ σκοτεινὴ...
Εἶπα ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ
πρόκειται περὶ ἐγκλήμα-
τος, ἀποδείξεις ὅμως δὲν ὑπάρχουν
καθόλου.

Καὶ βλέποντας τὸν ντέτεκτιβ νὰ τὸν
κυττάξῃ ἐρωτηματικά, ὁ Ὁνωρίνος Λε-
ζίν ἐξηγήθηκε:

— Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται: ὁ Λεὸν
Σαντέλλ, ἡλικίας πενήντα ἔτων πλου-
σιώτατος, πέθανε στὸ ἐξοχικὸ σπίτι ποῦ
ἔχει στὸ Φονταίνεμπλό.

«Ὁ Σαντέλλ ἔχει δυὸ ἀνηψιούς: τὸν
Ρομπέρ Κέμπ καὶ τὸν Ζυλιέν Ντυβέρν,
ποῦ εἶναι οἱ μόνοι κληρονόμοι του γιὰ-
τὶ ὁ μεταστάς εἶχε στρογγυλὴ πε-
ριουσία: πεντέξῃ ἑκατομμύρια φράγ-
κων!

«Ἐ λοιπόν, ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς ἀνεψι-
ούς, ὁ Ρομπέρ ἦρθε νὰ μὲ βρῇ καὶ κα-
τηγορεῖ τὸν Ζυλιέν ὅτι δολοφόνησε τὸν
θεῖο του. Δὲν ἔχει καθόλου ἀποδείξεις,
δὲν θέλει νὰ ἀνακατέψῃ τὴν ἐπίσημη ἀ-
στυνομία στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ γιὰ νὰ μὴν
ἀτιμασθῇ ἡ οἰκογένειά του, γι' αὐτὸ
ἀποτάθηκε σὲ σὰς.

Ἀφοῦ σκέφθηκε γιὰ λίγα λεπτά, ὁ
Στεφάν ρώτησε:

— Τί εἶπε ὁ γιατρός ποῦ ἦρθε νὰ δια-
πιστώσῃ τὸν θάνατο;

— Συμπέρανε πῶς πρόκειται περὶ φυ-
σικοῦ θανάτου: ὁ Λεὸν Σαντέλλ δὲν ἔ-
φερε κανέν ἴχνος κακώσεων...

— Μπορεῖ ὁ δολοφόνος νὰ χρησιμο-
ποίησε δηλητήριο, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ὁ συμβολαιο-
γράφος. Ὁ Ρομπέρ, ποῦ κατηγορεῖ μυσ-
τικά τὸν ἐξάδελφό του Ζυλιέν, φρονεῖ
πῶς εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνος, ὥστε νὰ μὴν

χρησιμοποίησῃ δηλητήριο ποῦ ἀφήνει
πάντα ἴχνος, καθὼς γνωρίζετε, μέσα στὰ
σπλάχνα τῶν νεκρῶν καὶ μιὰ ἀπλου-
στάτη ἐξέταση μπορεῖ νὰ τὸ φέρῃ σὲ
φῶς.

— Καὶ τώρα, πῶς ἔχουν τὰ πράγμα-
τα; ρώτησε ὁ Στεφάν.

— Ἀπλούστατα, ἀποκρίθηκε ὁ συμ-
βολαιογράφος, περιμένοντας νὰ κανονι-
σθῇ τὸ ζήτημα τῆς κληρονομίας, οἱ δυὸ
ἐξάδελφοι πῆγαν νὰ ἐγκατασταθοῦν
μέσα στὴν βίλλα τοῦ θεῖου τους. Φαι-
νομενικὰ ζοῦν σὲ ἀπόλυτη ἁρμονία, ὁ
Ρομπέρ ὅμως κατασκοπεύει τὸν Ζυλιέν,
ἐλπίζοντας πῶς κάποτε θὰ προδοθῇ ὁ
ἐξάδελφός του καὶ θὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ
ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα του.

Ὁ ντέτεκτιβ ἐσπλῶθηκε ἀναπαυτικά
στὴν πολυθρόνα του, λέγοντας:

— Ἐ λοιπόν, δὲν μοῦ φαίνεται εὐκο-
λὴ ἡ δουλειά... Κατὰ βάθος, ὁ νέος θὰ
ἔχῃ ἀδικο ποῦ ὑποπτεύεται τὸν ἐξάδε-
λφό του.

— Δὲν τὸ πιστεύω: ὅσο εἰλικρινὴς εἴ-
ναι ὁ Ρομπέρ, τόσο ὁ Ζυλιέν μοῦ φαί-
νεται ὑπουλός... Ἄς εἶναι ὅμως, θὰ κρί-
νετε μόνος σας.

Καθὼς ὁ ντέτεκτιβ σηκωνόταν γιὰ
νὰ φύγῃ τὸν ἐμπόδισε μὲ μιὰ χειρονο-
μία:

— Γιὰ νὰ διευκολύνω τὴν ἀποστολή
σας, ἐπενόησα αὐτὸ, ἐν συνεννοήσει μὲ
τὸν Ρομπέρ: Θὰ πάτε στὸ Φονταίνεμ-
πλό, θὰ παρουσιασθῇτε στὴ βίλλαν ποῦ
σὰς δίνω τὴν διεύθυνση, ὡς ἀρχιτέκτων
σταλμένος ἀπὸ μένα, γιὰτὶ οἱ κληρονό-
μοι ἀποφάσισαν νὰ τροποποιήσουν τὴν
βίλλα ποῦ τοὺς ἄφησε ὁ θεῖος τους.

Ὑποκρινόμενος ὅτι ἐτοιμάζετε τὰ σχέ-
διά σας, θὰ ἐρευνήσετε ἐπὶ τόπου.

— Πιστεύετε νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν
ἀποστολή μου;

— Εἶμαι πεπεισμένος.

Κι' ἀφοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ὁνωρί-
νου Λεζίν, ὁ ντέτεκτιβ ἔφυγε.

□ □

Τὴν ἐπομένην ἔφθανε στὴν βίλλα ὅπου
ἔμεναν οἱ δυὸ ἐξάδελφοι.

Ἦταν ἓνα ἀρκετὰ κομψὸ οἶκημα τρι-
γυρισμένο ἀπὸ ἓναν ἀπέραντο, ὁλάνθι-
στο κήπο.

Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

ΤΟΥ ΣΙΝΚΛΑΙΡ ΛΟΥΥ·Ι·Σ

τοῦ ἄρεσε καθόλου.

Χωρὶς νὰ δείξῃ τὰ συναισθήματά του,
ὁ ντέτεκτιβ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο ποῦ
τοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-
τὸς τὰ κρίνα ποῦ εὐωδίαζαν στὴν ἀτ-
μόσφαιρα.

«Ἦταν Ἰούνιος μῆνας κι' ἔκανε ἐντύ-
πωση στὸν ντέτεκτιβ τὰ ἀπειρα τριαν-
τάφυλλα, καὶ γαρύφαλλα καὶ πρό παν-

Αυτή που ξεχωρίζει απ' όλες τις άλλες...

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

την άφηνε δλότελα διψασμένη, και τά φιλιό της, που μου άνάβανε τρικυμίες, πόθου, δέν ήταν ίκανά να μου δώσουν εκείνο που ζητούσα...

Και τώρα, ναμαι πάλι μόνος... Όπως ήμουν μόνος και πριν γνωρίσω τη Λόλα, όταν μ' άφησεν ή Νάντια,

λεπτοκαμωμένη βιεννέζα του «Φολι» για να φύγη μ' ένα βραζιλιανό ντιζέρ για την Κόστα-Ρίκα, όπως ήταν μ' άφησε ή Μπέμπη για να παντρευτή, ή Εική για να γίνει έκτης ποιότητας αστέρι του σινεμά στο Βερολίνο, κι ή Καίτη για να γίνει τρίτης τάξεως κοκότα στο Παρίσι. Για όλους αυτούς τους χωρισμούς δέν έχω ποτέ: «Όπως είχαν έρθει όλες αυτές οι έρωμένες, έτσι κι ήλπιχα να φύγει—αθόρυβα, διακριτικά, χωρίς να ένοχλήσουν διόλου την ψυχή μου, γεμίζοντας χάδια τού ντιζέρ, κι άφήνοντας τ' άποτυπώματα των γυμνών κορμιών τους στα πουπουλένια μαξιλαράκια. Όλες είχαν έρθει για την ίδια αφορμή, έλαφρά διασκευσμένη κατά την περίπτωση: ή μιά ήθελε ιδιόκτητο αυτοκίνητο—και τι άφέλεια να τού ζητήση από μένα... ή άλλη ήθελε να της έπιτρέπω ν' άγαπή, έκτος από μένα, κι έναν οποιοδήποτε φίλο μου, διατηρώντας τού δικαίωμα της έκλογής, ή άλλη να μ' άπατά μ' όλον τόν κόσμο, και να μου δημιουργή σκηνές άνυπόφορες μόλις μ' έβλεπε να χαϊδεύω έστω και γάτα θηλυκή...

Κι όμως, κάποτε ξεχώριζε μέσ' στις άναμνήσεις μου... Δέκα χρόνια από τότε... Ήταν μικρούλα, άβγαλτη, γεμάτη παρθενική ντροπή κι ήμουν ο πρώτος της έρωας... Τι μέρες άξέχαστες! Άφου, και σήμερ' ακόμα, ύστερα από τόσα άτέλειωτα χρόνια χωρισμού, πρόσβαλλε άναλλοίωτο μπροστά μου τού γλυκού, χαριτωμένου μουτράκι της Λούσης μου, με τά ξευπνά ματάκια, που δακρύζανε τόσο συχνά τότε, και τις περισσότερες φορές, δίχως ώριμένη άσφομή... Ήτανε κοριτσόπουλο χωρίς πείρα. Εγώ ήμουν ο έρωτικός της δάσκαλος. Στα χείλια μου είχε μάθει να φιλά. Η ψυχή της, όπως και τού σώμα της, μέσ' στην άγκαλιά μου είχανε πάρει την όριστη τους γυναικεία φόρμα. Στην άρχή, εύρισκε τρομερό νάσθ κι έναν άθωο ακόμα περίπατο μαζί μου. Στο τέλος, ζητούσε μόνη της τά χείλη μου...

Ήταν ένα πραγματικό είδύλλιο. Κι είχε βαστάξει όσο όλα τά είδύλλια: Πολύ λίγο... Ύστερα, μιά μέρα ή Λούση χάθηκε... Πέταξε μακριά μου, σαν άνυπόμονο πουλί που ζητάει καινούργιες συγκινήσεις, σε καινούργιους τόπους, σε καινούργιες περιπέτειες... Τό τελευταίο γράμμα της, ήτανε γεμάτο σπαρταρό: «Θά ρε θυμάμαι πάντα...

τά δάκρυα του χωρισμού, που μου σπαράζει σαν άναπνέουσα μοίρα κακά την καρδιά, δέν θά στεγνώσουν ποτέ στα μάτια μου... Και πάντα να με περιμένεις, χρυσέ μου...»

Την περίμενα άρκετά, πολύ μάλιστα. Πέρασαν μήνες, πέρασε ένας χρόνος... Κι ύστερα, σιγά-σιγά, ή Λούση έπαψε να μου γράφει... Ήτανε πολύ φυσικό... Δέν την άδικούσα... Τι ίκανοποίηση μπορούσαν να προσφέρουν τ' άψυχά γράμματά μου, στη θερμή της γυναικεία ιδιοσυγκρασία; Μπορούσε λοιπόν να με ξεχάσει μ' όλο της τού δίκου... Μπορούσε ακόμα ν' άγαπήση κι άλλον... Έμένα μούφτανε ότι για λίγον καιρό—πούγε διαρκέσει σά μιά άστραπή...—μου πρόσφερε τά χάδια της, χωρίς ύπολογισμό, άποκλειστικά σε μένα, με μιάν έγκατάλειψη και μιά τρυφερότητα που θά τη θυμάμαι αιώνια... Δέ μ' ένοιαζε αν ή Λούση θ' άγαπούσε άλλον ύστερα από μένα: Μ' ένοιαζε πως, όσο μ' άγαπούσε, ήταν μονάχα δικιά μου... Κι αν σήμερα δέν την άγαπούσα πιά έγώ—δλα τέλειωναν—, μέσα μου ένοιωθα έναν άπέραντο σεβασμό, για εκείνη που ξεχώριζε απ' όλες τις άλλες...

□ □

Η έλλειψη της Λόλας, μ' έκανε να βρεθώ κείνο τού βράδυ μόνος, σ' ένα υπόγειο μπάρ. Ή δρχήστρα του απ' την πρώτη στιγμή μούδωσε στα νεύρα, τά πράσινα και ρόζ λαμπόνια τού τσιβανιού του μου ζάλιζαν τά μάτια, κι οι μισομεθυμένες παρέες μου δόσαν έντύπωση άποκρουστική. Χωρίς έρεξη καιμιά, ρούφηξα μιά μισοκαδιάρικη μπουκάλια κρασί, κι έφαγα λίγα φρούτα. Κατά τά μεσάνυχτα, είδα να μπαίνει στο μπάρ ένας καινούργιος φίλος μου, που τόν είχα γνωρίσει τελευταία στο σπίτι μιάς παλιάς θεατρίνας. Ήταν ένα παιδί πολύ ευχάριστο, που απ' την πρώτη στιγμή τού είχα συμπαθήσει έξαιρετικά.

Ήρθε και κάθησε στο τραπέζι μου. —Πώς άπόψε μόνος; με ρώτησε.

—Η Λόλα έφυγε... τού άποκρίθηκα με μιά άδιαφορία διόλου προσποιητή.

—Δέ μου φαίνεται περίεργο... Την είχα δη προχθές να θαυμάζω ένα πανάκριβο «άνασάμπλ» γι' άπόγευμα, σε μιά βιτριλά της δδού «Ερμού». Σά να μη σου κόστισε όμως και πολύ...

—Α, όχι βέβαια... Ήταν όμως μιά συνήθεια... Τρείς μήνες τώρα ζούσαμε μαζί...

Ο φίλος μου φαινότανε να ήθελε να μου εμπιστευθή κάτι. Στο τέλος, ύστερ' από λίγους δισταγμούς, φαίνεται πως τ' άπεφάσισε. Άφου ήπιε λοιπόν δυό-τρείς γουλιές κρασί και δάγκωσε λίγο μανταρίνι, με πλησίασε και μούπε:

—Ας είναι, όλες οι γυναίκες είναι

έκνευριστικά δμοιόμορφες... Πρόστυχες, ταπεινές, όλο συμφέρον κι ύπολογισμό... Καμιά δέν έχει τού έρωτικό τάκτι, που είναι άπαραίτητο σε μιά σχέση, κι άνάμεσα σε δυό έραστές, που θέλουνε να σέβωνται ο ένας τόν άλλον...

—Ναι, αλήθεια... τού άποκρίθηκα, μάλιστα άφηρημένα.

—Κι' οι δικές μου όλες οι σχέσεις ήταν ίδιες... Χωρίς κανένα ένδιαφέρον, χωρίς κανένα καρδιοχτύπι, χωρίς καμιά ειλικρίνεια...

Χαμήλωσε λίγο τή φωνή του, κι έξακολούθησε, σά συνεπαρμένος από μιά βαθυτάτην έκσταση:

—Κι' όμως, κάποτε, πάνε πολλά χρόνια από τότε, βρήκα τόν έρωτα τού μοναδικού και τόν άσύγκριτο, σε μιά άβγαλτη μικρούλα...

Κύτταζε τού φίλο μου προσεχτικά. Στα τελευταία του λόγια, τά μάτια του λάμπανε παράξενα. Παράγγειλε μιά δεύτερη μπουκάλια στη σερβιτόρα, κι συνέχισε, ένω τού βιολι απ' την όρχήστρα συνόδευε μ' ένα «κοντρακάντο» τού ντιζέρ, σε μιά παριζιάνικη σασονέτα κουτή:

—Τή γνώρισα κοριτσάκι, και την άφισα γυναικά... Μέρ' στην άγκαλιά μου πήρε τή φόρμα της... Στην άρχή δέ μ' άφησε να τή φιλήσω, στο τέλος ζήτησε μόνη της τά χάδια μου... Τή λέγανε Λούση...

Αισθάνθηκα πως, άπότομα, μου άνέβηκε όλο τού αίμα στο κεφάλι. Για να κρύψω τού κοκκίνισμά μου, κατέβασα μιά και κάτω ένα δλόκληρο ποτήρι κρασί...

—Λοιπόν; ρώτησα τού φίλο μου, άνάβοντας ένα τσιγάρο μ' ένα σπύρο παύτρεμο στο χέρι μου.

—Πάνε δέκα χρόνια από τότε... Ένα βράδυ θερμού τού Ιουλίου, ήρθε να με βρή, όπως πάντα, στη ν γκαρσονιέρα μου, μετά τις δέκα... «Α, έχασα να σου πω, ότι, τρείς μήνες που βασίτηξε αυτή ή περιπέτεια, δέν είδα ούτε μιά φορά τή Λούση άπόγευμα...

Δέ μου φάνηκε παράξενο: «Όλα τ' άπογεύματα, ή Λούση ήτανε μαζί μου...»

—Ήρθε λοιπόν κι' ήτανε χαρούμενη...

—Επεσε στην άγκαλιά μου, πέταξε τού φουστανάκι της

—έκανε πολλή ζέση τού βράδυ εκείνο...—κι' άρχισε να με φιλά σαν τρελή...

Κι' ήταν τόσο άνυπόκριτος, τόσο ζεστός ο ένθουσιασμός της, ώστε ήταν

ή μόνη φορά που πείστηκε ότι μιά γυναίκα άγαπούσε μόνο έμένα!

Μιά κακοβαμμένη μεσόκοπη, γέλασε απ' τού διπλανό τραπέζακι. «Ένοιωσα έπιτακτική την άνάγκη να της πετάξω ένα ποτήρι στο φριχτό της κεφάλι. Συγκρατήθηκα όμως, και άρκέστηκα να παραγγείλω μιά καινούργια μπουκάλια στη σερβιτόρα, κάνοντάς της ένα χοντρό κομπλιμέντο.

—Έκείνη τή νύχτα, έξακολούθησε με την άδυσώπητή του άγνοια ο φίλος μου, δέ θά την ξεχάσω ποτέ, όσα χρόνια κι' αν περάσουν... Γιατί σε κείνη τή νύχτα ήταν συμπικνωμένο όλο τού δυνατό μεθύσι τών αισθήσεων, μαζί με την πιο άπέραντη ψυχική άνακούφιση...

Ήρθε ή Σόνια, ή σερβιτόρα, κι έφερε τή μπουκάλια. Τής είπα στ' αυτή πως θάθελα νάφευγα άπόψε μαζί της. Έκείνη χαμογέλασε, άνοίγοντας τά σαρκώδηκα χείλια της, και δείχνοντας ένα δόντι σάπιο, δεξιά στο στόμα.

Σε λίγο ο φίλος μου με χαιρέτησε κι' έφυγε. Έμεινα μόνος μου, με τή μισή μπουκάλια άδειανή. Ένας κόμπος μούσφιγγε τού λαιμού, και τού κρασί δέν πήγαινε κάτω. Κατά τις τρείς, ή Σόνια, ή Πολωνάικα σερβιτόρα τού μπάρ, με πήρε και φύγαμε. Πέρασα μαζί της μιά φριχτή κι' άηδιστική νύχτα.

□ □

Είχε βγή πιά ή νύχτα όταν θάφτασα στο σπίτι μου. Μπήκα στο σαλονάκι, κι' ίσια διευθύνθηκα σ' ένα μικρό κουτάκι άπό έβανο. Τό άνοιξα, κι έψαξα άνάμεσα σε πολλά γράμματα, κι' έβγαλα στο τέλος ένα με κάποιο γραφικό χαρακτήρα λεπτό. Ήτανε γραμμένο με τού χέρι της Λούσης, κι' είχε την ήμερομηνία ενός Ιουλίου,—έδω και δέκα χρόνια:

«Είμαι δυό ώρες που χωρίσαμε. γου-

Μ' έλουσε με ένα σωρό θρισίες και στο τέλος έφυγε.

Άστυνομικές ιστορίες

Θά έτυχε συχνά, διαβάζοντας τις καταπληκτικές περιπέτειες ενός άστυνομικού μυθιστορήματος να φωνάζετε: «αυτά τά πράγματα δέν γίνονται!» τόσο σας φαίνονται άπίθανα. Και έν τούτοις, έρχεται σήμερα ο κ. Φρανσουά Φοσκά με τού βιβλίο του που έξέδωσε τώρα τελευταία στο Παρίσι «Η Ιστορία και ή τεχνική τού άστυνομικού μυθιστορήματος» να μάς πείση ότι αν υπάρχει κάτι τού άπίθανο αυτό είναι ή ζωή από την όποια και μόνον άκρύβονται οι άστυνομικοί μυθιστοριογράφοι τά παραδείγματά τους.

Και για να μάς πείση καλλίτερα, ο κ. Φοσκά, άνάφέρει στο βιβλίο του ένα πλήθος από άστυνομικές ιστορίες που είναι παρμένες από την καθημερινή ζωή και που έν τούτοις φαίνονται κι' αυτές πολύ άπίθανες.

Δύο Άμερικανοί άστυνομικοί, περνούν μπροστά από ένα ταχυδρομικό γραφείο, όταν σκοντάφτουν επάνω σ' ένα άνθρωπο που έμπαινε εκείνη την στιγμή μέσα κρατώντας ένα γράμμα. Τό γράμμα πέφτει από τά χέρια τού άγνώστου, και ο ένας από τους άστυνομικούς που τού μαζεύει για να τού δώσει στον κατόχο του, με μιά λέξη συγγνώμης, παρατηρεί έκπληκτος στον φάκελλο τού όνομα και την διεύθυνση ενός Ιταλού κακούργου, που από καιρό καταζητούσε ή άμερικανική άστυνομία!

Άλλο:

Στά σφιγμένα δάκτυλα ενός μικρού κοριτσιού που θρέθηκε πνιγμένο, ή άστυνομία έρθει μερικές ξανθές τριήμες, πολύ άνοιχτού χρώματος. Κανένα όμως άλλο ίχνος τού δολοφόνου.

Μετά δέκα πέντε μέρες, ένας από τους άστυνομικούς που παρακολουθούσαν την υπόθεση, έμπαινε να ξυρισθί σ' ένα κουρείο. Δίπλα του ένας άλλος κύριος, ξανθός, έκοθε τά μαλλιά του. Ο άστυνομικός παρατήρησε τότε με έκπληξη του, ότι τού χρώμα των μαλλιών τού διπλανού του, ήταν όμοιο με τού χρώμα των τριχών που είχαν έρθει στα δάκτυλα τού στραγγαλισμένου κοριτσιού. Ο άστυνομικός, παρακαλούσε σε λίγο τόν ξανθό πελάτη, να τόν ακολουθήσει στο πλησιέστερο τμήμα, όπου έξακριβώς ήταν ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος τού άτυχου κοριτσιού!

Διαβάζοντας τις δυό παραπάνω ιστορίες, θά χαμογελάσετε ίσως, όπως θά τό κάνετε αν τις διαβάσετε σε κανένα μυθιστόρημα. Και όμως είναι αληθινές από την μιά άκρη ως την άλλη. Μας τού έγγραψαι τού κύριος τού συγγραφέως τού βιβλίου, απ' όπου τις πήραμε.

σε μου, κι' όμως, νοιώθω ακόμα τά χάδια σου να μου φλογίζουν τού σώμα. Σου γράφω απ' τού κρεβάτι μου, είναι νύχτα, κι' έχω άναμένη μόνο τή βεγιέζα, για να μην έμπήσω τή μαμά και με μαλλώσω... Πόσο σ' άγαπώ... Πόσο σ' άγαπώ... Ποτέ κανένα άλλος δέ θά με κάνει να νοιώσω ότι νοιώθω αυτή τή στιγμή για σενα... Σ' άγαπώ, σε λατρεύω... Και δέν άγάπησα, ούτε θ' άγαπήσω άλλον... Μόνον σενα... Μόνον σενα...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΕΣ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Στην Γερμανία, υπάρχει μεγάλη ελλείψη υπηρετιών. Αγνωστο ακριβώς γιατί. Ένας Γάλλος διπλωμάτης, που μένει στην γερμανική πρωτεύουσα, αφηγείται το εξής σχετικό άστείο:

Δύο νοικοκυρές μιλούσαν: —Η μαγειρίσά μου δεν είναι για τίποτε! Φαντασθήτε ότι δεν ξέρει να εράση δυο αυγά... Τ' αφήνει πάντα να σκληρύνουν.

—Κράτησέ την αγαπητή μου και μην παραπονιшься. Η δική μου ποτέ δεν αφήνει να σκληρύνουν τα αυγά. Φεύγει προτού ακόμη καλοθράσουν!

□ □

ΤΙ ΘΑΚΑΜΝΕ ΕΝ ΑΝΑΓΚΗ

Ο Σινιορέ ο μεγάλος Γάλλος ήθοποιος που πέθανε πριν λίγο καιρό, θρίσκονταν μιά μέρα μαζί με τον έπίσης μεγάλο συνάδελφό του, Λουσιέν Γκιτρώ, που ήταν στον καιρό του, φημισμένος για την σκληρότητα των κρίσεών του. Μαζί τους ήταν και δυο άλλοι ήθοποιοι. Έστερ από λίγο, ο ένας απ' αυτούς σηκώνεται και φεύγει: «Ο Γκιτρώ τον πάγει ως την πόρτα και επιστρέφοντας λέγει: «Τι θάλακας!». Σε λίγο φεύγει και ο άλλος ήθοποιος. Η ίδια διαδικασία και μ' αυτόν. Όταν βρέθηκε μόνος ο Σινιορέ του λέγει:

—Λοιπόν, φίλε μου, εγώ δεν θα φύγω ποτέ, γιατί ξέρω τι με περιμένει μόλις κλείση η πόρτα πίσω μου!

—Και σε ποιόν θα πω για σένα, αφού θάμαι μόνος μου; του λέγει ο Γκιτρώ.

—Είσαι ικανός να φωνάξεις τον υπηρετή σου και να με θρίσης μπροστά του!...

□ □

ΚΑΛΟ ΗΤΑΝ ΚΙ' ΑΥΤΟ

γνωστή είναι η φιλαργυρία των Σκωτσέζων. Ίδου τώρα ένα ανέκδοτο άκόμη, αυθεντικώτατο:

Ένας Σκωτσέζος, είχε χάσει τελευταίως μέσα σ' ένα τραίνο ένα χαρτονόμισμα των πέντε λιρών. Φωνάζει λοιπόν τον επιθεωρητή της αμαξοστοιχίας και του το λέγει. Αυτός διατάζει να ψάξουν και σε λίγο οι άνθρωποι του του φέρνουν ένα χαρτονόμισμα των 10 σελλινίων. Ο επιθεωρητής της αμαξοστοιχίας πηγαίνει και βρίσκει τον Σκωτσέζο.

—Κύριε, του λέγει, δεν βρέθηκε παρά μόνον ένα χαρτονόμισμα των 10 σελλινίων.

—Δεν πειράζει, το παίρνω κι' αυτό ως προκαταβολή!...

□ □

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ

—Στην Αμερική πέθανε ένας άνθρωπος σε ηλικία 127 ετών.

—Και τι είναι αυτό. Έμένα ο παπάς μου θάταν σήμερα 160 ετών, αν ζούσα.

Για να μαθαίνετε και να διασκεδάσετε

«Όποιος έχει πολύ ππέρι βάζει και στα λάχανα», λέγει ένας λόγιος. Και οι Αμερικανοί πλούσιοι, μη ξέροντας τί να κάνουν τα τόσα τους λεφτά, βάζουν χρυσά δόντια... και στους σκύλους των! Στην Ν. Υόρκη, υπάρχουν ειδικά οδοντοιατρεία για σκυλιά. Και κάνουν τα οδοντοιατρεία αυτά, κυριολεκτικώς χρυσές δουλειές!

□ □

Ένας πολύ πρωτότυπος γάμος έγινε στην Βιέννη τελευταία. Ο κλόουν ενός Ιπποδρομίου, παντρεύτηκε ένα «νούμερό» του μιά νέα κοπέλλα δηλ. που είχε γεννηθεί χωρίς χέρια. και που επέδεικνε στο Ιπποδρόμιο της ικανότητα των ποδιών της, με τα οποία έραβε, έγραφε κτλ. Η πρωτοτυπία όμως δεν έγκειται στον γάμο αυτόν σ' αυτό, αλλά στο γεγονός ότι ο γαμβρός πέρασε κατά την διάρκεια της τελετής το δαχτυλίδι στο δάκτυλο του δεξιού ποδιού της νύμφης!

Αφού δεν είχε χέρια...

Μακάβριο

Το νομ' μου παίρν' ή συμφορά, μά τη (ζωή μ' αφήνει, γιατί' του πόνου τις κορφές, που είναι (πολύς, δέ φτάνω· δέ φτάνω, κι' όνειρο θαρρώ πως με γε- (λάει πλάνο μες στις θαμπές αναλαμπές που κάπου (ό νούς μου χύνει.

Του κάκου! απ' δτι αγάπησα καπνός (δεν έχει μείνει, και τ'νομα που πιό γλυκό μου ήταν — (ας πεθάνω! σ' άσπρη τώρα ταφόπετρα είναι γραμμέ- (νο επάνω και από κάτω άξύπνητα κοιμάται 'Ε- (κείνη—'Εκείνη!

Μά όταν τις νύχτες μου περνώ στον τά- (φο της τριγύρω και μοιρχεται απ' το χάμα του το ίδιο (έκείνο μύρο, που ζωντανή την πότισε βασιλιά ως τα (κόκκαλά της,

κι' άφρός στη γή της τά στερνά λουλού- (δια ξεχειλίζουν, τον πρώτο της αγάπης μας ύπνο σά να (θυμίζουν, κλίνη θαρρώ το μνήμα της να με καλή (κοντά της.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

(«Σκαρβαίοι και Τερρακόττες»)

ΜΑΡΣΕ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΠΟΤΕ ΕΙΧΕ

ΠΙΗ

Ο Όλιβ συναντά τον φίλο του Μάριο συνίπα στο μεθύσι.

—Τί χάλια είναι αυτά Μάριε, πάλε κατώ πια όλα τα θαρέλια του Βιέ-Πόρ!

—Σε δεβαίω, Όλιβ δεν ήπια παρά μόνον δυο οκαδούλες.

Και το λές! Δεν θα πάψης τέλος πάντων αυτή την ολέθρια συνήθεια; Πιές και λιγάκι γάλα χριστιανέ μου!

—Ήπια, Όλιβ, δυο οκάκερα χρόνια!

—Όχι δά!

—Σε δεβαίω! Όταν ήμουν αμωρό...

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΚΑΛΟΣ ΛΟΓΙΣΤΗΣ

Ο Μάριος είχε ένα ήλογο. Κάποτε αυτό άρρώσθηκε και ο Μάριος το έστειλε σε μιά κτηνιατρική κλινική.

Μετά κάμποσο καιρό, και εκεί που περίμενε νέα για το άρρωστο ζώο του, ο Μάριος παίρνει ένα φάκελλο από τη κλινική. Τον ανοίγει και βρίσκει μέσα τον εξής λογαριασμό:

Διά νοσήλεια	φρ. 500
Από πόλησιν δερματος ζώου >	20
Υπόλοιπον >	480

Ο Μάριος τότε παίρνει την πέννα και άπαντά:

Κύριοι
«Σας χαρίζω την προβαία του δυστυχισμένου ζώου» στείλτε μου δι' έπιταγής τα 480 φρ.».

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΝΟΣΤΑΛΓΟΣ

Κάποτε ο Μάριος είχε πάγει για δουλειές του στο Παρίσι. Οι δουλειές του όμως δεν τελείωσαν και ο Μάριος αναγκάστηκε να μείνη πολύ καιρό στο Παρίσι. Είχε αρχίσει να νοσταλγή τρομερά την πατρίδα του, τον άέρα της θάλασσας, όποτε φθάνει στην πρωτεύουσα ή πρωτοβλήτρια ποδοσφαιρική ομά της Μασσαλίας με επί κεφαλής τον φίλο του Όλιβ. Ο Μάριος σπεύδει από τους πρώτους στο «μάτε» που δινότανε την άλλη μέρα στο Στάδιο Κολόμπ.

Κάποτε, ή σφαίρα φρεφύγοντας έξω από τον στίβο πέφτει ανάμεσα στους θεατές, και μάλιστα, θρίσκειται στην άγκαλιά του Μάριου. Αυτός την παίρνει και ξαφνικά του έρχεται μιά έμπνευση:

—Όλιβ, φωνάζει, του φίλου του, σδόν στίβο, που έχετε φουσκώσει αυτή την μπαλά;

—Στην Μασσαλία! Στο καφενείο της Καν-νιμπέρ!

—Όραία! κάνει ο Μάριος, και χωρίς να χάση καιρό, βγάζει το σουγιά του τριπλά την σφαίρα και βάζοντας το στόμα του στο άνοιγμα:

—Επί τέλους! άναπνέω λίγο άέρα της πατρίδας!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ο ΚΛΕΦΤΟΚΟΤΤΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Όπως άναγγείλαμε ήδη, έγκυκλοφόρησε το βιβλίο του συνεργάτου μας κ. Δημ. Ψαθά «Η Θέμις έχει Κέφια». Η σημερινή σελίς, είναι παρμένη από τις άνέκδοτες του βιβλίου του κ. Ψαθά, για τον όποιο και το έργο του, γράφομε σ' άλλη σελίδα.

Στην γωνία των οδών Σοφοκλέους και Αθηνάς έστακόνταν ένας άνθρωπος. Τρεις κόττες δεμένες από τα πόδια βρισκόταν μπροστά του εξαπλωμένες, ακίνητες, ως πτώματα καταδίκων ύστερα από την εκτέλεσιν. Μιά μαύρη, μιά άσπρη και μιά άσπρόμαυρη με κόκκινο γυμνό λαιμόν. Το πλήθος των περαστικών έπερνούσε άδιάφορον μπροστά από την εξαπλωμένη τριάδα. Έξαφνικά όμως ένεφανίσθη πελάτης άπροσδόκητος:

—Πόσο το κόττες μπέ!

—Έβδωμήντα δραμάς ή μία.

Άλλα τα μάτια του πελάτου άστραφαν αλφινδίως. Το πρόσωπό του έγινε κόκκινο, τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν και γενικώς τα χαρακτηριστικά του έπηραν άποχρώσεις ύψιστης συγκινησεως:

—Μπέ! Δεν ντιρέπεσαι μπέ;

—Τί έπαθες ρε μυστήριε;

—Δικός μου κόττες πουλάς μπέ;

—Δικές σου κόττες;;

—Βαί- βαί- βαί!...

Και προτού ακόμα καλά- καλά σκεφθή ή πωλητής του έξεσφενδόνισε ως κεραυνόν την βαρυτάτην λέξιν:

—Κλέφτη!

Έπηκολούθησε άκαριαία συμπλοκή. Έξαλλος ο άναγνώστης τις κόττες του συμπαθής Αρμένιος, επέπεσεν έπί του πωλητοδ με τάς άγριωτέρας των διαθέσεων, ενώ ο άλλος ύπερημνέτο άπεγνωσμένος της ύποληψεως και του έμπορεύματός του.

—Κλέφτης άνθρωπο! Φτοδ! Ουταν-μάξ έρίφ!

—Βρέ άσε τις παλάβρες! Σύρε στη δουλειά σου μη σε πρίξω!

—Δικός μου είναι το κόττες!

—Βρέ άσε την παληκοϋβέντα!

Έπέπεσαν άκράτητοι έναντίον άλλων. Έπέσαν μερικοί γρόνθοι και παρ' άλλων οι αντίδικοι να έσφάζοντο ως τα άντικείμενα της διαμάχης των εάν δεν έφθανεν έπί τόπου το θογανον της τάξεως να δόδηγήση στο αυτόφωρον κόττες και άνθρωπος.

Γλέντι μέγα έγινε στο αυτόφωρον. Το πρόβλημα παρά την φαιδράν του άψιν όμως παρουσίαζε σοβαροτάτας δυσχερείας, για την λύσιν του δε έχρειάζετο σοφία Σολωμώντος. Ο κάτοχος και πωλητής των κοττών έπαιρνε τους φοβερωτέρους όρκους:

—Στην ψυχή των πεθαμένων μου, κ. δικαστή. Είναι δικές μου οι κόττες! Άπό κοτόπουλα τις άνάθρεψα και τώρα που μεγάλωσαν έίπα να τις πουλήσω να βγάλω καμινά δεκάρα.

—Έχεις κι' άλλες κόττες;

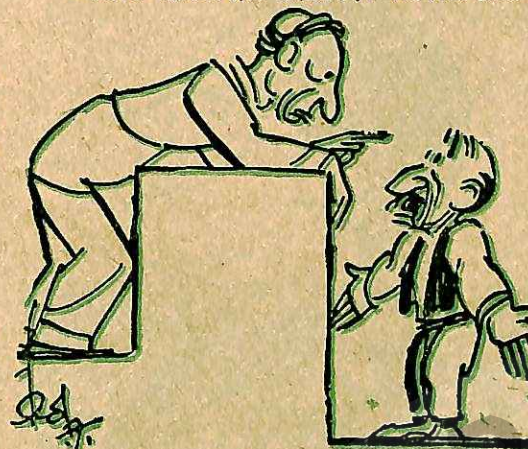
—Έχω στα κόκκαλα του παπούλη μου, κ. δικαστή. Αυτές τις πουλάω νισ-τι δεν γεννάνε!

Άλλα στο σημείον αυτό ο άμφισβητών ύπερ έαυτοδ την κυριότητα των κοττών εξανέστη:

—Ψέματα, πρόεντρο έφέντη! Ψέματα! Κόττες μου γεννούν Ιστέ! Κλέφτη, ψεύτη άνθρωπο είναι! Ντέν πιστεύει; Νά σου δείξω εγώ, πρόεντρο έφέντη!

Και με μιά κίνηση κεραυνοβόλον άρπάζει την μίαν από τις κόττες, την αντίστρέφει ώστε να χαίνη πρds το άπαισματοδίκου ή φτερωτή ούρά και ή ύπ' αυτήν έδρα της αιδούς της κόττας, πραγματοποιεί άστραπιαώς την χειρονομίαν του άπίστου Θωμά διά γραφικής τοποθεσίας τοδ μικροδ δακτύλου ύπό την ούράν της κόττας και μετά μακράν έξερεύνησιν φωνάζει θριαμβευτικώς:

—Ιστέ πρόεντρο έφέντη! Κόττα μου

—Στην ψυχή των πεθαμένων μου κ. δικαστή, είναι δικές μου οι κόττες!

Έχει αυγό! Ιστέ βάλε δαχτυλό σου να ίδης!

Ο πταισματοδίκης εύρίσκεται εις άσχερή θέσιν. Η σοβαρότης της θέσεως του δεν έπιτρέπει την διαπίστωσιν του γεγονότος διά της ίδίας άνευλαβούς χειρονομίας, πολύ περισσότερον καθ' όσον ή αΐθουσα ήδη δονείται από τους μακαρίους γέλωτας του εύτυχους άκροατηρίου που παρακολουθεί την γραφικήν σκηνήν. Έφ' ω και έπιτιμά τον άνθρωπον:

—Καλά, καλά! Νά λείπουν αυτά ένώπιον του δικαστηρίου!

—Όχι τζάνουμι! Βάλε μικρό σου δαχτυλό, έντω, να έντω πέρα γιαβρούμι! Μη φοβάσαι!

—Έλα! Έλα!

Δεν είναι τίποτις πρόεντρο έφέντη. Βάλε σας παρακαλώ, δαχτυλό σου, κόττα αυγό έχει!

—Σιωπή είπα! Όρίστε! Τι το κάναμε έδω; Μπάσα! Έχεις άλλες άποδείξεις ότι είναι δικές σου οι κόττες;

Άπαρηγόρητος ήταν ο άνθρωπος διότι ή άποστοματική άπάντησις εις τους Ισχυρισμούς του κλεφτοκοττά άπεκρούσθη μετά τόσης άυστηρότητος. Και ενώ ο πωλητής των όρνιθων άρώετο και έσυνέχιζε τους όρκους του διά

την τιθεμένην έν άμφιβόλω κυριότητα του έμπορεύματός του, ο άλλος έπνεσε μένεα:

—Δικός μου είναι το κόττες!

—Στην ψυχή των πεθαμένων μου, πρόεδρε!

—Χιριζί, ψεύτη, κλέφτη, ουτανμάξ έρίφ!

—Στά κόκκαλα της γιαγιάς μου, κ. πρόεδρε!

Επί τέλους όμως νέα έμπνευσις ήλθε του Αρμενίου αντιδίκου. Εις τάς περιπτώσεις δε αυτές μόνον αΐ καλά έμπνευσεις δίδουν την λύσιν και την νίκη, όπως άλλωστε και εις άλλας τάς δυσκόλους περιστάσεις. Ο Αρμένιος έστράφη πρds τον άλλον:

—Πώς το λένε το κόττες;

—Πώς τις λένε; Κόττες!

—Όχι! Όνομα, μπέ;

Άποστροφή δυσφορίας πρds το δικαστήριον:

—Δεν τις έβάφτισα, κ. πρόεδρε! Ο άνθρωπος είναι τρελλός!

Άποστροφή θριάμβου του έτέρου:

—Τρελλός, μελλός ντέν εκεί! Έγώ Ιβάφτισα το κόττες μου! Μαρία το ένα, Κατίνα το άλλο, Έλενη το άλλο. Μερακλής άνθρωπο είμαι πρόεντρο έφέντη. Άμα με το κόττες μου έγω μιλάω, έγω ταΐζω, έγω ποτίζω, άμα άκούουν όνομα μιλημένο είναι όπως άνθρωπο τρέγουν, κτηάρι περιμένουν! Άναντίν; Τώρα έγω σου δείξω κλέφτη άνθρωπο ψεύτη, λωποδύτη Ιστέ, φυλακή σε Ιστελλάω!

Και με μίαν άπότομον στροφήν πρds τις κόττες:

—Μάρια, Κατίνα, Έλενη! Γκέλ, γκέλ, γκέλ!

Και ένένοτο το άπροσδόκητον! Εις την όνομαστικήν πρόσκλησιν ένινάχθησαν επάνω οι κόττες, άρχισαν να χτυπούν άγωνιαδώς τα φτερά των, να κακαρίζουν έκκωφαντικώς στρεφόμεναι άπεγνωσμένως πρds τον Αρμένιον. Η αΐθουσα έπληρώθη και πάλιν από καινούργια κακαρίσματα και γέλωτας. Αυτήν την φοράν ή άπόδειξις ήτο θριαμβευτική.

Ο κλεφτοκοττάς κατεδικάσθη πλέον δουλχητέ. Και ο Αρμένιος άκτινοβολών έκ χαράς έπήρε ύπό μάλης τις κόττες του και ένω έξήρχετο του δικαστηρίου ήκούσθη συζήτων με τις «μιλημένες» κόττες του:

—Μάρια, Κατίνα, Έλενη Ιστίτι Ιστέ-με μπέ, κτηάρι ταΐσω άμα κλέφτη άνθρωπο νάα μεγάλο έπαθε! Άφερμι, άφερμι, όνομά σας ντέν έξέχασες!

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

—Τάμαθες πέθανε ο συγγραφέας του περιφημου βιβλίου: «Πώς να γίνετε πλούσιοι».

—Μπά! Και από τί;

—Από την πείνα!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ 6^{ος} ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Οι ξορτές της στέψεως τελείωσαν. Ο Γεώργιος δος είναι πιά και κατά τύπους — καθ' όλους δηλ. — τους τύπους — ο βασιλεύς της Αγγλίας και αυτοκράτωρ των Ινδιών. Πόσο η ζωή είναι γεμάτη από απρόοπτα!...

Πρίν δυο χρόνια, π.χ. τίποτε δεν έφαινε να φανή ότι οι ρόλοι θ' αντίστροφοντο, και ότι ο πρίγκιψ 'Αλβέρτος, τός βασιλόπουλο με τις στέρρες οικογενειακές αρετές θα έστεφετο στο Ουέστμινστερ υπό τόν θνομα Γεώργιος δος, ενώ ο αδελφός του, βασιλεύς 'Εδουάρδος, θα ξαναγυρνούσε στους πριγκιπικούς του τίτλους και στην σχετική άφρανεια του ιδιώτου.

Σπάνια δυο αδελφοί ύπηρεζαν τόσο ανόμοιοι. Ο ένας είναι πιστός στις παραδόσεις και τις αρχές ενός έντιμου άστου πολλού, ενώ ο άλλος είναι άτομικιστής, λιγάκι φαντασιόπληκτος, και επαναστάτης κατά των προπατορικών θεομιών και συνθηκών.

Ο ένας, ο Γεώργιος δος είναι τός ζωντανός πορτραίτο του πατέρα του Γεωργίου 5ου, ενώ ο άλλος, ο δούξ του Ουίνδσορ, θυμίζει πολύ τόν παπού του 'Εδουάρδο 7ο.

Ο 'Αγγλικός λαός, έχει έναν απόλυτο, σγεδόν, σεβασμό προς τός παρελθόν. Τός άρέσει λοιπόν να βρίσκει σ' ένα νέο βασιλέα του, τις αρετές που έκαμναν ως τώρα την κρυφή χαρά και την εύτυχία του.

Οί βασιλείς της 'Αγγλίας, δεν φημισθηκαν κατά τός παρελθόν για της συζυγικές των αρετές. Έν τούτοις, οί τελευταίοι των μπορούν να χρησιμεύσουν ως παράδειγμα σέ κάθε νεο - παντρεμένο.

Η βασίλισσα Βικτωρία και ο βασιλικός της σύζυγος πρίγκιψ 'Αλβέρτος, άποτέλεσαν ένα ιδεώδες ζευγάρι. Ο 'Εδουάρδος 7ος, παρ' όλη την πολυτέλεια νεανική του ζωή, ύπηρεζε τρυφερό σύζυγος της βασίλισσας 'Αλεξάνδρας. Όσο για τός ζεύγους Γεωργίου 5ου — Μαίρης, ύπηρεζε επί μακρά έτη τός μεγάλο παράδειγμα συζυγικής πίστωσης και άφοσίωσης για τούς ύπικούς τους.

□ □

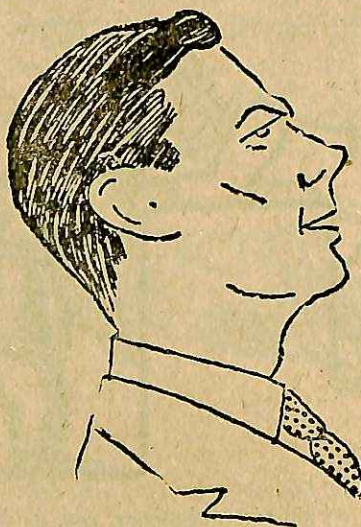
Ο νέος βασιλεύς βαδίζει επί τήν του πατέρα του. Ο δούξ του Ουίνδσορ τός ήξερε αυτό, γιατί, στόν τελευταίο του και τόσο συγκινητικό άποχαιρετισμό που έστειλε στόν άγγλικό λαό, ως 'Εδουάρδος δος, μίλησε, με φωνή που τήν έπνιγε ή συγκίνηση, για την εύτυχία τός διαδόχου του, που άπολαμβάνει «τήν εύλογία της καλοθεμελιωμένης εύτυχίας, με την άγαπημένη του γυναίκα και τός παιδιά του...»

Ο νέος βασιλεύς, πέρασε τός παιδικά και έφηβικά του χρόνια πολύ ήρεμα, ταπεινά. Γεννήθηκε στο Ουάιτ Λότζ, που είναι μέσα στό πάκο του Ρίτσμοντ, τόν γειμώνα. τός 1895. Τός Ουάιτ Λότζ είναι ένα μικρό άνετο σπιτάκι αλλά γωρίς πολυτέλεια. Τά μεγαλεία της Αδλφς, ο νεαρός πρίγκιψ τός γνώριζε μόνον όταν πήγαινε στόν πύργο του Ουίνδσορ για τός επισκεφθί τόν παππού του.

Σέ ηλικία 14 έτών έστάλη στό ναυτικό κολλέγιο του 'Όσμμπορν. Κανένα προνόμιο δεν είχε στή σχολή αυτή. 'Ετρωγε, κοιμόταν και σπούδαζε όπως όλοι οί συμμαθητές του. Αυτό δεν τόν εκούραζε διόλου. 'Απεναντίας, ύφισατο με την μεγαλύτερη εύχαρίστηση τόν όδοστρωτήρα της εξισώσεως.

Δυστυχώς, όμως, ο πρίγκιψ, 'Αλβέρτος, ήταν άσθενικής κράσεως και έτι πλέον, ήτο και πολύ τραυλός. Αυτό, όμως τός άσθενικό πλάσμα, είχε μία θέληση χαλίβδινη και αυτή τόν έσωσε. Χάρis στή θέλησή του αυτή, έχει θεραπευθί σήμερα και από τός τραύλισμα και όσοι τόν άκουσαν από ραδιοφώνου, νά μιλά, μετά την στέψη, τός διαπίστωσαν.

Στό 'Όσμμπορ και στό Ντάρτμουθ ήταν διαρκώς άρρωστος. Ουδέποτε όμως παραπονέθηκε και στό «Κόλλιγκ».

Ένα σκίτσο του Γεωργίου 6ου

γουντ» όπου τοποθετήθηκε, μόλις τελείωσε τός σχολείο, δεν έπαυε την ύπηρεσία του, παρά μονάχα όταν ή ύγεια του, δεν τός τός επέτρεπε καταφανώς.

□ □

Η δύναμη τός χαρακτήρος του, έθαυμάζετο από όλους. Δεν ήθελε ποτέ να άναγνωρίση την μειονεκτική του θέση υπό έποψιν σωματικής διαπλάσεως και ύγείας. 'Ετσι, παρ' όλην την άρνηση που συνήνησε άρχικώς έκ μέρους των άνωτέρων του, κατόρθωσε στό τέλος να ξαναγυρίση, ύστερα από μία κρίση, στό πλοίο του και νά πάση μέρος στή ναυμαχία της Γιουτλάνδης.

Δέν είναι αυτό ένα ωραίο παράδειγμα ήρωισμού;

Ακόμη, όμως, πός αξιοθαύμαστο είναι τός θάρρος με τός όποιο ο νεαρός μονάρχης, άντεπεξήλθε στό μεγάλο φυσικό του μειονέκτημα, την τραυλότητα, κατορθώνοντας στό τέλος να θριαμβεύση. Φαντάζεσθε τι θός συνέβαινε, άν τός ελάττωμα αυτό τός έινε, σήμερα, όπότε ή τύχη τόν ανέβασε τόσο ύψηλά; Πολλές φορές τός παρελθόν, έκανε τός λόγια του, σπασμοδύσε εκεί πού μιλούσε. Τός μαυτόριο ήταν φοβερό. 'Απεφάσισε λοιπόν, με κάθε θυσία, νά άπαλ-

λαγή από τόν εφιάλτη αυτό. 'Αλλοι, θός τόν εκούραζε μία τέτοια προσπάθεια, αυτόν όμως όχι. Κάθε δυσκολία τόν έκαμνε πός ένεργητικό, τόν χαλίβδωνε στήν απόφασή του. Καθημερινώς δεχότανε ειδικούς, έκαμνε άναπνευστική, γυμναστική, άπήγγελλε φωνητά μέσα στό κλειστό δωμάτιό του.

Ένας φίλος του, που παρακολούθησε αυτήν την λυσσώδη πάλη εναντίον της τραυλότητας, λέγει ότι, θέλοντες νά μιλήση μία μέρα δημοσία, μόλις κατάφερε νά άρθώση τρεις λέξεις. Ο 'Ιδωας έτρεχε από τός μέτωπό του, τός νεύρα του ήταν τσακισμένα. Η άταλπίσία του ήταν άπερίγραπτη. Δέν περνούσε όμως πολλή ώρα και ξανάρχε με την ίδια ζέση, με τός ίδιο πείσμα τις άσκήσεις του.

Σήμερα, ο νεαρός βασιλεύς μιλά τόσο εύκολα όσο όποιοςδήποτε άλλος.

□ □

Είναι αλήθεια ότι σ' αυτήν την αξιοθαύμαστη προσπάθειά του, ο νεαρός πρίγκιψ — τότε — είχε πολύτιμο βοηθό την γυναίκα του.

Ο γάμος του με την πριγκίπισσα 'Ελισάβετ γινότανε στός 1923, και από τότε τός ζεύγος είναι από τός εύτυχότερους τός 'Ηνωμένου Βασιλείου.

Η πριγκίπισσα 'Ελισάβετ, ύπηρεζε πάντοτε γι' αυτόν μία άφοσιωμένη σύζυγος, παραστάτης άνεκτίμητος στίς ώρες της άποθαρρύνσεώς του.

Ο κ. Τάιηλορ Νταιρμπυσάιρ, διηγείται ότι μία μέρα ο δούξ και ή δούκισσα της 'Υόρκης ήταν σ' ένα γεύμα, στό τέλος τός όποιου ο δούξ έπρεπε νά μιλήση. Σηκώθηκε, λοιπόν, πολύ φοβισμένος. 'Εκανε μερικές τρομερά κοπιαστικές προσπάθειες, αλλά δεν κατόρθωσε ν' άρθώση λέξη, και έτοιμαζόταν νά ξανακαθήση στή θέση του, όταν ή σύζυγός του τός έσφίξε τός δάχτυλα με τόςση έμπιστοσύνη, ώστε ο νεαρός δούξ πήρε πάλι θάρρος και μπόρεσε νά μιλήση καλά.

Ο νεαρός βασιλεύς, δεν άγαπά παρά μόνο της άπλεις και άγνης οικογενειακές χαρές.

Ένώ ο 'Εδουάρδος δος διασκέδαζε με προσωπικούς του φίλους στό άνάκτορό του τός Μπελβεδέρε, ο Γεώργιος δος και ή βασίλισσα 'Ελισάβετ, έχοντας συνείδηση των βασιλικών τους καθηκόντων, δέχονταν στό παλάτι των τός Σάντριγγαμ, όλες τις έπίσημες προσωπικότητες που ο δούξ τός Ουίνδσορ είχε λίγο πολύ κάποτε προσβάλει.

Ο νεαρός βασιλεύς, ξαναμάζεψε κοντά του όλους τούς παληούς φίλους τός πατέρα του, όπως τόν λόρδο Γουάιγκραμ, που ήταν ιδιαίτερος γραιματέυς τός Γεωργίου 5ου. Ξανάφερε τός ώρολόγια τός Σάντριγγαμ μιά ώρα πίσω, ενώ ο 'Εδουάρδος τός είχε βάλει μιά ώρα μπρός, καταπατώντας την παράδοση που είχε καθιερώσει ο παππούς του 'Εδουάρδος 7ος. Πήγαινε κάθε Κυριακή στήν λειτουργία και έμιαζε σάν ένας καλός οικογενειάρχης με την γυναίκα του.

Είναι ο κατ' έξοχην βασιλεύς των πασαδόρων. Και αυτό τός λογαριάζουν πολύ οί 'Αγγλοι.

Είσαι ώραία!

Αίσθηματικό διήγημα της 'Αμαλίας Γκιουλιελμινέτι

Την είδα για πρώτη φορά στή Βενετία, στήν πλατεία 'Αγίου Μάρκου, νά κάνει δτι κάνει εκεί όλος ο κόσμος των ξένων περιηγητών: νά ρίχνει ψιχούλα στά περιστέρια. Κι' όλες οί φωτογραφικές μηχανές ήταν στημένες αντίκρυ στήν θεία όμορφιά της, που άκτινοβολούσε ανάμεσα σ' ένα φτερούγισμα πολύχρωμων φτερών.

Έκείνο τός φθινόπωρο που ήταν άκόμα ζεστό και χρύσωνε την σκοτεινή μεγαλοπρέπεια των δογικών άνακτόρων, ή Βενετία είχε για μένα μία γοητεία που δεν την γνώρισα ως τότε και με κρατούσε ύπνωτισμένη ύπνωτισμένη στήν όχθη τός καναλιού με τός πράσινα νερά. Έμεινα σ' ένα ξενοδοχείο τός Λίντο. Πήγα νά κατοικήσω στήν όχθη των Σκλάβων, όπου είχα καλλίτερη θέα της Γεφύρας των Στεναγμών και έκανα ένα φιλολογικό προσκύνημα στήν Γεωργία Σάνδη και στόν 'Αλφρέντ ντέ Μυσέ, τούς δύο ιστορικούς έραστές.

Στό ξενοδοχείο μου έμεινε κι' ή Ντέα — αυτό ήταν τός όνομα της νέας — μαζί μ' έναν μεσόκοπο θείο της, ξένου, άκαθορίστου εθνικότητας τύπου, που μιλούσε όλες τις γλώσσες έκτός απ' την Ιταλική. Η Ντέα είχε γεννηθί στός Παρίσι και φάνηκε εύτυχης όταν της πρότεινε νά γυρίση στήν Βενετία μαζί μου. 'Υστερα από λγες μέρες ήμασταν φίλες και κάποιος βράδυ μού σχολίασε τός όνομά της μ' ένα χαμόγελο στενοχώριας που δεν τα ριζαζε με την έπισημότητά του.

Ντέα! Δεν σοφ φαίνεται τός όνομα κάπως γελοίο; Την κούταξα χωρίς νά χαμογελάσω. Είχε την πραγματική κλασική καλλονή μιάς θεάς που άποτελεί χάρισμα ιδέσθαι για τός μάτια των κοινών θνητών. Μιά άυστηρή όμορφιά, μολονότι την έκαναν πός άπαλή τός δροσερά εικονί χρόνια της, όμορφιά στερημένη από κάθε φτιασίδι, στερημένη σχεδόν κι' απ' την μοντέρνα κομψότητα καμωμένη, όμως από ωραίες γραμμές, από ύπεροχες στάσεις, από γοητευτική χάρη.

Είναι όνομα, της είπα, που μόνο μία όμορφη γυναίκα έχει δικαίωμα νά τός φέρη. Κι' έσύ είσαι όμορφη, Ντέα.

Καμιά λάμψη χαράς δεν φάνηκε στά μάτια της, που απεναντίας φάνηκαν νά σκοτεινιάζουν. Τός πρόσωπό της πήρε την θυμωμένη θλίψη τός προσώπου της Μεδούσης.

□ □

— Όχι, νά ζής. Μή μού τραγουδάς κι' έσύ αυτό τός ένοχλητικό ρεφραίν! 'Εφτά χρόνια τώρα σ' αυτό τός μέρος δεν άκούω νά λένε άλλα λόγια από αυτά τός λόγια: «Είσαι όμορφη!»

— Και δεν εύχαριστιέσαι; Ποιά γυναίκα δεν θέλε νά είναι στή θέση σου;

— Η όμορφιά μου είναι τός τελευταίος των προσόντων μου. Δεν είναι παρά μία έξωτερική εμφάνιση, κάτι που θός χαλάσει και θός χαθί με τόν καιρό. 'Εχω μέσα μου κάτι που αξίζει πολύ περισσότερο.

— Τι πράγμα;

— Εκείνη δίστασε μερικές στιγμές κι' ύστερα ψιθύρισε:

— Την ψυχή μου, την έξυπνάδα μου, την εύαισθησία μου...

Μολονότι ήμασταν σχεδόν άγνωστες ή μία στήν άλλη, κι' ίσως νά μην ξανασυναντιόμασταν ποτέ πιά, έκμυστρηθήκαμε μεταξύ μας αίσθηματικά μυστικά που δεν άποκαλύπτει μία γυναίκα ούτε στήν παιδική της φίλη την πός έμπιστη. Η Ντέα μού διηγήθηκε πώς είχε άρραβωνιασθί τρεις φορές και πώς έσπασε κάθε φορά, ψυχρά κι' άπότομα, τις υφικές άλυσσίδες που ήδη είχαν περάσει στά χέρια της.

— Γιατί δεν είσαι πλασμένη για σκλαβιά, της παρατήρησα.

— 'Απεναντίας! Θός έπιθυμούσα μιάν άγάπη που νά με κυριεύει, δλόκληρη, που νά μην άρκεσθί στήν έξωτερική μου όψη, που νά μην ένθουσισθί μόνο με τός χρώμα των ματιών μου και με την γραμμή των ώμων μου. Νοιώθω πολλές φορές τός συναίσθημα πώς είμαι σάν ένα σπάνιο ζώο στόν Ζωολογικό Κήπο, που δεν τός ζητούν τίποτε άλλο παρά νά δείχνη στούς έπισκέπτας μία όμορφη γούνα και μία συμπαθητική μουσούδα.

Έμεινα σκεπτική μπροστά στό άναπάντεχο βάθος ώρισμένων συλλογισμών της και παραξενευόμουν μ' αυτό τός φαινόμενο ώραιότητας νέας που περιφρονούσε την δική της όμορφιά.

Την ρώτησα: — Ένας απ' τούς άρραβωνιαστικούς σου ύπηρε, άσφαλώς, ζωγράφος.

— Ναι, ζωγράφος.

— Μού μιλάς για γραμμές και για χρώματα.

— Είναι αλήθεια. Ήταν ένας Βέλγος ζωγράφος. Μέσα στούς δύο μισή μήνες που ήμασταν άρραβωνιασμένοι, μούκανε δεκαεννιά πορτραίτα: φάς, προφίλ, τρουά-κάρο...

Και ή Ντέα γέλασε, διασκεδάζοντας με την άνάμνηση.

— Τόν άγάπησες;

— Ίσως την πρώτη βδομάδα. Γνωρίσθήκαμε στήν Βιέννη, στό πάρκο τός Σέμπρου. Έκείνος ζωγράφιζε μία μικρή λίμνη γεμάτη νυμφαίες κι' άνταλλάσσοντας μαζί μου μερικά λόγια έκανε μία κάπως θεατρική χειρονομία από εκείνες που συγκινούν πάντα τις γυναίκες: έρριξε μέσα στήν λίμνη τός καρβάλετο, τός ταμπλώ και τός πινέλο και μού ζήτησε την άδεια νά με συνοδεύση. Τός είδύλλιο διάρκεσε μία βδομάδα κι' ύστερα άρχισαμε τός πορτραίτα. Όταν ο ζωγράφος έβαλε μπροστά τός εικόσφό, πήρα τός τράινο κι' έφυγα, παρατώντας τον σύζυλο.

— Έχεις δύναμη θελήσεως που ούτε θός σοφ ύποπτευόμουν καν, της είπα. Πές μου, όμως, τί ήταν ο άλλος άρραβωνιαστικός σου; Γλύπτης;

— Όχι, ήταν καθηγητής της φυσικής Ιστορίας ειδικευμένος στήν έντομολογία κι' ενώ άείζα γι' αυτόν σάν μία πεταλούδα της συλλογής του πάνω-κάτω.

Ποιός πρόσεξε ποτέ τός αδιόρατο κορμί μιάς πεταλούδας; Είναι κάτι τός άπαλό, τός βελουδένιο που ζή, που άγαπάζ, που κινείται σάν την καρδιά μου. Ποιός, όμως, νοιάζεται για την καρδιά μου; Η όμορφιά είναι για μένα δτι είναι για τις πεταλούδες τός φτερά. Αν ύποφέρω έγώ, αν χαίρομαι, αν έχω πόθους, αν κλαίω, αν άνησυχώ αν βγαίνω απ' τόν έαυτό μου, δεν έχει καμιά σημασία: άρκει νά μην περαχτούν τός φτερά μου. Μία μέρα, θέλησα νά μπό μέσα στός έργαστήριό τός καθηγητή ού άρραβωνιαστικού μου, νά μελετήσω κι' έγώ τός φλογερά μυστήρια της φύσεως, νά μάθω πώς ζούν και πώς άγαπαούν τός λουλούδια, οί πέτρες, τός μεταλλά... Μού είπε: «Φύγε! Είσε — νά έπισημώ για τός ένδιαφερότης για τός πράγματα. Οί μελέτες, ή μόρφωση, ή έπίσημη, άνήκουν στίς άσχημες γυναίκες που δεν έχουν πός εύχάριστον τρόπο για νά άπασχοληθούν στήν ζωή. Φύγε!» Κι' έφυγα... για νά μην ξαναγυρίσω.

Η θεία όμορφιά της άκτινοβολούσε...

Για τόν τρίτο άρρα-

ρωμαστικό μου δεν αξίζει καν να γίνει λόγος. Ήταν ένας κύριος που είχε περάσει την πρώτη νεότητα της παρισινης αριστοκρατίας που του άρεσε πρό παντός να με επιδεικνύη στα σαλόνια καθισμένη κοντά του, είτε στο αυτοκίνητό του περίπατο στο δάσος ή στο θεωρείο του της Όπερας. Η όμορφιά μου χρησίμευε για να ξαναχρυσώση το πατριζμένο οικόσημό του και να κάνει να ζηλεύουν οι παλιές του έρωμένες. Τίποτε άλλο.

Η Ντέα σώπασε και το πρόσωπό της κατσούφιασε, θυμωμένο και θλιμμένο συγχρόνως.

☐ ☐

Συναντηθήκαμε τυχαία ύστερα από δυο χρόνια στην νήσο Κάπρι. Η Ντέα ταξίδευε με μια ντάμ ντε κομπανί, στο βαπόρι που διευθυνόταν προς το γαλάζιο Σπήλαιο κι' έσπευσε σε μένα με άνοιχτες άγκαλες. Το πρόσωπό της φάνε- ρανε μεγάλη χαρά:

— Είμαι ευτυχισμένη, μου είπε εμπι- στευτικά χωρίς να χαμογέλαση σφίγ- γοντάς μου το χέρι νευρικά. Είναι ξεη- μήνες τώρα που παντρεύτηκα τόν άνδρα που χρόνια γύρευα, που με αγαπά για τα πνευματικά μου χαρίσματα, που χαιρέ- ται την μόρφωσή μου, που απολαμβάνει την ευαίσθησή μου. Ζούμε στην ερημιά, σε μια βιλλίτσα του νησιού, ο' εκείνη την άκρη που είναι καταπράσινη, όπου οι μέρες κυλούν για μας μονότονες και γο- ητευτικές μ' έναν έρωτα χωρίς τελειω- μό. Βλέπεις, λοιπόν, πώς εγώ δεν σπάζω τις άλυσιδες, απεναντίας μάλιστα!

Μιλούσε με κάποια έξαψη κι' έμοιαζε σαν να ήθελε να πείσει όχι μόνο μένα αλλά και τόν-εαυτό της.

— Δηγήσου, λοιπόν, υπαρχε αξιολά- τρευτη και παράλογη, της είπα με φλο- γερή περιέργεια, πώς ο άντρας σου δεν σου επανέλαβε το αιώνιο ρεφραίν που αντιπαθείς τόσο πολύ: «Είσαι όμορφη!» «Εού ή ίδια του επέβαλες να σωπάση; Μήπως είμαι γέρος, γρουσουζής κι' ά- ναισθητος;

— Όχι. Είναι νέος. Είναι ένας ανά- πηρος πολέμιος. Τυφλός.

Καθ' όλη την διάρκεια του ταξιδιού μου μιλούσε για την μεγάλη αυτή αγά- η της:

— Είναι πεπεισμένος, είπε, πώς είμαι κι' εγώ μια ευχάριστη και χαριτωμένη γυναίκοῦλα σαν όλες τις άλλες. Τα μά- τια του, κλεισμένα για πάντα, ποτέ δεν του απέκάλυψαν το μυστήριο της αγαλ- ματένιας όψεώς μου, τών γραμμών μου που θυμίζουν αρχαία ελληνική θεότητα. Όταν τοῦ μιλω, με ακούει γοητευμένος, κρατώντας μου σφιχτά τα χέρια, χαμο- γελώντας στις μελαγχολικές μου περι- γραφές, ζώντας την ζωή που τοῦ έμψω- εγώ, έπηρεασμένος από ό,τι βλέπω, ύ- πνωτισμένος όπ' τις έντοπώσεις μου που για ποικιλία τις κάνω κάποτε χιμαιρι- κές, άπραγματοποίητες, Ιλιγγιώδεις.

— Κι' η αγάπη σας μήπως είναι κι' αυτή χιμαϊρική, άπραγματοποίητη, Ιλιγ- γιώδης;

— Ναί. Είμαι γι' αυτόν το φώς, ή φλόγα, ο πόθος που δεν σβύνει, γιατί είμαι γι' αυτόν, άπλόστατα μια γυ- ναικίκα. Με φωνάζει Ντέα, με μια έκ- φραση χαράς που απλώνεται στο πρό- σωπό του, σαν να άπαγγέλει μια ντεκλα- ρασιών. Κι' εγώ μπορώ να νιώσω πιά την άφάνταστη ευτυχία να μην ακούω πιά να βουίζει στ' αυτιά μου με χτυπή- ματα σφυριού άπάνω στους κροτάφους μου, αυτές τις δυο λέξεις που μ' έμπόδι- σαν χρόνια και χρόνια ν' αγαπήσω: «Εί- σαι όμορφη».

Ρώμη.— Σ' ένα μεγάλο θέατρο. Πρε- μιέρα.

Παίζεται το πρώτο δράμα ενός ξένου συγγραφέως, με φιλοσοφικό βάθος, από εκείνα που υποδέχεται με μεγάλη επιφύ- λαξη το κοινό.

Παρευρισκόμεν στην παράσταση από ένα φωτέϊγ της πλατείας, καθισμένη κοντά σ' έναν μεσόκοπο κύριο ντυμένο κατάμαυρα, που κύτταζε τη σκηνή, σαν ύπνωτισμένος, ακίνητος, προσε- κτικός, σιωπηλός. Στ' άριστερά του κα- θόταν ένας νέος που φαινόταν ύψαλλη- λός του και τόν κύτταζε διαρκώς έρωη- τηματικά, χωρίς να του πη ποτέ λέξη.

Το κοινό δυσφορούσε και σώπασε μο- νάχα όταν έκανε την εμφάνισή της στη σκηνή μια φτωχή άνθοπαλς.

Είπε τόν ρόλο της με μίαν έκφραση άφελείας και γοητευτικής άπλότητος ζω- γραφισμένη στο όρατό της πρόσωπο το κοινό την κατεχειροκρότησε.

— Τι όμορφη! Τι ύπέροχη! Παίζει σαν ήθοποιός καριέρας.

— Κι' αντίθετος είναι μια πολύ πλου- σία κυρία που εμφανίζεται για πρώτη- φορά στην σκηνή — εξέγησε ένας νεα- ρός κριτικός.

Η Ντέα! Την είχα άναγνωρίσει άμέ- σως και μόλις έκλεισε ή αυλαία ώρησα στην σκηνή ανάμεσα στην άκαταστασία τών σκηνικών και την βρήκα μέσα στο στολισμένο και παρφουμαρισμένο καμα- ρίνι της.

Ήταν τόσο ευτυχισμένη για την πρώ- τη έπιτυχία της στην Ρώμη ώστε χαμο- γελούσε όλομόναχη μπροστά στον κα- θρέφτη, ενώ καθάριζε τα μάτια της άπ' το ρίμμελ και τα χείλη της άπ' το κοκ- κινάδι. Βλέποντάς με, γύρισε κατάπλη- κτη και τινάχτηκε όρθια.

— Έού είσαι; Στ' αλήθεια, είσαι σύ; Και μ' άγκάλιασε.

— Έγώ; πάντα ή ίδια. Πώς σε ξανα- βρίσκω εδώ, ώραία άνθοπαλς;

Δέν τόλμησα να την ρωτήσω άμέσως για τόν τυφλό άντρα της ούτε για τόν φλογερό έρωτα που την ένθουσίαζε εδώ και λίγο καιρό. Μοῦ μίλησε, όμως, ή ίδια:

— Τόν έγκατέλειψα. Έκανα άσκημα, τó ξέρω. Ήμουν, όμως, κουρασμένη, εί- χα βαρεθθί να ζω κοντά σ' αυτόν τόν άν- δρα που είχε βυθισθί στο αιώνιο σκοτά- δι, μπροστά στα σβυσμένα μάτια που δεν με βλέπανε, που δεν άπαντούσαν ποτέ σ' ένα βλέμμα μου, σ' ένα χαμόγέλο μου. Δέν έπρεπε ν' αφήσω να μ' αγαπήσει ένας άνδρας που δεν με είχε δη ποτέ, να άφοσιωθώ σ' έναν άνδρα που δεν με γνώριζε.

— Κι' όμως ήσουν τρελλή άπ' την χα- ρά σου όταν συναντηθήκαμε στο Κάπρι.

— Στο Κάπρι, διατηρούσα ακόμα την άπατηλή εικόνα του όνειρου. Μία μέρα, άρχισα να συλλογίζομαι πόσο λυπηρά ήταν ή θέση μου, πόσον άτυχής ήταν ή αγάπη μου. Κυττάζομουν όρες δόκλη- ρες στον καθρέφτη κι' άναρωτιόμουν σε τί χρησίμευε να είμαι όμορφη άφου κά- νεις δεν μου τόλεγε ποτέ, κανείς δεν με θαύμαζε, κι' ούτε ο άνδρας που αγαπού- σα τó ήξερε. Έγινα νευρική, άρχισα να βασανίζω κι' εκείνον και τόν εαυτό μου, χωρίς να τού άποκαλύψω ποτέ την κρυ- φή άφορη του μαρτυρίου μου, ώπου με κάλεσε ο έτοιμοθάνατος θεός μου στο προσκέφαλό του, στην Βενετία. Κι' έκει, στην εύλαβική σιωπή που έπακο- λουθεί τόν θάνατο τών συγγενών μας, κατάλαβα πώς τó φώς τών αγαπημένων

ματιών είναι άπαραίτητο για την χαρά και για την αλήθεια της ζωής μας, μου φάνηκε σαν να ήμουν κι' εγώ τυφλή κι' ένιωσα πώς δεν μπορούσα πιά να ζήσω μαζί του. Γι' αυτό θέλησα να γίνω ήθο- ποιός. Έχω ένα χρόνο να τόν δώ.

☐ ☐

Έπηκολούθησε σιωπή. Η Ντέα φόρεσε τó φόρεμά της, τυλίχτηκε σε μία πολύ- τιμη γούνα και με κύτταξε έρωτημα- τικά:

— Και για συμπέρασμα — της είπα άγκαλιάζοντάς την — εκείνο που σοῦ καθιστά τόν βίο άβίωτο ήταν ότι δεν ά- κουγες τόν γλυκό ρεφραίν που άλλοτε σοῦ φαινόταν ένοχλητικό. Ένοιωθες την άνάγκη ν' ακούσης να σοῦ επαναλαμβά- νουν κάθε μέρα οι συνάδελφοί σου οι θεαταί, οι θαυμασταί σου αυτές τις δυο λέξεις που είτε άληθινές είναι είτε ψεύ- τικες, ηλεκτρίζουν κάθε γυναίκα: —Είσαι όμορφη!

Δέν πρόλαβε να μου άπαντήσει. Κά- ποιος χτύπησε εκείνη την στιγμή την πόρτα κι' άμέσως κατόπιν, κατάχλωμος, εύθυνης, μπήκε ο μεσόκοπος κύριος που λίγο πριν ήταν καθισμένος στο δι- πλανό μου φωτέϊγ της πλατείας. Τόν συ- νώδευε ο νέος, κρατώντας ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια.

Ο κύριος προχώρησε άργά προς την Ντέα που τόν κύτταξε κατάπληκτη, με μία βαθειά ρυτίδα που έσκαιε άπότοια τó μέτωπό της, και της έπιασε τα δυο χέρια.

—Με συγχωρείς — της ψιθύρισε προσ- παθώντας να χαμογέλαση με πικρία — έμαθα άπ' τις έφημερίδες πώς άόψα έπαίξεις στην Ρώμη και δεν μπόρεσα ν' αντίσταθώ στον πειρασμό νάρθω ν' ά- κούσω την φωνή σου, να σε νιώσω, να σε δώ....

Δίστασε για μία στιγμή. Ο νέος της πρόσφερε με μία βαθειά υπόκλιση τα λουλούδια κι' έξαφανίστηκε, βουβός σαν σκιά.

Βλέπω μόνο εγώ, πλώωΠωδέυτεο[Ιεωδρά — Νά σε δώ, ναί, όπως μπορώ να βλέπω μόνο εγώ άπ' τó φριχτό σκοτάδι της άβυσσου μου. Κάθε λέξη σου έχει εισηχωρήσει στην ψυχή μου άπόψε σαν ένα έκτυπλωτικό φώς. Νοιώθω πώς στο έξής δεν θά μπορώ να κάνω άλλο άπ' τó να σ' άκολουθώ παντού, για νάχω την μοναδική ευτυχία ν' ακούω την φω- νή σου. Μοῦ τó έπιτρέπει.

Η Ντέα τόν κύτταζε άκίνητη κι' ύστε- ρα έρριξε μία ίκετευτική ματιά σε μένα, σαν να μου ζητούσε να την συμβουλευώ.

— Άραγε να ξεχώρισε στα μάτια μου έναν υπέρτατο οίκο;

Νά ένιωσω άπ' την σιωπή μου την γλύκα με την όποία κύτταζε τόν δυστυ- χισμένο που είχε στερηθθί τó φώς του — που τó βασανισμένο πρόσωπό του, όμως, έδειχνε τó τρικυμιώδες πάθος του έρω- τός του για την Ντέα;

Νά ένιωσω την θλιμμένη ζήλεια που έυπνουσε σε μένα αυτός ο έρωτας που ήταν καμωμένος από σκότος και μουσι- κή, έρωτας σχεδόν υπέργειος με τόν θείο σπαραγμό του;

Η μήπως την συνεπήρε σαν κυκλώ- νας ή φλόγα τού έρωτος αυτόο που ήταν δυνατότερος άπό κάθε τί στον κόσμο;

Δέν τόμαθα ποτέ. Είδα, όμως, την Ντέα ν' αφήνη την άκίνησή της, να όρ- μά προς τόν τυφλό και να φιλή τα σβυ- σμένα μάτια του ψιθυρίζοντας:

— Θά ζήσω για πάντα μαζί σου! Για πάντα!

ΑΜΑΛΙΑ ΓΚΙΟΥΛΙΕΛΜΙΝΕΤΙ

Μριλλάντια και μαργαριτάρια άπό τó υπερέραν

Χαράς ευαγγέλια για τά μέντιουμ! Όταν διαβάσετε αυτά που σ'ής γράφουμε—και που είναι γεγο- νό- τα, πιστέψτε μας— άσφαλώς θά σπεύ- σετε να γίνετε... μέντιουμ, αν έχετε, έν- νοείτε, τά άπαιτούμενα προσόντα.

Τελευταίως, έγινε πολὺς λόγος για τó «μέντιουμ με τά τριαντάφυλλα» που έφερνε, όταν βρισκόταν σε καταληψία, λουλούδια και ίδιως τριαντάφυλλα που ή δροσιά έσταζε ακόμα πάνω τους!

Τά πιά καταπληκτικά όμως είναι οι πολὺτιμοι λίθοι—διαμάντια, ρουμίνια, σμαράγδια, μαργαριτάρια—που έπε- φταν... βροχή, χωρίς να ξέρη κανείς ά- πό ποῦ, στις πνευματιστικές συνεδριά- σεις τού μέντιουμ Σταίντον Μόσε.

Την 8 'Ιανουαρίου 1875 τó πνεῦμα τού Βενιαμίν Φραγκλίνου άναγγέλλει ότι με τη βοήθεια άλλων πνευμάτων θά παρασκευάση και θά φέρη στάν μέντιουμ—τόν Σταίντον Μόσε—ένα ζα- φείρι που όμοιο του δεν υπάρχει σε ό- λον τόν κόσμο. Έκτός άπ' την φυσική όμορφιά του, τó ζαφείρι θά προστα- τέυεται άπό τά άναθά πνεύματα.

Πραγματικά, ένας πολὺτιμος λίθος εξαιρετικής όμορφίας ρίχτηκε άπάνω στο τραπέζι. Παράξενο πράγμα, όταν άρρωστοῦσε ο Μόσε, τó ζαφείρι θάμ- πωνε κι' άλλαζε χρώμα.

Τό ζαφείρι όμως αυτό δεν είναι τó μόνο δώρο που έλαβε τó διάσημο μέν- τιουμ. Μία νύχτα, έύπνησε βλέποντας μέσα στο σκοτάδι, άπάνω άπ' τó κε- φάλι του, ένα φωτεινό χέρι που άφισε να πέση μέσα στα σεντόνια ένα και- νούργιο ζαφείρι μεγαλύτερων διαστά- σεων.

Εύθυγεις οι φίλοι τού Σταίντον Μό- σες! Την νύχτα της 22 Μαΐου 1875, κα- τά την διάρκεια τού νεύματος, άσπρι- κάι μαῦροι πολὺτιμοι λίθοι έπεσαν έ- πάνω στο τραπέζι! "Άλλοτε πάλι, κα- τά την διάρκεια μιας πνευματιστικής συνεδριάσεως, τó μέντιουμ άνήγγειλε πώς είδε ένα νέρι άπάνω άπ' τόν δό- κτορα Σπέρ. "Ανάψανε τó φώς κι' εί- δαν ένα υπέροχο σμαράγδι άπάνω στο χαλί!

"Άλλοτε πάλι, «έβρεξε» μαργαριτά- ρια... και δη την στιγμή που ήταν φω- τισμένο τó δωμάτιο. Στά γενεθλιά της, ή κ. Σπέρ έλαβε ένα ώραιότατο ρουμ- πίνι!

Οι σκεπτικιστάι ισχυρίζονται πώς τά παράξενα αυτά «δώρα» τά είχε προ- ημειωθί εκ τών προτέρων τó μέντιουμ! Ο Σταίντον Μόσε όμως ήταν φτωχός και δεν μπορούσε ν' αγοράση κοσμή- ματα τόσο μεγάλης αξίας.

Τά πνεύματα—μέσω τού μέντιουμ—έ- δωκαν την εξής εξήγηση:

«Έχομε την ιδιότητα να κρυσταλλο- ποιόυμαι σε πολὺτιμους λίθους τά διά- φορα στοιχεία που βρίσκονται στην άτ- μόσφαιρα...»

Στην σημερινή έποχή της κρίσεως, δεν έχομε παρά να σας συστήσουμε να πάτε στον κ. Τανάρν κ. Τανάρν πετυ- γείον... μέντιουμ! Και ποιος ξέρει; "Ι- σως δουλέψει ή τύχη σας με τά κυριω- λεκτικά «ούρανεκάτεβata» αυτά δό- ρα!

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΜΙΑ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ...

Ο κ. Κρασσοδάρελος, έπιστρέφει κά- θε βράδυ άργά στο σπίτι. Φυσικά, ό- πως θά φαντάζεσθε, ή γυναίκα του τόν γκρινιάζει. Για ν' άποφύγη τις γκρινιές ο κ. Κρασσοδάρελος, έφευρε τó εξής κόλπο: Κάθε βράδυ που έπι- στρέφει σπίτι, φωνάζει έξω από την πόρτα του σαν ν' άποχαιρετῶ κά- ποιον.

—Καληνύχτα σας κ. Μερακιάδη, σας ευχαριστώ για την συντροφία σας, αύριο θά συνεχίσωμε την κου- βέντα μας επί της υποθέσεως αυτής... "Εκείνο τó βράδυ, ο κ. Κρασσοδάρε- λος τó βιολί του πάλι. Αυτή την φο- ρά όμως, θγαίνει ή Κκ Κρασσοδάρε- λου άπό τó παράθυρο:

—Άστα, αυτό, άντρα μου, και ο κ. Μερακιάδης, σε περιμνει εδώ και μία ώρα στο σαλόνι γιατί έχει να σοῦ μιλήση!

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ

— Αυτές οι βροχές τó Μάιο είνε πολὺ ευγενετικές. Τώρα όλα θά ξεπεταχτούν ά- πό τή γή.

— Μή μου τó λές!

— Γιατί;

— Έχω θάψει, ως τώρα, τέσσερις γυ- ναικες!

Μικρές ιστορίες

ΗΤΑΝ Η ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ...

Η μικρούλα Λιλή, είναι οικότρο- φος σ' ένα σχολείο καλογραιών. Στε- νοχωρείται, όμως, τρομερά πράγμα που τó εξομολογείται μ' όλη την άθω- ότητά της σε μία «σέρ».

—Κάμε την προσευχή σου, κόρη μου, της λέγει αυτή.

Η Λιλή προσεύχεται, αλλά σε λί- γο:

—Έκανα την προσευχή μου «σέρ» αλλά πάλι στενοχωρούμαι...

—Ξανακάνε την!

Τέσσερες φορές ή μικρή Λιλή έπα- νέλαβε τó «Πάτερ ήμών», αλλά πάλι τά ίδια. Και ενώ ή καλογρηά της έλε- γε για πέμπτη φορά να επαναλάβη την προσευχή της:

—'Αλλά «σέρ» δεν σας φαίνεται πώς θ' άρχιση τώρα να στενοχωριέται ο θεός;

ΝΟΜΟΤΑΓΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ένας δημοσιογράφος έπισκέπτε- ται κάποτε μία φυλακή. Στην αλλη σταματά, έτσι στην τύχη έναν κατά- δικο και τόν ρωτά:

—Γιατί, είσαι εδώ, έδω;

Ο άλλος γέλασε κυνικά και άπήν- ησε:

—Γιατί ώδηγοῦσα τó αυτοκίνητό μου πολύ σιγά.

—Πολύ γρήγορα, θέλεις να πής.

—Όχι, πολύ σιγά. Είχα κλέψει ένα αυτοκίνητο, άλλ' όπως είμαι άνθρω- πος που σέβομαι τούς άστυνομικούς κανονισμούς, δεν άνέπτυξα μεγάλην ταχύτητα και με πιάσανε!

ΤΙ ΕΠΙΝΕ Ο ΠΑΣΤΩΡ

Ο νέος πάστωρ της ένορίας έκαμε την πρώτη του έπίσκεψη στα σπίτια για να γνωριστή με τούς ένορίτας και να κε- ραστή. Στο πρώτο σπίτι ο οίκοδεσπό- της, τόν ρώτησε αν θά ήθελε να πιή τσάι.

—Τσάι δεν πίνω, ευχαριστώ.

—Τότε καφέ.

—Όυτε καφέ, ευχαριστώ.

Τότε ο οίκοδεσπότης τού ψιθυρι-

σε έμπιστευτικά:

—Λίγο ούίσκυ με σόδα.

—Όχι σόδα, ευχαριστώ, άπάντησε ο πάστωρ.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΜΠΙΛ

Ο κ. Μπίλ κάνει αυτόν τόν τελευταίο καιρό τόν άρροβάτη—ισορροπιστή σ' ένα παρισινό θέατρο. Ένα βράδυ που έφευγε άπό τó θέατρο μαζί με τόν παρτεναίρ του, έβρεχε ραγδαία και οι δυο φίλοι είχαν μόνον μία όμπρέλλα. Τί να κάνουν τώρα; Ο κ. Μπίλ, όμως, δεν σκέπτεται πολὺ. Θυμάται άμέσως τó έπάγγελμά του... και σώζεται ή κατάσταση.

Θεόδωρος Παπαδόπουλος (Τεό)

ο ιδρυτής της «όρχηστρας - νούμερο»

Οι άπο σ'ας, αγαπητοί αναγνώ-
σταί της «Εβδομάδος», δεν έτυ-
χε να δ'ητε άλλοτε, τόν Τεό χο-
ρευτή της «Χαραυγής» ή του
«Παραδείσου», όσοι δεν τόν θαυμάσα-
τε καλλιτεχνικόν διευθυντή του «Που-
ασσόν ντ' όρ», του Φαλήρου, όσοι δεν
ακούσατε την όρχήστρα του να παίζει,
όπο την διευθύνου του, στόν Κήπο του
Μουσείου, στήν «Αίγλη» του Ζαπτείου,
στό «Ζέπελιν», στήν «Μονμάρτρη» κι
αυτή τη στιγμή στήν «Οάση»-σίγου-
ρα θάχετε ακουστά, τουλάχιστον, ένα
άπο τά τραγουδάκια του που άποτε-
λούν τά μεγαλύτερα σουξέ... Είναι σή-
μερα ο Τεό, σάν να λέμε, «φθασμένος
καλλιτέχνης» στό είδος του, Συνθέτης
και στιχουργός που ξέρει να «σφυγμο-
μετρή» τό κέφι του κοινού, διευθυντής
της όρχηστρας και τραγουδιστής που
όταν παίζει ένα «Γιαλό... γιαλό... πη-
γαίναμε...» έχει μεγαλύτερη έπιτυχία
άπο όλα τά βιεννέζικα βάλας του Στρά-
ους, βιολιστής που ή δοξαριά του είναι
πηγή ξεγνοιασιάς και όρσοιάς...

□ □

Χορευτής δεν γεννήθηκε ο Τεό. Κι
όμως, τίς πρώτες του δάφνες τίς έδρε-
ψε λικνίζοντας έλαφρά στόν ρυθμό έ-
νός βάλς, ή δαιμονιωδός, στόν ρυθμό
ένός φόξ — ρόμπες και... άρλούμπες
δεν ύπήρχαν τότε—τίς πελάτισσες του
κέντρον «Χαραυγή» κι άργότερα του
«Παραδείσου», όσες οί καβαλιέροι του
δεν χόρευαν... ή όσες δεν είχαν, άπλου-
στάτα, καβαλιέρους. Κατόπιν, τόν β'ε-
πομε καλλιτεχνικό διευθυντή του «Που-
ασσόν ντ' όρ» να περιποιηται, με γα-
μόγελο στερεότυπο κι έπαγγελματικό,
τήν πελατεία του καμπαρέ. Ένα βρά-
δυ, τιμά τό κέντρο διά τίς παρουσίας
του ο Σπύρος Πατρίκιος, ήθοποιος γνω-
στός σέ όλο τό πανελλήνιο. Μπαίνει ά-
νύποπτος, κάθεται και παραγγέλλει
στό γκαρσόνι: «Έναν βαρύν-γλυκόν!»
Όταν όμως, στό φινάλε, του προσκο-
μίζεται ο λογαριασμός, ο Πατρίκιος
δεν πηδά ως τό ταβάνι... μόνο και μόνο
γιατί δεν είχε σκεπή τό κέντρο: «Είκο-
σιοντά δραχμές ένας καφέ!» Μά είναι
ληστεία! Μας γδόνουν! Γρήγορα, τόν
υπεύθυνο διευθυντή! Καταφθάνει ο
Τεό, πρόσχαρος και φιλοειδής: «Θέλε-
τε τίποτα, κ. Πατρίκιε; —"Αν θέλω,
λέει! Είκοσιοντά δραχμές τόν καφέ!
Μά δεν ήπια έναν τέντζερη, χριστιανέ
μου! —Κ. Πατρίκιε, ξέρετε τί σημαίνει
γαλλικά ή λέξη «Πουασσόν ντ' όρ»; —
Χρυσόφαρο, υποθέτω...» Ακριβώς, συμ-
περαίνει θριαμβευτικά ο Τεό, δεν σημαί-
νει όμως... μαρδές! —«Θά σ' έ κ δ ι-
κ η σ τ ω!» φωνάζει έξω - φρενών, φευ-
γοντας ο Πατρίκιος. Κι έτήρσε τόν
λόγο του. «Έκανε μια μεγαλοπρεπέ-
στατη μήνυση επί αλόγακροδελιά κι' ο
Τεό, ως υπεύθυνος, καταδικάσθη σέ
τρίμηνο φυλάκιση και 50.000 δραχμές
πρόστιμο!

□ □

Πώς βγήκε ο Τεό άπ' την φυλακή,
είναι στό περιθώριο της Ιστορίας. Τό
γεγονός είναι ότι μια ώραία μέρα

μπαρκάρει για την Χίο με 7.000 δραχ-
μές στήν τσέπη: «Μου λείπουν άλλες
43.000 για να πληρώσω τό πρόστιμο!»
δηλώνει στους φίλους του. «Θά τις κερ-
δίσω με τόν ιδρώτα μου!» Έκείνο ό-
μως που κατορθώνει στή Χίο, εϋθύς εξ
άρχης, είναι να έξανεμίση τό ποσόν.
Απένταρος, σκέπτεται περί του πρα-
κτέου. Δεν βρίσκει καμιά λύση. Τότε
ακριβώς γνωρίζεται, υπό περιέργους
συνθήκες, με τόν Χιώτη μουσικό-γραμ-
μοφώνο έπισκευαστή-γλυκό παρασκευ-
αστή Καβίρη. «Δεν μαθαίνει βιολί;»
του προτείνει ο Καβίρης. «Έχεις δίκιο,
λέει ο Τεό, όταν πήγαινα στό σκολειό
και τύχαινε ν' άτακτίζω, ο δάσκαλος
μούλεγε: «Δεν σε νοιάζει για τά μαθή-

Ο Παπαδόπουλος και ή όρχήστρα του.

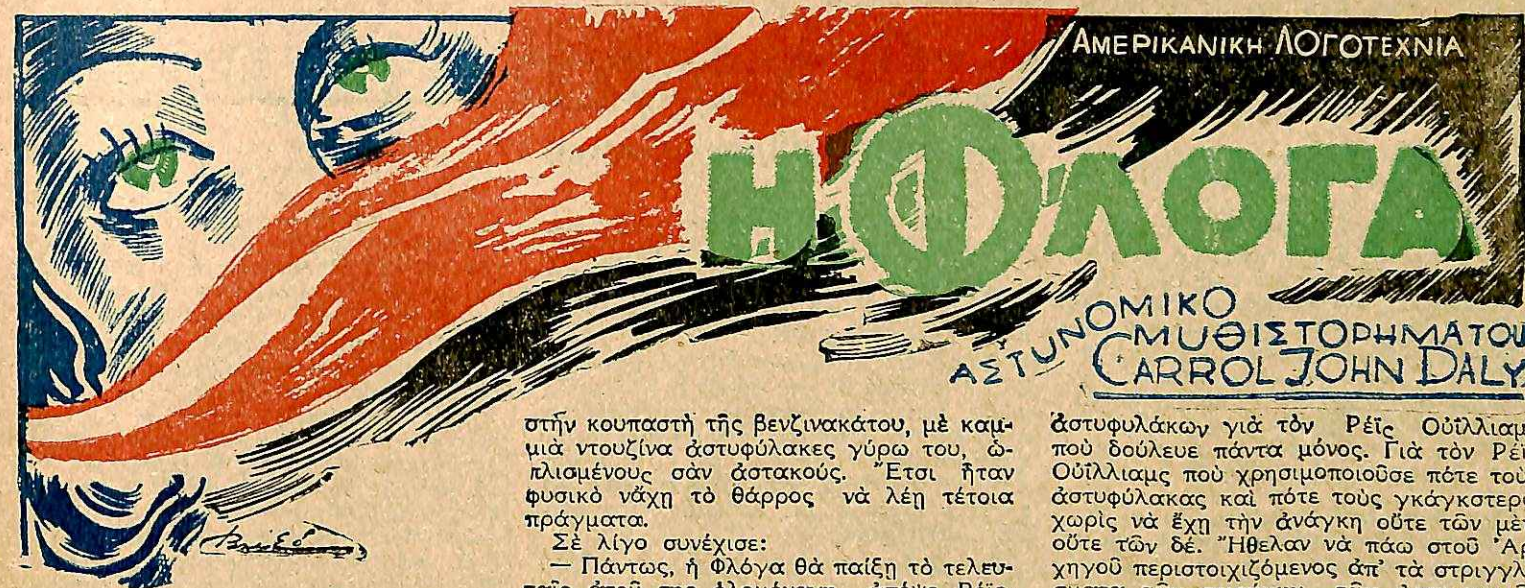
Όταν κάποτε, εϋτραφείστας και
ροδοκόκκινος, ο Τεό διέϋθυε την όρχή-
στρα του Κήπου του Μουσείου, ένας
γιατρός του λέει: «Παραπάγαινες...
πρέπει να άδυνατίσης... Κάνε λίγη δί-
αιτα...» «Αμ' έπος, άμ' έργον» Στο ρε-
στωράν του Κήπου, ο Τεό διαλέγει ένα
τραπέζι που τό βαφτίζει: «Η διαίτα».
Και βάζει τίς βάσεις του νέου... κ ρ ι-
λ ι α κ ο υ συστήματος: «Κρέατα όχι.
Σάλτσες όχι. Μπύρα όχι. Ούζο μόνο...
και κανένα μεζεδάκι» Στα έγκαίνια
της «Διαιτας» ο πιανίστας και συνθέτης
Σουγιούλ κομίζει πιατέλλα γεμάτη
γιαλαντζή ντολμάδες ή όποια «έγκρί-
νεται» άμέσως: ούτε κρέας είναι, ούτε
σάλτσα έχει. Άρα: με ξε δ ά κ ι. Την
δεϋτερη μέρα, ή κ. Άγλατα, σύζυγος
του Τεό, φτάνει μια μεγαλύτερη πια-
τέλλα μελιτζάνες γεμιστές με ρύζι...
όχι με κιμά, για τ'όνομα του Θεού! Η
«Διαιτα», στήν όποια μετέχουν πολλά
μέλη της όρχηστρας κομίζοντα καθε-
μέρα τόν «μεζέ» τους, άρχίζει να λαμ-
βάνη διαστάσεις... πανθήμου συλλαλη-
τηρίου! Προστίθενται κι' οί «άπόξω»:
ο σκισσογράφος μας Δο-
μένικος Βαρδακώστας,
συντάκται έφημερίδων, ο
υποφαινόμενος... Και τό
άποτέλεσμα: τά ρούχα
μας άρχίζουν να μη μας
χωρούν, τά κολλάρα μας
στενεύουν... Μιά μέρα,
ο Τεό μου λέει έμπιστευ-
τικά: «Πρέπει ν' άδυνα-
τίσω... —Πώς θά τό κα-
τορθώσης αυτό; τόν ρω-
τώ —'Απλούστατα... θά
πάω αυτή τη... δίαι-
τα!

□ □

Οί τίτλοι των κομμα-
ών που συνθέτει ο Πα-
παδόπουλος, μ'ήν νομίζε-
τε πως βρίσκονται κατό-
πιν μεγάλης μελέτης: κά-
θε άλλο! Είναι όλοι...
στιογμιότυποι... ή στιγ-
μιότυποι, —όπως ά-
γαπάτε! Κι' ένα παράδειγμα: Την πεμ-
πτη πρωινή, ο Τεό γύριζε στό σπίτι του
με ταξί. Στήν όδον 'Ηρώδου του 'Αττι-
κού, ο σωφέρ του μόλις προλαβαίνει να
φρενάρη και να σταματήσει άπότομα τό
αυτοκίνητο, για να μήν κόψη ένα γε-
ρο που βοισκόταν στήν μέση του δρό-
μου. 'Ο γέρος, τρομαγμένος άποτρα-
βήχτηκε κι' ακούγοντας τόν σωφέρ να
τόν βρίζει «Σ τ ρ α β ο ύ λ ι α κ α !» ψι-
θύρισε: «Σ κ ό τ ρ σ έ μ ε...» 'Ο Τεό
σημείωσε την φράση και δεν άργησε να
τήν κάνει φειντό του σουξέ.

Κι' οί σχέσεις του τώρα με τόν Πα-
τρίκι; Αγαθώτατες. Παίζουν μαζί
συχνά κουνκάν. Τόν χειμώνα όμως, ό-
ταν ο Πατρίκιος πηγαίνει στήν «Μον-
μάρτρη», ο Τεό λέει στό γκαρσόνι:
«Τόν βλέπετε αυτόν τόν κύριο; "Αν σ'ας
παραγγείλη καφέ... να του π'ητε πως...
«μόλις έτελειώσε»!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

στήν κουραστή της βενζινακάτου, με καμ-
μιά ντουζίνα άστυφύλακες γύρω του, ώ-
πλισμένους σάν άστακούς. Έτσι ήταν
φυσικό νάχη τό θάρρος να λήη τέτοια
πράγματα.

Σέ λίγο συνέχισε:

— Πάντως, ή Φλόγα θά παίξη τό τελευ-
ταίο άπό της όλουόναχη άπόψε Ρέις.
Έσείς δεν μπορείτε πιά να την βοηθήσε-
τε σέ τίποτα.

Είχε δίκιο και τό παραδέχτηκε.

— Αυτό σκέφτηκα την στιγμή ακριβώς
που βουτούσα μέσα στό ποτάμι. Π'ητε μου,
όμως, Γκρέγκορ, πότε ο 'Αρχηγός σ'ας
άπεκάλυψε πως ή Φλόγα ήταν Κατάσκο-
πος άριθ. 7;

Ο Γκρέγκορ κορδώθηκε:

— Μά, φίλε μου, άνέκαθεν τό ήξερα... ή
μάλλον, πάντα τό ύποπτευόμουν. 'Ο
Γκρέγκορ Φόρντ τά ξέρει όλα.

— Έστω. Άπαντήστε μου, όμως, ελλι-
κρινώς. Έκείνος σ'ας τό είπε;

— Φυσικά... και καλά έκανε. Η Φλόγα
είχε την άνάγκη μου, όπως κι' έσείς εί-
χατε την δική μου άπάνω στήν βενζινα-
κάτο.

Σήκωσε τούς ώμους.

— 'Ο πρώτος τυχόν άστυφύλαξ, που να
ξέρη να βλέπη την ώρα στό ρολόι του,
θάκανε δ'τι κάνετε.

Σώπασα άπότομα. Η βενζινακάτος εί-
χε γυρίσει πίσω και διευθυνόταν πρὸς τό
έπάνω μέρος της πόλεως.

— Τι τρέχει; ρώτησα.

— Θά άράξουμε στήν 96 δόδ, είπε ο
Γκρέγκορ. Θά κατεβώ και θά τηλεφω-
νήσω στόν 'Αρχηγό για να του πω πως
δλα είναι εν τάξει. Φαντάζομαι πως θάχη
μεγάλες συνηρσίες με την Δικαιοσύνη.
Όπως μου είπαν, Ρέις, ή κυβέρνηση έ-
χει την πρόθεση να συλλάβη όλα τά άτο-
μα που είναι γραμμένα μέσα στό Κίτρινο
Βιβλίο, προτού ξημερώση ή αύριανή ή-
μέρα.

— Αυτό δεν μου έξηγεί πάντως γιατί...

Ο Γκρέγκορ με διέκοψε, τονίζοντας
τίς λέξεις:

— Ακούστε, φίλε μου, ή αξία αυτού
του βιβλίου δεν μπορεί να ύπολογισθί σέ
δολάρια και σέντες. Μόνο με ανθρώπινες
ύπάρξεις μπορεί να την λογαρίσση κα-
νείς... και ποιος έξέρει με πόσες άντιστοι-
χεί! Έόχαμε δολόκληρη άστυνομική συνο-
δεία και...

Τώρα τόν διέκοψα έγώ:

— Έκείνο που μου χρειάζεται μόνο,
είπα, είναι τό αυτοκίνητό του.

Ο Γκρέγκορ με κύτταξε. Η βενζινα-
κάτος άραζε στήν αποβάθρα.

— Κι' όμως, μήπως ο κόμης δεν είχε
τό αυτοκίνητό του; είπε άποφθεγματικά.
— Μην δειχνάς πως είχε και μια ντουζί-
να μπράβους! Πρόσθεσα, ενώ πηδούσα
στήν έρρα.

Πέταξα τό σιγαρέττο μου και κύτταξα
κατά μήκος τό ποταμό όπου λαμπύρι-
ζαν τά μακρινά φώτα. Ώστε αυτό τό
και σώπασε για μια στιγμή. Άκούμπησε κόλλω μου προετοιμάζαν. Μιά συνοδεία

άστυφύλακων για τόν Ρέις Ουίλλιαμς
που δούλευε πάντα μόνος. Για τόν Ρέις
Ουίλλιαμς που χρησιμοποιούσε πότε τούς
άστυφύλακας και πότε τούς γκάγκστερς,
χωρίς να έχη την άνάγκη ούτε τών μ'έν,
ούτε τών δέ. Ήθελαν να πάω στού 'Αρ-
χιγού περιστοιχιζόμενος άπ' τά στριγγλι-
σματα τών σειρήνων τών άστυνομικών
αυτοκινήτων, ενώ οί άστυφύλακες θά πη-
δούσαν κάτω και θά διέλυαν την συγκέν-
τρωση του κόσμου!

Νά μούλειπαν τέτοια πανηγύρια.

Κύτταξα τό ρολόι μου, φώναξα έναν
άστυφύλακα που άποτελούσε μέρος του
πληρώματος και βρισκόταν στήν γέφυ-
ρα, έπάνω άπο μένα. Πιάνοντας του τό
χέρι, σκαρφάλωσα κοντά του χωρίς να
κρῶμαι καθόλου. Δεν είχα την άπαι-
τηση να μου φερθούν σάν να ήμουν αιχ-
μάλωτος και ούτε φανταζόμουν να ήξε-
ρε τίποτα ο άστυφύλαξ.

— Τά πέντε λεπτά πέρασαν, του είπα
ξαναβάζοντας τό ρολόι μου. Νά π'ητε
του κ. Φόρντ πως θά φθάσω εκεί την
δια ώρα μ' εκείνον.

— Μάλιστα! είπε, ενώ έγώ χανόμουν
μέσα στό σκοτάδι.

Όφελω να άναγνωρίσω πως δεν π'η-
ρα τόν συντομώτερο δρόμο. Κρυβόμουν
όσο μπορούσα, για να μήν γίνω άντιλη-
πτός. Τούλάχιστον, όσο βρισκόμουν κον-
τά στήν βενζινακάτο.

Ώστε έτσι! Ο Γκρέγκορ Φόρντ
ήταν έτοιμος να μ' άφήση στήν μπάντα
για να μαζέψω όλες τίς δάφνες για λο-
γαριασμό του.

Δεν ήξερε καλά με ποιόν τά είχε βά-
λει. Γιατί άλλωώς, δεν θά τάβαζε μα-
ζί μου.

ΟΠΟΥ ΑΛΛΑΞΩ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

Δεν είδα τόν Γκρέγκορ κι' υποθέτω
πως δεν με είδε κι' αυτός. Αλλά, κι' αν
άκόμα μ' έβλεπε δεν θά είχαν αλλάξει
τά πράγματα.

Περπατώντας βιαστικά, συλλογίζο-
μουν τόν κόμητα Γέντο. Ώς τώρα, κά-
θε φορά που έβγαίνα στόν δρόμο είχα
να φοβηθώ τούς μπράβους του. Τώρα,
όμως, ήμουν ήσυχος. Την στιγμή αυ-
τή, εκείνος κι' οί φίλοι του θά ήσαν πο-
λύ άπασχολημένοι με κάτι άλλο. Θά έ-
στελναν τηλεγραφήματα στους συνενό-
χους τών όποιων θυμόνταν τίς διευθύν-
σεις, για να τούς ειδοποιήσουν να έτοι-
μάσουν άμέσως τά μυγαλάκια τους και
να πάνε να κρυφτούν κάπου.

Γέλασα. Κι' αυτός άκόμα ο κόμης θά
έτοιμάζε βιαστικά τά μπαούλα του.

Βρήκα ένα ταξί άνέβηκα κι' ακούμ-
πασα τό πολύτιμο Κίτρινο Βιβλίο στό
γόνατά μου. Είχα και τό τυμπά να δια-
τάξω τόν σωφέρ να με οδηγήση σ' ένα
μπαρ του Μπρόντγουαη που διανυκτέ-
ρευε.

Έρριξα μια ματιά στήν κασετίνα με

17.

(Η συνέχεια)

Είνα ο καλλίτερος θάνατος όταν
πεθαίνει κανείς για την πατρίδα,
μ'ό άποκρίθηκε.

Τόν κύτταξα με σκληρότητα
και σώπασε για μια στιγμή. Άκούμπησε κόλλω μου προετοιμάζαν. Μιά συνοδεία

τὸ βιβλίο κι' ἐνοιῶσα μιὰ μεγάλη ἡθική ἱκανοποίηση. Κατὰ βάθος, καλὰ τὰ εἶχα καταφέρει. Δὲν συλλογιζόμουν, ὅμως, τίς χιλιάδες ἀνθρώπων τῶν ὁποίων εἶχα σώσει τὴν ζωὴ. Σκεπτόμουν μόνο τὴν Φλόγα.

Ὅταν ἔφθασα στὸ μπάρ, τηλεφώνησα στὸν Τζέρρυ πού μοῦ ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ἡ Φλόγα δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς. Φυσικὰ εἶχα ἀδικο νὰ ἐλπίζω ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἐπρεπε πρώτα νὰ πάη στὸ σπίτι τοῦ Τζέρεϋ, νὰ βρῇ τὴν Ἄλντα Ντρέϋμουντ καὶ νὰ τὴν ἀπελευθερώσῃ. Μόνο τὸ πρῶτ' ἂν μποροῦσε νὰ με εἰδοποιήσῃ. Καὶ πάλι, ὅμως, ἦταν προβληματικό. Ἰσως νὰ ἀπαιτοῦνταν μιὰ δολοκλήρη μέρα γιὰ νὰ κανονιστοῦν τὰ πράγματα. Εὐτυχῶς πού ὁ κόμης θὰ εἶχε πολὺ ἀπασχολημένο τὸ μυαλό του γιὰ νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτὴν ἢ γιὰ τὴν Ἄλντα.

Ἄλλο ἦταν ἐκεῖνο πού με ἀνησυχούσε σοβαρὰ: ἡ διαταγὴ πού εἶχε δώσει ἡ Φλόγα στὸν συμμορίτη νὰ μὴ μ' ἐπυροβολήσῃ. Νὰ τὴν εἶχε μήπως ἀντιληφθῇ ὁ κόμης;

Καθὼς ὁ Τζέρρυ ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος τοῦ ἔδωκα τὴν διευθύνση τοῦ μπάρ, συστήνοντάς του νὰ προσέξῃ νὰ μὴ τὸν παρακολουθήσουν καὶ νὰ μοῦ φέρῃ τὸ αὐτοκίνητό μου.

Καθὼς ἔβγαίνα ἀπ' τὴν τηλεφωνικὴ καμπίνα, εἶδα τὸ ρολόϊ. Ἦταν μεσάνυχτα πάνω-κάτω.

Γέλασα γιατί συλλογίστηκα πὼς ὁ Γκρέγκορ Φόρντ θὰ εἶχαν ἐξαπολύσει παντοῦ τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ με ἀνακαλύψουν. Ὁ Ἀρχηγὸς θὰ ἦταν ἀνάστατος. Σίγουρα θὰ παραβίαζαν τὴν πύρρα τοῦ ὁδιαμερισμάτός μου. Κι' ἐγὼ καθόμουν ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ στὸ ψηλὸ σκαμνὶ τοῦ μπάρ, περιμένοντας νὰ μοῦ σερβίρουν ἕνα κόκτεϊλ! Ἀναισθησία πρώτης γραμμῆς!

Πέρασαν δέκα λεπτά, δώδεκα τὸ πολὺ καὶ φάνηκε ὁ Τζέρρυ. Ἐπὶ τέλους! Τὸν ἔβραλα στὸ αὐτοκίνητό μου καὶ ἐξικινήσαμε κατευθεῖαν στὸν Ἀρχηγό.

Στὸν δρόμο, ἐνοιῶσα τὴν ἐπιθυμία ν' ἀνοίξω τὴν κασετίνη καὶ νὰ ρίξω μιὰ ματιά στὸ περιεχόμενό της. Δὲν υπέκυψα ὅμως στὸν πειρασμό. Ὅχι γιατί μοῦ ἔλειπε ἡ περιέργεια, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξ αἰτίας τῆς μικρῆς κλειδαριᾶς καὶ τῶν σφραγίδων ἀπὸ βουλοκέρι πού ἦσαν δολόγυρα. Ἦθελα νὰ ἀφήσω στὸν Ἀρχηγό τὴν εὐχαρίστηση νὰ παραβιάσῃ τίς σφραγίδες καὶ τὴν κλειδορὰ μόνος του.

Ἀντὶ νὰ μῶδ, αὐτὴ τὴν φορὰ, ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ διαμερισμάτός μου. Κι' δρόμο μου ὥς τὴν κυρία εἴσοδο τῆς Πέμπτης Λεωφόρου. Δὲν ἔλαβα καμμιὰ ἀπολύτως προφύλαξη. Τὸ πλῆθος τῶν ἀστυφυλάκων πού περιστοιχίζαν τὸ σκήμα ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ διαλύσῃ ἕνα συλλαλητήριο. Πεντέξῃ ἀστυφύλακες με πολιτικὰ περικύκλωσαν τὸ αὐτοκίνητό μου, προτοῦ ἀκόμα σταματήσῃ.

—Τι ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ! φώναξε ὁ Τζέρρυ.

Ἔσκυπα ἀπ' τὸ παραθυράκι γιὰ νὰ με ἀναγνωρίσουν οἱ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος. Ὁ λοχίας Ροῦρκε μοῦ χαμογέλασε. Ἦταν γενναῖο παλληκάρι καὶ κάποτε εἶχαμε τραυματισθῇ μαζί.

Μὲ χαιρέτησε:

—Εἶσαι ἐνας ἀπὸ τοὺς λίγους πού ἔχουν ἀπόψε τὸ δικαίωμα νὰ περάσῃ ἀπ' τὰ φυλάκια μου, εἶπε. Φαντάστηκα πὼς θὰ συνέβαινε κάτι ἀπ' τὸν τρόπο πού μᾶς σινγκέντωσε, μὴ ξέροντας ὅμως πὼς θὰ εἶσαι ὁ πρωταγωνιστὴς

ἡ Φλόγα

τοῦ γλεντιοῦ, δὲν πίστευα νάχουμε υπερδωροδουλείες.

Τὸν χαιρέτησα κι' ἀφοῦ διέταξε τὸν Τζέρρυ νὰ με περιμένῃ ἐκεῖ, ἔτρεξα ἀμέσως στὸν Ἀρχηγό.

Δὲν ἦταν τὸ δωμάτιο ὅπου τὸν εἶχα δῇ ἄλλοτε. Αὐτὸ στὸ ὁποῖο βρισκόμουν, τώρα, ἦταν πιὸ ἀνετο καὶ πιὸ πλούσια ἐπιπλωμένο. Βαρυὲς ταπεταρίες ἦσαν κρεμασμένες στοὺς τοίχους κι' ἕνα παραπέτασμα κινούνταν ἀκόμα, σὰν νὰ τὸ εἶχε ἀνασηκώσει κάποιος. Ἀργότερα ἔμαθα ποῖος.

Δυὸ ἄνδρες σκόθηκαν μὲ λίγες μπηκ. Ὁ ἕνας εἶπε τὸ ὄνομά του κι' ἔχωσε τὴν κασετίνη κάτω ἀπ' τὴν ἀριστερὴ μασχάλη μου ἐνῶ ἐσφιγγα τὸ χέρι πού μοῦ ἔτεινε. Ἦταν ἕνας ἀστυνόμος τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης.

Ὁ ἄλλος; Κι' αὐτὸς ἀνῆκε στὴν Κυβέρνηση. Εἶχε ἔρθει ἀπ' τὸ Βασίγκτων, Μοῦ ζήτησαν νὰ μὴν ἀναφέρω τὰ δνόματά τους. Τὰ ἀποσιώπῳ ἀπλῶς γιατί ἔδωκα τὸν λόγο μου.

Ὁ Ἀρχηγὸς μοῦ σφίξε τὸ χέρι, χαμογέλασε εὐχαριστημένος, πῆρε τὴν κασετίνη καὶ πάτησε ἕνα κουμπί:

—Σαμπάνια! διέταξε στὸν ὑπάλληλο πού μπηκε. Πρέπει νὰ ποῦμε εἰς ὑγείαν τοῦ Ρέις Οὐίλλιαμς, τῆς μὲς Ντράμμοντ. Σήμερα εἶναι μιὰ ἀπ' τίς τὸς σημαντικὲς μέρες τῆς ἀμερικανικῆς ἱστορίας. Ἀνησυχῶσα γιὰ σὰς, Οὐίλλιαμς Ὁ Γκρέγκορ Φόρντ πρὸ ὀλίγου μοῦ τηλεφώνησε πὼς εἶχατε ἐπιτύχει.

Χαμογέλασα.

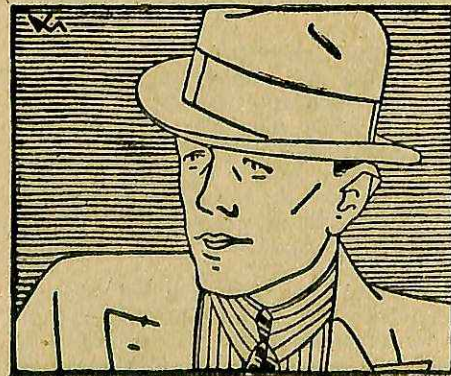
—Καλὰ θὰ κάνατε ἴσως νὰ ἀνοίξετε τὴν κασετίνη, Ἀρχηγέ, προτοῦ ὑψώσῃτε τὸ κύπελλο. Εἶναι κλειδωμένη καὶ σφραγισμένη, γι' αὐτὸ δὲν τόλμησα...

Μὲ χτύπησε πάνω στὸν ὄμο.

—Αὐτὰ εἶναι ἀστεϊότητες, Οὐίλλιαμς! Ἡ μὲς Ντράμμοντ εἶναι ἐξαιρετικὴ γυναίκα. Σὰς ἔσωσε ἥδη μιὰ φορὰ τὴν ζωὴ καὶ δὲν θὰ διασκεδάξῃ ἀπόψε ἐκθέτοντάς σας σὲ κίνδυνο, ἂν δὲν ἦταν βέβαιη γιὰ τίς πληροφορίες της. Ἄν τὸ βιβλίο δὲν βρισκόταν μέσα δὲν θὰ σὰς ἔκανε τὸ σινιάλο.

—Μὰ κι' ἀπόψε μοῦ ξανάσωσε τὴν ζωὴ, Ἀρχηγέ, ἐξήγησα. Ὁ Θεὸς νὰ τὴν προστατεύῃ!

Ἐφεραν σαμπάνια. Ὁ Ἀρχηγὸς ἦταν χαρούμενος καὶ ἐξηνόιαστος σὰν μικρὸ παιδί πού τοῦ χάρισαν ἕνα παῖχ-

νίδι. Τὸ πιὸ νόστιμο ἦταν ὅτι τὸ παῖχ-νίδι αὐτό... ἦμουν ἐγώ!

Κάπου-κάπου, ἔλεγε καὶ μερικὰ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴν Φλόγα. Τὸν ἐπόλοιπο καιρὸ ὅμως, οἱ ἔπαινοί του ἀπευθύνονταν σὲ μένα. Αὐτὸ δὲν μοῦ προξενοῦσε εὐχαρίστηση. Δὲν μετανόουσα γιὰ τὴν βουτιά πού εἶχα πάρει μέσα στὸ ποτάμι. Δὲ μοῦ ἀρέσει διῶς νὰ γίνεται πολὺς λόγος γι' αὐτό. Ἡ σαμπάνια ἦταν περιφάνεια. Ἐμένα ὅμως θὰ μοῦ ἀρκοῦσε λίγο κοινότατο οὐίσκυ γιὰ νὰ με κάνῃ νὰ συνέλθω.

Ὁφείλω ν' ἀναγνωρίσω πὼς οἱ ἄλλοι δυὸ πού παρευρίσκονταν δὲν εἶχαν διάθεση νὰ γιορτάσουν τόσο εὐθυσία τὴν ἐπιτυχία μου. Ἡ στάση τοῦ εἶχε κάτι τὸ στενοχωρημένο πού μοῦκανε ἐντύπωση. Ἀσφαλῶς ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ἀρχηγοῦ ἔκανε νὰ φανῇ ἀκόμα πιὸ ζωηρὰ ἡ δική του ἀδυναμία. Πιστεύω ὅμως πὼς θὰ ἦσαν ἐκνευρισμένοι οἱ δυὸ καὶ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ τεθοῦν ἐπὶ τὸ ἔργον. Τώρα πού ἡ ἀποστολή τοῦ ἀρχηγοῦ εἶχε τελειώσει, ἀρχίζε ἡ δική τους. Ἰσως μάλιστα νὰ ἀναρωτιόταν πὼς θὰ τὰ ἔβγαζαν πέρα χωρὶς διεθνεῖς ἐπιπλοκές.

Καθὼς εἶχαμε ἀδειάσει τὸ μπουκάλι, ὁ Ἀρχηγὸς ἀποφάσισε ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴν κασετίνη. Τέλος, θὰ ἀνοίγε ἡ αὐλαία.

Ἀπλῶνε τὸ χέρι του ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Μὲ ἕνα μορφασμὸ ἀνυπομονησίας, ὁ ἀστυνόμος τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης πῆρε τὸ ἀκουστικό:

—Εἶναι γιὰ τὸν Οὐίλλιαμς, εἶπε δίνοντάς μου τὸ ἀκουστικό.

Καθὼς τὸ ἀκουμποῦσα στὸ αὐτί μου, κύτταξα δολόγυρά μου.

Ἡ κασετίνη βρισκόταν ἀπάνω στὸ γραφεῖο. Ἡ βαρεῖα πόρτα πού χώριζε τὸ δωμάτιο ἀπ' τὸν προθάλαμο ἦταν μπροστά μου. Οἱ δυὸ ἄνδρες στέκονταν ὄρθιοι, ἀλύγιστοι καὶ προσεκτικοί. Σὰν νάξεραν τί ἔμελε νὰ συμβῇ. Σκυμμένος μπροστά, ὁ Ἀρχηγὸς κρατοῦσε ἕνα σφυρὶ στὸ χέρι του.

Ἀπότομα, ἀνωρθώθηκα. Ἄκουσα μιὰ πολὺ γνωστὴ μου φωνὴ ἀπ' τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ σύρματος.

—Ἐδῶ, κόμης Γέντο. Ὁ Ἀρχηγὸς σας δὲν σὰς εἶπε πὼς τηλεφώνησα ἥδη; Τότε, σὰς πληροφοροῦ ἐγώ. Τι σημαίνει ὅμως αὐτὴ ἡ σιωπὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ σας;

Ἡ φωνὴ ἦταν ἥρεμη ὅπως συνήθως, χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἴχνος θυμοῦ ἢ ταραχῆς.

—Τι ἐπιθυμεῖτε; ρώτησα.

—Νὰ προσέξετε τὰ λόγια μου, κ. Οὐίλλιαμς. Ἀπόψε φανήκατε πολὺ ἐπιδέξιος. Τὸ ἀναγνωρίζω μὲ θαυμασμό καὶ λυποῦμαι γι' αὐτό. Τὸ ὅψη λὸ κατόρθωμά σας ὅμως, μολονότι εἶναι ἀπολύτως πρὸς τιμὴν σας, δὲν παύει νὰ ἐπισκιάζῃ τὸ δικό μου.

—Δὲν σὰς καταλαβαίνω.

—ὦ! εἶναι ἀπλούστατο! Ἡ κόμησας φώναξε. «Μὴν πυροβολήσετε!» Παραδέχομαι, κ. Οὐίλλιαμς, πὼς δικαιολόγησε ἔξοχα τὴν ἐπέμβαση της. Μόνο πού ἡ μὲς Ντρέϋμουντ μὴ λησε.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Οἱ καταραμένοι ἐρασταὶ

Ἕνας κορσικανικὸς θρύλος

Ἡ ἱστορία αὐτὴ συνέβαινε στὴν Κορσική, τὴν ἐποχὴ πού ὁ Σαμπέρο, ὁ κορσικανὸς αὐτὸς ἥρως, πολεμοῦσε κατὰ τῆς τυραννίας τῆς Γένοβας, δηλ. μετὰ τὸ 1553—1560.

Τότε, στὴν Σαρτένε, μιὰ παλιὰ μυστηριώδη πόλη, ζοῦσαν δυὸ ἀρχοντικὲς οἰκογένειες, πού ὅπως οἱ Καπουλέτοι καὶ οἱ Μοντέγοι τῆς Βερόνας, τραγόντουσαν κι' αὐτὲς ἀναμεταξύ των, μὲ πολὺ εὐγένεια, εἶναι ἀλήθεια, καὶ διάκριση...

Οἱ δυὸ αὐτὲς οἰκογένειες ἦσαν τοῦ Ἀλβάρρα Σαμπίνι ἡ μία καὶ τοῦ Σαλντατέρρε ντὲ Μοῦρο ἡ ἄλλη.

Καὶ οἱ δυὸ οἱ οἰκογένειες εἶχαν πολλὰ παιδιά, καὶ κύτταζαν πᾶν νὰ πάρῃ τὸν καλλίτερο γαμπρό καὶ τὴν καλλίτερη νύφη γιὰ τὰ πρωτότοκά της παιδιά.

Θὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀδικοῦσαν πολὺ τὰ παιδιά μιᾶς οἰκογενείας πού δὲν ἦσαν πρωτότοκα. Δηλαδή ὅλη σχεδὸν ἡ πατρικὴ περιουσία δινότανε προῖκα στὸν πρωτότοκο ἢ στὴν πρωτότοκη, καὶ τὰ ἄλλα παιδιά, ἂν μὲν ἦσαν ἀγόρια, πῆγαν νὰ βροῦν τὴν τύχη τους, κατατασσόμενα στὸ στρατό, ταξιθεύοντας σὲ ξένες χώρες, ἢ μπαίνοντας σὲ μοναστήρια, ἂν δὲ ἦσαν κορίτσια, κατέληγαν εἴτε στὸ μωναστήρι, εἴτε γεροντοκόρες, στὸ σπ'τι κανενὸς ἀπὸ τὰ καλοπαινεμένα ἀδέλφια τους, ὅπου ἔπαιζαν τὸν ρόλο τῆς «καλῆς θεῆας».

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔξεραν καλὰ τὰ παιδιά τῶν δυὸ ἀντιζήλων οἰκογενειῶν. Δυστυχῶς, ὅμως, ἔτυχε μιὰ μέρα, ἡ νεαρὰ καὶ ὠραία Μάρτσια Σαμπίνι, ἐννιάτη κόρη

τῆς οἰκογενείας της, νὰ συναντηθῇ, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν λειτουργία, μὲ τὸν νεαρὸ Ἀντζέλλο ντὲ Μοῦρο, πέμπτο παιδί τῆς ἄλλης οἰκογενείας.

Οἱ δυὸ νέοι κυττάχτηκαν καὶ τὸ γλυκὸ βλέπος τοῦ ἔρωτος πλήγωσε ἀμέσως καὶ πολὺ βαθειὰ τίς καρδιές των.

Εἶχαν ἀγαπηθῇ.

Καὶ ἀπεφάσισαν νὰ παντρευτοῦν.

Μὲ τὴν θερμὴ τῆς ἡλικίας των καὶ τοῦ αἰσθηματικῶς των, ἀνεκρίνωσαν ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία τους στοὺς γονεῖς των καὶ ζήτησαν νὰ εὐλογήσουν τὴν ἐνωσὴ τους. Φυσικὰ οἱ γονεῖς των, δὲν εἶδαν τὰ πράγματα τόσο ρόδινα, ὅσο τὰ ἔβλεπαν αὐτοὶ καὶ ἀρνήθηκαν τὴν συγκατάθεσή των. Καὶ ἀλήθεια. Τί θὰ γινόταν αὐριο ἡ κοινὴν ἂν τὸ ἐννιάτο παιδί μιᾶς οἰκογενείας σήκωνε κεφάλι καὶ εἶχε ἀξιώσεις σὰν νάτανε πρωτότοκο!...

Καὶ ὅμως, οἱ δυστυχισμένοι νέοι, δὲν ζήτησαν οὐτὲ τὴν πατρικὴν περιουσία, οὐτὲ καν μιὰ ὁποιαδήποτε ὀλικὴ ὑποστήριξη. Μονάχα τὴν ἄδεια νὰ ἀγαποῦνται καὶ νὰ γίνουν εὐτυχισμένοι μὲ τὴν ἀγάπη τους!

Τὸ διάβημα τῶν δυὸ νέων, ὅμως, δὲν εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα μονάχα τὴν ἀρνησὴ τῶν γονεῶν. Ἡ σκληρότης τους προχώρησε ἀκόμη περισσότερο.

Ὁ γέρω—Σαλντατέρρε ντὲ Μοῦρο διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ πιάσουν τὸν Ἀντζέλλο, καὶ νὰ τὸν κατεβάσουν στὸ πιὸ βαθὺ ὑπόγειο τοῦ παλιοῦ πύργου του. Ἐκεῖ ἔμεινε ὁ νεαρὸς Ἀντζέλλο

τόσον καιρὸ, ὅσος χρειαζότανε νὰ μετανοήσῃ γιὰ τὸ «ἀνόητο αἰσθημά του» καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του τὴν μεγάλη χάρη νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ κλεισθῇ σ' ἕνα μοναστήρι γιὰ ν' ἀφιερῶσθῃς ὅλως ὁλόκληρος μέρες του — ἀπὸ ἡλικίας 23 ἐτάων! — στὴν μετάνοια!

Ἡ Μάρτσια δὲν ξύπνησε, ἐσφύχισε ἡσυχᾶ, χωρὶς ἄγωνα...

Αὐτὸ καὶ ἔγινε.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Μάρτσια, τὴν ἔκλεισαν κι' αὐτὴν ὄχι σὲ κανένα μπουντροῦμι ἀλλὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπόμερα διαμερίσματα τοῦ πατρικοῦ πύργου, ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψὴ μιᾶς πολὺ αὐστηρῆς θεῆας. Σὲ λίγο, ἡ ζωὴ της γινότανε τόσο μαρτυρικὴ, πού ἡ ἀτυχὴ νέα, ζήτησε κι' αὐτὴ μόνη της νὰ κλεισθῇ σὲ μοναστήρι γιὰ νάβρῃ λίγη ἡσυχία....

□ □

Πέρασαν τρία χρόνια. Μιὰ μέρα ξαφνικὰ, πέθανε ὁ γέρω—Σαλντατέρρε ντὲ Μοῦρο.

Ἡ θέση του στὴν κοινὴν τῆς Σαρτένε ἦταν τέτοια, ὥστε ἔπρεπε νὰ τοῦ γίνῃ μιὰ μεγαλοπρεπεστάτη κηδεία στὴν ὁποία θὰ ἔπαιρναν μέρος ὅλα τὰ γύρω μοναστήρια.

Ἐτοί, γιὰ δευτέρη φορὰ, ὁ νεαρὸς Ἀντζέλλο, μοναχὸς πιά, βρέθηκε ξαφνικὰ ἀντιμέτωπος μὲ τὴν ἀγαπημένη του Μάρτσια!...

Ἡ τυχαία αὐτὴ συνάντηση ἔφτασε γιὰ νὰ ξαναζωντανέψῃ μέσα στὶς καρδιές τῶν δυὸ νέων ὅλη τὴν παλιὰ ἀγάπη τους, πού νόμισαν ὅτι τὴν εἶχαν δαμάσει. Γιὰ μιὰ στιγμή μπόρεσαν νὰ πλησιάσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ν' ἀνταλλάξουν δυὸ λόγια. Ἐφτασαν τὰ λίγα αὐτὰ λόγια γιὰ νὰ πάρουν κιόλας τὴν ἀπόφασή τους:

Θάφευγαν μετὰ τὴν κηδεία!

Ὁ Ἀντζέλλο τὰ κανόνισε περὶ φημάς, κι' ἕνα ὄλογο γερὸ τοὺς ἔπαιρνε ὅστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες στὴν ράχη του καὶ ἔφευγε!

□ □

Εἶχε νυχτώσει πᾶν καὶ οἱ δυὸ νέοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν ἀνάμεσα ἀπὸ βουνὰ καὶ δάση. Τὸ φεγγάρι, καλόβολο, φώτιζε τὸ δρόμο τους μὲ τὸ ἀσημένιο του φῶς. Ξαφνικὰ, στὸ βάθος τοῦ δρόμου ὁ Ἀντζέλλο εἶδε μιὰ σκιά ἐφίππῃ νὰ περιμένῃ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος. Κατατρομαγμένος τράβηξε τὰ γκέμια τοῦ λόγου του. Αὐτὸ σταμάτησε ἀπότομα, λίγα μὲν βήματα μακριὰ ἀπὸ τὴν σκιά. Ὁ Ἀντζέλλο εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν ἡγούμενο τοῦ μοναστηρίου του.

Εἶχε γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἀλληλοπαγὴ γῇ καὶ ἔτρεξε ὁ ἴδιος ὁ ἡγούμενος, ἀπὸ ἄλλους, πρὸ συντομους δρόμους, νὰ σταματήσῃ τοὺς φυγάδας.

Ἀντζέλλο! βροντοφώνησε ὁ ἡγὼ

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 38)

Η μικρή προξενήτρα

Αισθηματικό διήγημα του Ζαν ντε Ρονζ

Από όλες τις νέες και ωραίες γυναίκες που είχαν πάει εκείνο το καλοκαίρι στη μαγευτική εκείνη ακτή της Βρετανίας, η πιο γοητευτική ήταν, χωρίς άλλο ή Φάβια Βαράρ.

Η νεαρή αυτή χήρα με τα είκοσιπέντε της χρόνια, με τα πυκνά, κατάξανθα μαλλιά και με τη φωτεινή λάμψη του προσώπου ήταν γεμάτη θέληση και χάρες.

Όστόσο, η Φάβια Βαράρ δεν παρουσιαζόταν ούτε στην ακτή την ώρα των γενικών συνανθροίων, ούτε στη λέσχη, ούτε στους χορούς, ούτε στις εκδρομές.

Του κάκου οι τολμηρότεροι και επιδεξιότεροι κατακτητές επεχείρησαν να συνάψουν μαζί της από τις πιο συνηθισμένες σχέσεις που επιτρέπει η ζωή των παραθεριστών.

Η χήρα δεχόταν με απόλυτη αδιαφορία τις παντός είδους έκδηλεις των και φαινόταν να κλείνονταν ολο και πιο πολύ στον εαυτό της, απορροφημένη από μια βαθυτάτη λύπη.

Και πραγματικά, η νεαρά γυναίκα είχε μια ματωμένη πληγή στην καρδιά της. Η Σωσάνα της, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι οκτώ χρονών, στο οποίο έστερα από το θάνατο του συζύγου της, είχε αφιερώσει όλη την αγάπη της, είχε προσβληθεί από μια φοβερή αρρώστια.

Εδώ και δυο χρόνια τώρα, μια σωματική παράλυση την είχε αναγκάσει να κοιτάει ξαπλωμένη μέσα σ' ένα ερδωσ φορέου, που αποτελούσε αληθινό βασανιστήριο γι' αυτή. Οι γιατροί που την είδαν, της είχαν συστήσει θαλασσινό αέρα και την είχαν βεβαιώσει πως η άλλη των άκτων θα μπορούσε να φέρη θαυμασία αποτελέσματα στην κατάσταση της μικρής αρρώστης.

Γι' αυτό λοιπόν κάθε μέρα η νεαρά γυναίκα έπαιρνε τα σύνορα της ζωγραφικής και, σπρώχνοντας το καροτσάκι, όπου αναπαύονταν η κόρη της, έφευγε μακριά από τον κόσμο και πήγαινε σ' ένα έρημο μέρος της άκρογιαλίας.

Πολλές φορές οι νεαροί κοιμωμένοι ακολουθούσαν την ωραία χήρα, τυχαίως δέχον, ως εκεί, προσπαθώντας να διαταράξουν την ηρεμία της. Αλλά η Φάβια απομακρυνόταν άμεσα κι έδινε έτσι ένα καλό μάθημα στους έντοχλητικούς θαυμαστές της.

Μια μέρα η Φάβια είχε βυθιστή σε γλυκειά ούμνη, σαν να την είχε ναρκώσει η λάμψη του ήλιου που έγερνε στην δύση του. Έξαφνα, όταν συνήρθε απ' αυτή την κατάσταση παρατήρησε ότι από παντού σχεδόν ήταν περικυκλωμένη από τη φουσκοθαλασσιά. Στο μέρος όπου βρισκόταν, ήταν αδύνατο να διαφύγει.

Κυριευμένη από έναν απέραντο τρόμο, η νεαρά γυναίκα άρχισε να φωνάζει δυνατά, άπεγνωσμένα.

Όστόσο οι κραυγές της ακούστηκαν και σε λίγο φάνηκε ένας νέος που προχωρούσε θαρραλέα στο στενό μονοπάτι που υπήρχε στα πλεωρά της άπορηνης ακτής.

Σε λίγο ο ξένος ήταν κοντά στην Φάβια.

—Κυρία, της είπε, αντελήφθηκα από πάνω τον κίνδυνο που διατρέχετε και ήρθα να σας βοηθήσω. Τώρα είμαι κοντά σας εγώ, μη φοβάστε...

—Σωστε την κόρη μου, κύριε, αποκρίθηκε έξαλλη η χήρα.

Χωρίς να περιμένη περισσότερο, ο νέος άρπαξε το αμαξάκι κι άρχισε να προχωρή επάνω στην άμμο, όπου σχεδόν έβουλιαζε.

Η Φάβια τον ακολουθούσε σιωπηλή. Σε λίγο μια μεγάλη λωρίδα νερού απλώνετο μπροστά τους και τους έσταμάτησε.

—Μείνετε εδώ, κυρία, της είπε ο νέος. Σας έγλυψα εγώ για τα παρακάτω...

Και παίρνοντας το κοριτσάκι στην αγκαλιά του, μπήκε αποφασιστικά στο νερό. Αφού έφερε τη μικρή κόρη σε ασφαλές μέρος, ο νέος γύρισε πίσω και παίρνοντας στην αγκαλιά του την Φάβια, ξαναπέρασε πάλι απ' το νερό που έφθανε τώρα ως τη μέση του.

—Ενοίωθε επάνω του το λεπτό και άβρο σώμα της χήρας, ανέπνεε τα μεθυστικά άρώματα της σάρκας της, και μια ανατριχίλα τον συγκλόνιζε ολόκληρο, μια βαθειά συγκίνηση, που μεταδόθηκε σιγά-σιγά και στο πολύτιμο φορτίο του.

Η Φάβια για πρώτη φορά τώρα, ύστερα από τον θάνατο του συζύγου της, δοκίμαζε αυτή την γλυκεία περίπτυξη και καταλαμβανόταν από ένα άοριστο συναίσθημα ευτυχίας.

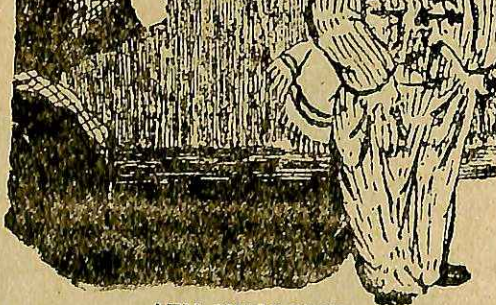
Όταν πλησίασαν τα πρώτα σπίτια του θερινού συνοικισμού, ο νέος τις αποχαιρέτησε κι έφυγε. Αλλά η Σωσάνα, που είχε μιλήσει εν τω μεταξύ μαζί του κι είχε μάθει το όνομα του σωτήρος της, το φώναζε:

—Θα ξανάρθετε αύριο κ. Παύλε, δεν είν' έτσι;

—Όλο το βράδυ η μικρή άρρωστη μιλούσε στην υπερέα της για το έπεισόδιο της ημέρας. Η Φάβια, στενοχωρημένη από την έπιμονή της κόρης της,

—Θα ξανάρθετε αύριο κ. Παύλε, δεν είν' έτσι;

—Όλο το βράδυ η μικρή άρρωστη μιλούσε στην υπερέα της για το έπεισόδιο της ημέρας. Η Φάβια, στενοχωρημένη από την έπιμονή της κόρης της,

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ

—Ψηλά τα χέρια!
—Αδύνατον. Μούσπασε το κορδόνι της πετσέμας μου!...

προσπάθησε να στρέψει άλλοι την προσοχή της. Άλλα η μικρή, εξακολουθώντας να επανέρχεται στο ίδιο πάντα θέμα, μιλούσε ολόενα για τον κίνδυνο που πέρασαν και για την ευγνωμοσύνη που χρωστούσαν του νέου.

Η δυστυχισμένη μητέρα αισθανόταν να κυριεύεται από ένα αίσθημα, που δεν μπορούσε ακόμα να το εξηγήσει. Ήθελε να διώξει από την ανάμνησή της το πρόσωπο του νέου, αλλά δεν το κατώρθωνε. Μήπως τον αγαπούσε τάχα;...

Από την άλλη μέρα ο Παύλος Έρβε—έτσι λεγότανε ο νέος—κάθε μέρα σχεδόν συναντούσε τώρα τη Φάβια, την οποία στην αρχή περιοριζόταν να χαιρετά με κάποια δειλία. Σιγά-σιγά όμως, παίρνοντας θάρρος από τις προσκλήσεις της μικρής Σωσάνας, πλησίασε τη χήρα και γνωρίστηκε καλύτερα μαζί της.

Ο Παύλος είχε πάρει πριν από λίγον καιρό το δίπλωμα της ιατρικής και ήταν έντελως απαλλαγμένος από οικονομιακές υποχρεώσεις. Επί πλέον γνώριζε ένα έπιφανή γιατρό που ήταν ειδικός σε νοσήματα όμοια μ' εκείνο από το οποίο έπασχε η Σωσάνα.

Η Φάβια ακούγοντας το αυτό και ελπίζοντας να σώσει, την κόρη της, του έδινε μέρα με την ημέρα περισσότερη θάρρος, χωρίς να καταλαβαίνει ότι και αυτή δενότανε μαζί του.

—Όσο για τον Παύλο, αυτός δεν ένοιωθε τη ζωή παρά μόνον κοντά της.

Πέρασαν έτσι πολλές μέρες οι οποίες αποτελούσαν τη μόνη ευτυχία για τον έρωτευμένο νέο.

Το καλοκαίρι κόντευε να περάσει.

Άρχισαν να μιλούν για τον έπικείμενο χωρισμό τους και να τον σκέπτονται με θλίψη.

—Ενα πρωί ο Παύλος έφερε στη Σωσάνα ένα ωραίοτατο ροδάκινο.

Η μικρή το πήρε με χαρά κι έπειτα τον αγκαλιάσε και τον φίλησε.

—Ω, σ' αγαπώ πολύ, πάρα πολύ, κύριε Παύλε! του είπε με αφέλεια.

Και μέσα στην παραφορά του ένθουςιασμού της πρόσθεσε:

—Κι' η μαμά σ' αγαπά πολύ!

—Σώπα, της είπε ο νέος νοιώθοντας την καρδιά του να σκιρτά στην άθωα της έξομολόγησι.

—Αλλά η μικρή επανέλαβε τη φράση της, λέγοντας:

—Τό άκουσα απ' την ίδια την μαμά! Και, γυρίζοντας προς τη μητέρα της που πλησίασε εκείνη τη στιγμή, τη ρώτησε:

—Δεν είν' αλήθεια, μαμά;

Η Φάβια, με το πρόσωπο κατακόκκινο απ' την συγκίνηση, σταμάτησε στην άρχή.

—Επειτα προχωρώντας προς τον Παύλο με απλωμένα τα χέρια, του φώναξε:

—Ε, λοιπόν ναι, φίλε μου! Είν' αλήθεια!

Και αφέθηκε να πέσει στην αγκαλιά του...

ZAN NTE PONZ

Σ' ένα στρώμα από λουλούδια

Διήγημα του Μάριο Παγανέλλι

Η Ίλντα έπιστρέφοντας λίγο αργά είδε στην κρεμάστρα το πανωφόρι και το καπέλλο του Μάρριου.

—Τό δείπνο είναι έτοιμο! φώναξε εύθυμα. Με συγχωρείς, Μάρριε. Όλα τα είχα έτοιμάσει από πριν.

Φάνηκε ο Μάρριος, ψηλός νέος με πρόσωπο σοβαρό. Κιττάζε την νέα και το πρόσωπό του φανέρωσε βαθειά έκπληξη. Δεν της χαμογέλασε.

—Τί σημαίνουν αυτά;

—Εδειχνε την ρενάρ άρζαντέ που είχε ριγμένη στις πλάτες της η Ίλντα. Εκείνη του χαμογέλασε νευρικά, κατακόκκινη:

—Θα σου εξηγήσω, αγάπη μου. Μην νομίζεις πως την έκλεψα! Την χρωστάω και θα την πληρώσω αργότερα. Μου την πούλησε μια φίλη της Λέλλας... Την έπιθυμούσα τόσο πολύ, Μάρριε. Τέτοια όκαζιόν δεν θα ξανάβρισκα! Σκέψου: μόνο τριακόσιες λιρέτες! Θέλει να της δώσω είκοσι λιρέτες τον μήνα. Δεν είναι άσχημα, τί λές;

Ζούσαν μαζί δυο χρόνια. Ο Μάρριος είχε αντιπροσωπεύει από ηλεκτρικές λάμπες, ένδς καινούργιου εργοστασίου που δεν είχε γίνει ακόμα γνωστό. Η Ίλντα είχε εγκαταλείψει το γραφείο όπου εργαζόταν ως βακτυλογράφος, για να γράφει τα δικα του γράμματα και τα τιμολόγια. Καλή νοικοκυρά, η Ίλντα μαγειρεύε λαμπρά και έδωκε λίγα. Τουαλέτες δεν έκανε.

□ □

—Πές μου την αλήθεια, είπε ο Μάρριος βλέποντας πως τα μάτια της Ίλντας απέφευγαν τα δικά του. Ελπίζω να είναι το πρώτο φέμμα σου. Έχω το δικαίωμα να μάθω την αλήθεια. Δεν είσαι όπως πάντα, Ίλντα...

—Σου είπα ένα φέμμα, εξέσπασε εκείνη κι έλπιζε να μην το αντίληφθης, γιατί στην πραγματικότητα δεν έκανα τίποτα το κακό. Τό άντελήφθης όμως και μου λές πως έχεις το δικαίωμα να μάθεις. Ζούμε μαζί γιατί αγαπιόμαστε, ποτέ όμως δεν παρητήκα για σένα την έλευθερία μου κι' εργαζόμαι για σένα για να μοιράζομαι μαζί σου ένα κομμάτι ψωμί. Χρόνια τώρα, έπιθυμούσα μια ρενάρ άρζαντέ! Ποτέ δεν σου την ζήτησα γιατί ξέρω πως δεν θα μπορούσες να μου την αγοράσεις. Και να μπορούσες ακόμα δεν θα καταλάβαινες, ποτέ σου δεν καταλάβαινες μια γυναίκα. Σου κοστίζω λίγο, τό ξέρω δεν έχω τύψεις, μ' αυτά τα λίγα πληρώνεις άθλια μιά γυναίκα που είναι τό παν για σένα: υπάλληλος, υπηρέτρια κι' έρωμένη! Εσύ έκανες μια συμφέρουσα δουλειά, Μάρριε. Δεν έχω τύψεις, αν ένας άνδρας θρέθηκε να μου χαρίσει μια ρενάρ άρζαντέ...

—Εκείνος ψιθύρισε:

—Ποιός είναι; ο Ράλντι;

—Ναι, ο Ράλντι. Αν θέλω, με παντρεύεται.

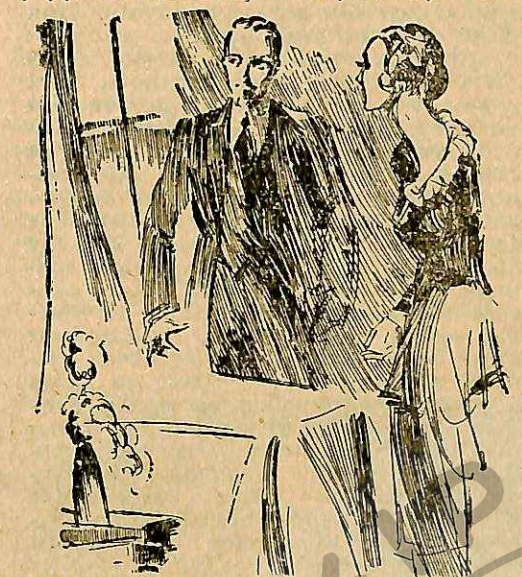
Ο Μάρριος την κίτταζε ψυχρά:

—Φύγε, της είπε.

Η Ίλντα έφυγε.

Τό σπίτι του Ράλντι βρισκόταν στο

τέλος της μικρής πόλεως, σχεδόν στην έξοχη. Ήταν ένα καινούργιο σπίτι με μεγάλο άνθοστολισμένο κήπο, ένα λειβάδι προς τον μεγάλο δρόμο που περνούσε απόξω. Ο Ράλντι είχε ξενητευθ στην Άμερική και γύρισε με πολλά χρήματα. Τώρα ζούσε με την κτηνοτροφία και την καλλιέργεια της γης. Ο Ράλντι ήταν πενηντάρης πάνω-κάτω, έμοιαζε όμως πιο νέος με τα κατάμαυρα μαλλιά του. Ήταν άμαθής, έξυπνος όμως και με καλή καρδιά. Είχε γνωρίσει την Ίλντα προτού εγκατασταθ στην Ίλντα με τον Μάρριο και της πρότεινε να την παντρευτεί. Η Ίλντα όμως ήταν έρωτευμένη με τον Μάρριο και του τό είπε άπλυστα. Είχαν εξακολουθήσει να βλέπονται. Η Ίλντα όμως είχε πη φέμματα στον Μάρριο πως θα την παν-

Η Ίλντα όμως ήταν έρωτευμένη με τον Μάρριο.

τρευτόταν ο Ράλντι: τώρα, καταλάβαινε πως δεν θα ήταν δυνατόν να παντρευτεί άλλον απ' τον Μάρριο. Ο Ράλντι ήταν καλός, μέχρις ένδς σημείου όμως. Γι' αυτό της είχε χαρίσει την ρενάρ άρζαντέ, λέγοντάς της να τον θυμηθί αν ήθελε ποτέ της λίγη έξοχη:

—Η Ίλντα τον έπεσκέφθηκε στην μέση του χειμώνα. Ο Ράλντι την δέχτηκε με ανοιχτές άγκάλες. Η Ίλντα δεν άργησε να άνακτήσει την δροσιά και την ηρεμία της στην γαλήνη του περιβάλλοντος. Σπίτι ζεστό και ωραίο, άφθονία των πάντων, χωρίς να είναι υποχρεωμένη να δουλεύει συνεχώς, κι' ένας άνδρας που την αγαπούσε.

Η Ίλντα δεν ξανάδε τον Μάρριο. Κάπου-κάπου, είχε την έντύπωση πως είχε πάει να τον άνατάσει. Τίποτα δεν της έλειπε. Ο Ράλντι θα την έπαιρνε μαζί του στο Παρίσι, στην Ρώμη... Εκείνη είχε όνειρευτεί να παντρευτεί τον Μάρριο... ένω ο Ράλντι θα την είχε πάντα άστεφάνωτη.

□ □

—Ανοιξη. Όλα στον κήπο, άνθισμένα, εύωδιαζαν.

Μια μέρα, η Ίλντα είδε τον Μάρριο να

την κυττάζει απ' τον δρόμο. Ήταν πάντα ο ίδιος. Εκείνη σταμάτησε γιατί δεν θα μπορούσε να κάνει θέμα χωρίς να πέσει. Εκείνος βρισκόταν πέρα απ' το χαντάκι που χώριζε το λιβάδι απ' τον δρόμο. Εκείνη του είπε: —Αντίο, Μάρριε. Θάχης καταλάβει, βέβαια;

—Κατάλαβα.

Τον είδε να ξαπλώνεται στο χορτάρι με τα χέρια άνασχηκμένα και τις παλάμες κάτω απ' το κεφάλι του: κίτταζε τον ούρανό.

Η Ίλντα επέστρεψε, κατακουρασμένη στο σπίτι. Σκεπτόταν: «Ίσως κοιμηθί εκεί. Θα δη' άνατέλλουν τ' άστέρια, θ' άκούση την κουκουβάγια κι' αύριο τό πρωί θα δη ρόδινο τον ούρανό...».

Τό πρωί, πηγαίνοντας στο λιβάδι η Ίλντα δεν έβριχε τον Μάρριο. Είχε όμως τα ίχνη που είχε άφήσει το κορμί του άπάνω στο χορτάρι. Η Ίλντα, ξαφνικά ένοιωσε μεγάλη εύτυχία ξαπλωμένη άπάνω στο σημάδι του κορμιού του. Της φαινόταν πως ήταν ξαπλωμένη άπάνω σ' ένα λουλουδένιο στρώμα και περίμενε τον άγαπημένο της. Φίλησε το χορτάρι που είχε πατηθί απ' το κορμί του Μάρριου...

Γύρισε και τό άπόγευμα στο λιβάδι και την έπομένη. Ο Μάρριο δεν ήρθε εκείνη όμως ήξερε πως δεν θάρχόταν. Της άκούσε ότι ξαπλώνόταν στο λουλουδένιο στρώμα της κι' ένα βράδυ, βλέποντας ν' άνατέλλουν τ' άστέρια, άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Μια μέρα, έβριχε κομμένο τό χορτάρι και στάθηκε αδύνατο να άνακαλύψη που ήταν τό λουλουδένιο στρώμα της. Ενοιωσε ένα ρίγος να την προσβιάζει σύγκορμα... Κι' όμως, ήταν άνοιξη!

□ □

Ο Ράλντι έβλεπε την Ίλντα να σέρνεται από δαμάτιο, σε δαμάτιο, έρημη ψυχή. Αντιλαμβάνόταν πως δεν ήταν πια η ίδια. Ήξερε πως η Ίλντα δεν έμενε μαζί του από αγάπη. Τώρα όμως, αντιλαμβάνόταν πως δεν ήταν ούτε εύχαριστημένη.

Μια μέρα, της είπε:

—Δεν θέλω να σε κρατώ δια της βίας, Ίλντα. Φύγε.

Τον κίτταξε με μάτια πρισμένα απ' τό κλάμμα. Έφυγε, χωρίς να πάρη τίποτα μαζί της, ούτε καν την ρενάρ άρζαντέ.

□ □

Ο Μάρριος της άνοιξε με τις πετζάμες. Δεν είπαν λέξη: αγκαλιάστηκαν μόνο. Η Ίλντα σκεπτόταν:

«Τώρα δεν έχω πια κανένα δικαίωμα, όλο τό φταίξιμο είναι δικό μου. Δίκαιο είναι να μη με παντρευτεί, αφού έμενα δυο μήνες μαζί μ' έναν άλλον».

Την αγαπούσε ο Μάρριος, ήταν εύτυχής που την ξανάβλεπε. Της ψιθύρισε άνάμεσα σε δυο φίλια:

—Αγάπη μου, μόλις μπορέσω θα σοδ αγοράσω μια ρενάρ άρζαντέ.

Εκείνη δεν είπε λέξη, γιατί η μεγάλη συγκίνηση της έκοβε την φωνή: Άντελήφθη όμως πως δεν έπιθυμούσε πια την ρενάρ άρζαντέ.

MARIO PAGANELLI

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΗΝ ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΣΑ ΕΓΩ

ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Έδουάρδος ντέ Πυζέ αγαπούσε όταν ήταν έφηβος ακόμη την Μάρθα ντέ Πουϊμερόλ, ένα χαριτωμένο κορίτσι συννεσταλμένο, αισθηματικό και τρυφερό. Δεν της μίλησε όμως ποτέ για γάμο από φόβο μήπως δεθώ πολύ γρήγορα πριν βεβαιωθεί, για τα αισθήματά του, και από τον πόθο να ζήσει μια ζωή ελεύθερη, περιπετειώδη, γεμάτη συγκινήσεις. Διαπίστωσε εν τώ μεταξύ στο υπουργείο των εξωτερικών κ' έπειτα έφυγε για το Πεκίνο.

Εκεί, παίρνει μια μέρα ένα σύντομο γράμμα της Μάρθας που του ανήγγειλε τον γάμο της με τον Μάξιμο Έρουέν, έναν άνδρα πλουσιώτατο αλλά χαρτοπαίκτη, τον όποιον την εξαναγκάζει να παντρευθεί ή οικογένειά της.

Όταν ο Έδουάρδος επιστρέφει στο Παρίσι, ανανεώνεται η παλιά φίλια και οικειότητα με την Μάρθα Έρουέν, που δεν φαίνεται ετυχισημένη με τον σύζυγό της.

Ένα βράδυ ο Έδουάρδος είναι προσκαλεσμένος στους Ντελκώρ για να γνωρίσει την Άλιν ντέ Λουβανσέλ, την όποια η κυρία Ντελκώρ επιθυμεί να νυμφεύσει μαζί του.

Η Άλιν είναι ένα σοβαρό και δυσοσφο κορίτσι νεατό καλωσύνη. Και οι δυο νέοι αισθάνονται μια αδόκητη συμπάθεια από την γνωριμία τους.

Ο Έδουάρδος μετά το δείπνο επιστρέφει στη Μάρθα που του κάνει μια θλιβερή εξομολόγηση για τη ζωή που ζήσει ως τώρα.

Την άλλη μέρα ο Έδουάρδος συνοδεύει την Μάρθα σ' ένα παλαιολόγιο για να της αγοράσει μια παλιά βεντάλια για την συλλογή της. Επιστρέφοντας σπίτι του βρίσκει ένα τηλεγράφημα της φίλης του Κας ντ' Εταλόντ, η όποια του δίνει ραντεβού για την Τετάρτη.

Η ημέρα αυτή είναι ημέρα χωρισμού για τους δυο εραστές. Η Κας ντ' Εταλόντ παρακαλεί τον Έδουάρδο να διακόψουν πια και στο άναπνέσει τους λόγους, που είναι λόγοι καθαρώς αισθηματικοί. Ο Έδουάρδος το παίρνει απόφαση και σε λίγες μέρες φεύγει για το Μόντε Κάρλο, όπου επίσης είχε πάγει η Μάρθα με τον σύζυγό της. Δεν μένουν όμως πολλοί εκεί. Το ζεύγος Έρουέν πηγαίνει στο Πάρι και ο Έδουάρδος στην Ιταλία. Όταν ξανασυναντώνται με την Μάρθα στο Παρίσι, σ' ένα περίπατό τους στο Λουξεμβούργο την βρίσκει κοροσμένη. Του επιπαινεύεται ότι δεν μπορεί πια ν' αντιδράσει.

Σ.

(Η συνέχεια)

Είναι αλήθεια. Την άλλη φορά είχα θάρρος, και θύμωσα μαζί σου που τό ελάττωνες με τα λόγια σου, αλλά σήμερα... Ο Μάξιμος ήταν τόσο καλός στο Πάρι. Η μουσική μαζί του. Δεν υπήρχαν κακές επιρροές. Ηλπιζα ότι θα μπορούσα να τον ανακτήσω. Δεν ξπαίξε πιά, ήταν εύθυμος, δεν ήταν πλέον ο ίδιος άνθρωπος. Από τις πρώτες ημέρες του γάμου μας δεν τον είχα ξαναδωρίσει. Αυτό κράτησε ένα μήνα...

Και τώρα πέρασαν σαράντα οχτώ ώρες χωρίς να φανή στο σπίτι και χωρίς να στείλουν μια σημείωση για να μου εξηγήσει την απουσία του. Και όταν του παραπονέθηκα γι' αυτό με έβρισε και με τί βρισιές! Αισθάνομαι ότι δεν μπορεί να μου το συγχωρήσει το ότι επί τέσσαρες εβδομάδες έφάνηκε τέλειος μαζί μου... Ω! Τον ξέρω καλά! Τώρα θα έχω μίαν τρομερή αντίδραση, θα γίνω έξω φρενών. Ω! καυμένη φίλε μου, τί ημέρες και τί νύχτες πέρασα! Σαράντα οχτώ ώρες κατά τις όποιες ούτε κοιμήθηκα ούτε έφαγα... Ίσως να είχε πεθάνει. Δεν τολμούσα να στείλω στην Αστυνομία και έπρεπε να υποκρίνομαι έμπρος στους υπηρέτες που κρυφογελοούσαν και να κρύβω την ανησυχία μου. Και τέλος εμφανίστηκε χθές το πρωί, πράσινος, με μάτια κόκκινα, άγριος, μυρίζοντας μόσχο και πούδρες... Αηδία!

Αδικα δοκίμασα να την παρηγορήσω.

Είπε φρικτό να είναι κανείς δεμένος με ένα τέτοιο άνδρα. Δεν τον αγαπώ, δεν μπορώ να τον αγαπώ. Αισθάνομαι γι' αυτόν φρίκη και οίκτο. Τον περιφρονώ και τον λυπούμαι. Άλλα έως πού θα ξεπέσει; Δεν τολμώ να το σκεφθώ. Τι να κάμω; Θέλω να ξεφύγω. Α! Νά θω από αυτήν την λάσπη. Πού να πάω, πού να πάω;

Ένα μόνον μέσο υπάρχει: Το διαζύγιο.

Νά χωρίσω; Άλλά τί θα γίνω; Νά χωρίσω για να πείσω πάλιν στην οικογένειά μου, η όποια με μεγάλο κόπο απαλλάχθηκε από μέ και η όποια δεν θα με συγχωρήσει ποτέ γιατί διέμευσα τις ελπίδες της; Δεν έχω να φάνε. Έπειτα νομίζεις ότι θα δεχόμουν επιχορήγηση από τον άνθρωπο που θα αφήσω; Όχι! Όχι! Έπειτα έχω στο βάθος της ψυχής μου την ένστικτη αποστροφή στο διαζύγιο που δίνει η χριστιανική ανατροφή. Είναι μια αναδωρία. Δέχθηκα την περιουσία του Μαξίμου, πρέπει να δεχθώ και τα ελάττωματά και τις αδικίες του. Τόσο το χειρότερο αν υποφέρω. Τό καθήκον μου είναι να μείνω.

Υψώσα τους ώμους.

Η ετυχή σου προηγείται του καθήκοντος.

Η ετυχή μου; Τελείωσε πια για μένα αυτό το πράγμα. Άλλωστε θα είμαι ετυχισημένη τάχα μόνι, υποβληπομένη από τους φίλους μου, έγκαταλειμμένη από την οικογένειά μου, φτωχή και περιφρονημένη;

Άρνείσαι να αλλάξεις την ζωή σου; Τί; Ν' αλλάξω άνδρα; Άρκετά για μια φορά. Θα ήθελες ίσως ν' αποφασίσω να έρωτευθώ; Έσένα επί παραδειγματι...

Ναί! Έμένα. Τό λες αυτό σαν να ήταν κάτι τερατώδες. Γιατί όχι;

Γι' αυτό με παρακινείς να χωρίσω; Θέλεις να ξαναρχίσεις να μου κάνεις κόρτε με μερικές πιθανότητες ετυχιών περισσότερο; Καλός φίλος είσαι έσύ...

Αγαπητή μου, σου πρότεινα την μόνη δυνατή διέξοδο. Είσαι ελεύθερη να άρνηθής. Άλλά δεν σκεπτόμουν καθόλου τον έαυτό μου σ' όλη αυτή την ιστορία.

Αυτό δεν είναι θέθαιο.

Θα καταλήξεις στο διαζύγιο. Είναι ακόμα πολύ νωρίς. Άλλά άργότερα θα αναγκασθής...

Η άνατροφή σου στο μοναστήρι είναι ακόμη πολύ πρόσφατη. Διατηρείς έναν ήρωικό φανατισμό: Όχι διαζύγιο, όχι άνατροφές. Νά κάμεις τό καθήκον σου. Νά έπαναφέρεις με τό καλό τον Μάξιμο στον ίδιο δρόμο. Σε λίγο καιρό θα κάμεις άθάρια! Σε θαυμάζω, όλα αυτά είναι άραϊα, αλλά είναι ρωμαντισμοί και ξέρεις τί άξία δίνει η σύγχρονη ζωή στο ρωμαντισμό. Η άραϊα έξαρση θα πέσει, ο γενναίος στωικισμός σου θα φθαρή και θα είσαι ετυχισημένη μια μέρα να φύγεις.

Όχι! Άν λιποτακτήσω, αν φύγω, θα τό κάνω πληρέστερα, οριστικότερα... Θα αφήσω κάτι καλλίτερο νη φίλη μου.

Πάντοτε ρωμαντικές υπερβολές Μάρθα. Κάμε υπομονή ή χώρισε.

Και πρό παντός να μη σου παραπονιούμαι πιά;

Πόσο είσαι νευρική, δυστυχισμένη φίλη μου. Δεν λένε τίποτε τέτοιο... Και όταν χωρίσω να σε πάρω, έ; Επιμένεις; Αλήθεια, με αγαπάς πάντοτε; Είναι καιρός που δεν μου τό είπες.

Σε εύχαριστεί να σου τό λέω;

Άλλοιώς θα σου τό ζητούσα; Τά έχωσα λίγο. Πού ήθελε να καταλήξει; Την αγαπούσα πράγματι ακόμη και με τί άγάπη; Τί απέμεινε από ένα θαυό αίσθημα μέσα στην φιλική τρυφερότητά μου; Ρωτούσα τον έαυτόν μου πίν της άπαντήσας, αλλά μη γνωρίζοντας ποιά άπάντηση να δώσω στον έαυτό μου, την θεσάωσα με μεγάλη ήρεμία ότι τά αισθήματά μου δεν άλλαξαν.

Ανασέκωσε τώρα και αυτή τους ώμους της:

Ψεύτη! Και δεν πηγαίνεις τόσο συχνά τους τελευταίους μήνες στής

ΚΙ' ΕΣΥ ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕΣ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

κυρίας Ντελκώρ, μόνο και μόνο για να θλέψης την δεσποινίδα ντέ Λουβανσέλ;

Ακόμα μια φορά με τσάκωνε επ' αυτοφώρω να της λέω ψέμματα και την φορά αυτή έξ αιτίας της δεσποινίδος ντέ Λουβανσέλ. Άλλοίμονο! Άν έλεγα ψέμματα τό έκανα από λεπτότητα. Μπορεί κανείς να πη σε μια γυναίκα ότι έπαυσε να την αγαπά; Πρώτα πρέπει να είνε βέβαιος γι' αυτό. Έπειτα ύπονοείται πολύ χονδρά ότι δεν μπορεί πια να τον θέλει, ότι έχασε την γοητεία της, την νεότητά της. Οι ένοχοι απ' τούς έρωτευμένους είναι και οι άδρότεροι.

Η καλλίτερη απόδειξις της πλάνης σου, που μπορώ να σου δώσω, Μάρθα, είναι ότι δεν πήγα στής κυρίας Ντελκώρ από τότε που γύρισε. Μά είσαι ελεύθερος να πής όπου θέλεις. Αυτό δεν με άφορα και δεν σου κάνω θέθαιο καμιά σκηνή ζηλοτυπίας...

Ναί, από την στιγμή που άμφεδαλα αν αγαπώ ακόμη την κυρία Έρουέν μου άρεσε να ζηλεύη. Είναι αίσθημα φυσικό, όχι όμως και άραϊο.

Γύρω μας στον κήπο ήταν άπλωμένη η μελαγχολία της ψυχής άνοιξεως του θορρά.

Έβαλα τό χέρι μου κάτω από τό μπράτσο της Μάρθας. Είχα την καρδιά γεμάτη οίκτο, έπείκεια και θλίψη. Αισθάνομουν την άόριστη εκείνη ευσπλαχνία που προκαλούν μερικές φθινοπωρινές μέρες, των όποιων η γαλήνη φαίνεται να έρχεται από μακριά, μακρύτερα από την ζωή, που μας δίνουν τα γέλια των άγνων κοριτσιών και που μας πιάνει έπίσης όταν σκεπτόμαστε πόσο εύκολα σπάζουν μερικά πράγματα που δεν μπορούν να άντικατασταθούν.

Μάρθα, τί σε ενδιαφέρει αν σε αγαπώ με έρωτα ή όχι; Αυτό δεν πρέπει να ταράζει τις σκέψεις σου. Για να διασκεδάσω την λύπη σου κάνω πως σε σπρώχνω στο διαζύγιο για να μπορέσω να πιάσω καλλίτερα. Δεν θα γίνης ποτέ δική μου, τό ξέρω. Μια γυναίκα σαν έσένα μένει πιστή σ' ένα μόνον άνδρα. Καλή ή κακή δέχεται με καρτερία την τύχη της. Άλλά ό,τιδήποτε και αν συμβή θα είμαι πάντοτε φίλος σου, ο μόνος σου φίλος... Ένας φίλος έξ ίσου χρήσιμος και στις ημέρες της λύπης και στις ημέρες της χαράς.

Όπως η κρέπινη βεντάλια, είπεν εκείνη χαμογελώντας, η άραϊα σου βεντάλια, την όποια μπορεί κανείς να κρατή άνοιχτή ή κλειστή άναλόγως που θέλει να θλέψη την χαρά της ή την μελαγχολία της. Ναί. Ξέρω ότι είσαι φίλος μου και δεν τό λησμονώ και όταν ακόμη σε πειράζω ή όταν κάνω πως πιστεύω στα κακά αισθήματά σου. Άλλά άγάπα με πάντοτε, Έδουάρδε! πρόσθεσε με άπελ-

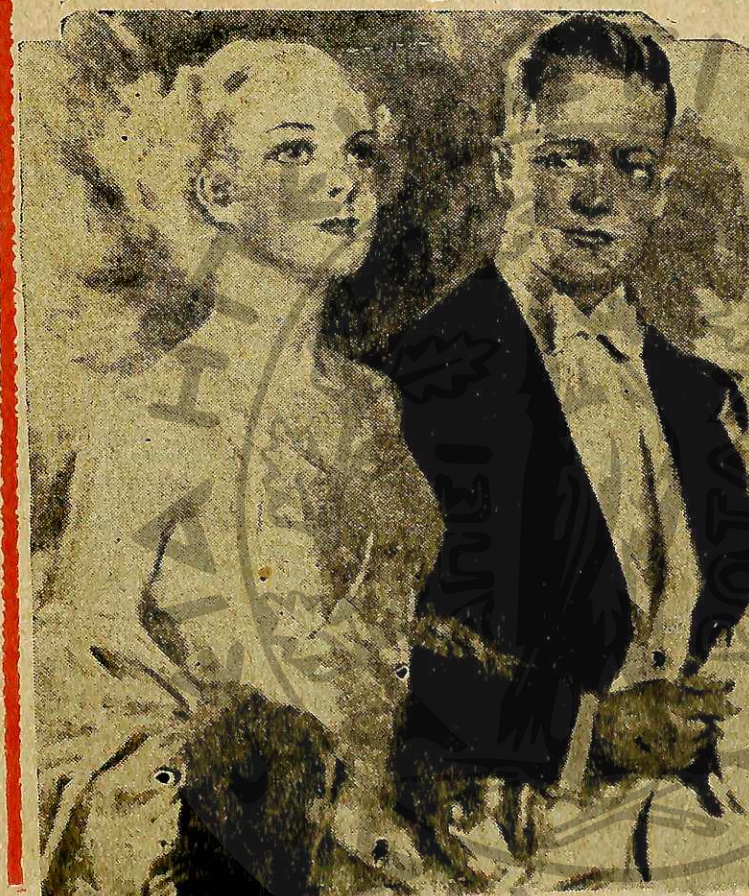
πισία. Δεν θα γίνω ποτέ δική σου, όπως είπες, αλλά άγάπα με μολαταύτα, έστω και χωρίς έλπίδα. Έχω τόση ανάγκη να με αγαπούν!

Μια έκφρασις άπερίγραπτης λύπης πέρασε από τα μάτια της σαν άχνος δακρύων. Είμαστε πολύ συγκινημένοι και τό πράγμα γινόταν επικίνδυνο. Δεν ξέρω τί άλλο μπορούσαμε να πούμε έπειτα από τέτοια λόγια.

Άν δεν έβρεχε, ίσως ή στιγμή αυτή να άναστατώνε την ζωή μας και τίποτε απ' όσα συνέβησαν να μη συνέβαινε άργότερα. Άλλά άρχισε μια ξαφνική μπόρα. Φαντάζεσθε τί κινδύνους διατρέχει ένα καπέλλο λεπτό γαρνιρισμένο με δαντέλλα από μια τέτοια έροχή; Τρέξαμε προς τό αυτοκίνητο και μπήκαμε μέσα. Και τό αυτοκίνητο μας ξανάφερε στις σοβωρότερες άσχολίες μας. Την Μάρθα στην μολίστα της και έμένα στην Λέσχη μου.

ΠΟΣΟ ΤΗΝ ΑΓΑΠΑΤΕ;

Όσο περισσότερο συμεριζόμουν

Όχι! Δεν σε αγαπώ πια! Μά δεν τό συνέβησε άκόμη...

τις λύπες της Μάρθας Έρουέν, όσο κατηγορούσα τον έαυτό μου ότι ήταν ή αίτία των, τόσο περισσότερο με τραβούσε ένα σοβαρό και γλυκό πρόσωπο μιας νέας, η όποια μολαταύτα έως την τελευταία συνομιλία μαζί της δεν μου έδειχνε παρά άδ-αφορία.

Τό πρόσωπο αυτό μου ήταν πολύ συμπαθητικό ώστε να με φέρη λίγες ημέρες μετά την επάνοδό μου στής κυρίας Ντελκώρ.

Τό πρώτο πρόσωπο που είδα μπαίνοντας εις τό σαλόνι ήταν ή δεσποινίς ντέ Λουβανσέλ. Έσερβίριζε τό τσάι. Όταν σήκωσε τό κεφάλι και με είδε κοκκίνισε άπότομα κι' έσκυψε επάνω στο τραπέζι.

Η κυρία Ντελκώρ με προσεφώνησε εύθυμα:

Μπα! Ήλθες, Έδουάρδε; Κυρίες, σας παρουσιάζω ένα νέο άρκετά τρελλό ώστε να αφήση τό Παρίσι την έποχή αυτή του έτους. Έδουάρδε, έχασες τρεις πρεμιέρες.

Γιατί να μην τις χάσω όλες; Είπα καθίζοντας.

Μερικές κυρίες διεμαρτυρήθη κα ν. Δεν μπορούσαν ποτέ να φαντασθούν ότι επιτρέπεται να χάσει κανείς πρεμιέρα ή καμμία άλλη από τις πενήντες της παρισινής ζωής.

Ο παλός μου φίλος Ζόρς Όγκυρ ήταν παρών. Έλαβε τον λόγο:

Ό ντέ Πυζέ, είπε, είναι έλαφρό μυαλό. Πήγε στο Μονακό για να μελετήσει άκεανογραφία. Πήγθε του για τον άμφίοξο και θά δήτε.

Για ποιά πράγμα; ρώτησε ή κυρία Ντελκώρ.

Για τον άμφίοξο... Ξέρει τί πράγμα είναι... Τώρα άλλως τε δεν άγνοεί τίποτε σχετικό με την άλγεια των τόνων και των σαρδελλών. Και έπειτα μιλάτε για πρεμιέρες σε ένα τέτοιο άνθρωπο.

Έκαμα τότε την σκέψη ότι τό Παρίσι είναι ίσως ή έξυπνότερη πόλις του

κόσμου, αλλά πουθενά άλλοι δεν α-
κούει κανείς τόσες ανησυχίες.

—Ο Ώγκυρ με έκύτταξε με οίκτο.
—Κυττάξετε που καταστάς κανείς ο-
παν συχνάξη τα στρείδια. Έγιναμε
πολύ ξευπνοί γι' αυτόν και δεν μπο-
ρεί να μάς καταλάβει.

Εσήκωσα τους ώμους και έπηγα να
ζητήσω τσάι από την δεσποινίδα ντε
Λουβανσέλ... Σηκώθηκε για να μου
δώσει και πλησιάσαμε στο τραπέζι.
Καθώς έβαζε το τσάι η Άλίκη μου
είπε με τόνον επιθετικό, τον οποίον
ποτέ έως τότε δεν είχε μεταχειρι-
σθή μαζί μου :

—Εκάματε ώραίο ταξίδι ;

—Ω ! Ταξίδι ! Ένα απλό περι-
πατο !

—Εκάμα μια χειρονομία αδιαφορίας.
—Όπως είχα κρύψει την παρουσία της
δεσποινίδος ντε Λουβανσέλ στο γεύ-
μα, που διηγήθηκα εις την κυρίαν Έ-
ρουέν έτσι δεν ήθελα να δείξω στην
Άλίκη καμμία εύχρηστική από ένα
ταξίδι που έκαμα με την Μάρθα. Η
διπλή αυτή πανουργία έδειχνε για τα
αισθηματά μου πολύ περισσότερα α-
πό όσα ήθελα να δηλώσω.

—Μπα ! Ένα μέρος τόσο γνωστό
και κοινό ! πρόσθεσα.

—Για σας ίσως που πηγαίνετε εθ-
κολα. Για μένα θα ήτο πολύ διαφορε-
τικά.

—Δεν πήγατε ποτέ στην Ριβιέρα ;

—Ποτέ !

Κατάλαβα ότι η στάσις μου α-
πέναντι αυτής της νέας της άπλης και
φτωχής δεν ήταν η πρόποσα και αλ-
σάνθηκα ελαφρώς στενοχωρία.

Αφήκα το φλυτζάνι μου. Η δε-
σποινίς ντε Λουβανσέλ με κύτταξε και
έξαφνα με φωνή υπόκωφη, λυπημένη
είπε :

—Εφύγατε για να βρήτε την κυ-
ρία Έρουέν στο Μόντε-Κάρλο :

Δεν μου άφησε καιρό να απαντή-
σω.

—Πόσο την αγαπάτε ! είπε.

Και είδα τα μάτια της να γεμί-
ζουν δάκρυα. Το πράγμα ήταν τόσο
παράξενο, τόσο άποτομο, τόσο άπρο-
σδόκητο ώστε δεν έβριχα τί να απαντή-
σω κι' έμεινα άναυδος, αδέξιος.

Η δεσποινίς ντε Λουβανσέλ είχε
καθήσει ήδη πάλι κοντά εις την κυ-
ρίαν Ντελκώρ.

Ξαναγύρισα στη θέση μου κοντά στη
συντροφιά χωρίς να κατορθώσω ακό-
μη να κρίνω γι' αυτό που συνέβη.

Σε λίγο έφυγα και η δεσποινίς ντε
Λουβανσέλ έσφιξε το χέρι μου με πε-
ρισσότερη ψυχρότητα και έπιφύλαξη
από την συνηθισμένη.

Ο Ζόρζ Ώγκυρ ήθελε να φύγει μαζί
μου. Μόλις βρεθήκαμε στον δρόμο άρ-
χισε να μου μιλή για τις περιπέτειές
του. Δεν έπρόκειτο για τίποτε έκτακ-
τα πράγματα, αλλά στενοχωριόμουν
πολύ. Βιαζόμουν να αφήσω τον καλ-
λιτερο φίλο μου, να θρεθώ μόνος να
σκεφθώ άνετα για την παράξενη τρο-
πή που έπαιρνε η ιστορία, για να ά-
ναλίσσω, την συγκίνηση που μου έδι-
νε. Την ένοιωθα να με περιβάλλει, με
δεν είχα ακόμη παραδοθή σ' αυτήν.

Επί τέλους ο Ώγκυρ με άφησε πα-
ραπονούμενος για την θουαμάρα και
την αδιαφορία μου. Τον άφησα να
λέη από φόβο μήπως μία άπάντησις
έκ μέρους μου παρέτεινε ακόμη πε-
ρισσότερο την συζήτηση. Γύρισα πεζός
ρεμβάζοντας κάτω από τα άστέρια.
Ναι. Υπήρχε στην γη ένα πλάσμα για
το οποίο οι πράξεις μου δεν είναι άδι-
άφορες. Η σκέψη αυτή μου δέινε μία
χαρά νέα, εύχρηστη, δροσερή. Μου
έρχόταν να τραγουδήσω. Αισθανόμουν

«Αν δέν σιωπούσα

.....
έγώ, κι' έσύ άν

.....
μιλούσες...

.....
τον έαυτό μου ελαφρότερο. Απομά-
κρυνα τις σοβαρές σκέψεις. Προτιμού-
σα να παραδίδωμαι στην ευτυχία που
περνούσα. Δεν εξέταζα τους λόγους
της ευτυχίας αυτής ούτε τον δρόμο
στον οποίο με ώδηγούσε. Πρὸς τί ;
Αφήσα να μιλήσει μέσα μου μία ά-
όριστη τρυφερότης. Μά όρκίζομαι ό-
τι στην γλυκεριά μέθη που με μάγευε
δεν υπήρχε ούτε η παραμικρότερη μα-
ταιόδοξη σκέψη.

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Καθώς ανέβαινα την μεγάλη σκάλα
της Όπερας, μία γυναίκα που προη-
γείτο τυλιγμένη σ' ένα μεγάλο βε-
λουδινο έπανωφόρι στράφηκε και κα-
θώς με είδε στάθηκε και με έπερίμενε.
Ήταν η Έλένη ντ' Εταλόντ.

Μου έδωσε το χέρι της γι' ένα χαμό-
γελο. Μία αγκράδα από διαμάντια
έλαμπε στα μαλλιά της. Κάθε κίνη-
σή της τους σκόρπιζε άστραπές σαν ένας
καθρέφτης στον ήλιο.

Τριγύρω κυρίες ώραίες που προκα-
λούν τον θαυμασμό, κύριοι με έπιση-
μο ένδυμα που θαυμάζω.

—Δεν ήλθατε πιά να με δείτε ! μου
είπε η κυρία ντ' Εταλόντ. Μήπως τυ-
χόν με άγαπάτε άκόμη ;

—Όχι ! Δεν σας αγαπά πιά... Μά
δεν το συνήθισα άκόμη και θρίσκω
εύχρηστική ξαναδλέποντάς σας.

—Ο άνδρας μου θα έλθη να με βρή
αργότερα. Έλα μαζί στιγμή στο θεω-
ρείο μου. Θα μιλήσουμε. Είστε στής
κυρίας Έρουέν θέβαια ;

Απάντησα ξηρά :

—Ναι ! Είμαι στο θεωρείο της κυ-
ρίας Έρουέν.

Συνοδεύω την κυρίαν ντ' Εταλόντ
έως το θεωρείο της. Το κίτρινο έπανω-
φόρι της, τα άσημένα παπούτσια της
καθρεφτίζονται στα μάγμαρα των δι-
αδρόμων. Όταν την άφηω κυτάζω
με πείσμα τον λαϊμό εκείνο του ό-
ποιού ξέρω τις μυστικές εύμορφες
και χάνω το κέφι μου και το ενδιαφέ-
ρον για την παράστασι.

Αποφασίζω τέλος να χτυπήσω στην
πόρτα του θεωρείου της Μάρθας, η ό-
ποια με μαλώνει για την άργοπορία
μου. Ο Λατούρ Μεργλέ, τον οποίον
δεν χωνεύω είναι κοντά της ενώ ο
Μπωζζόα και ο Έρουέν έσκότοιται
δρβιοι πίσω της. Από το θεωρείον
θλέπει κανείς κάτω το πλήθος του κό-
σμου, όλου του γνωστού κόσμου των
Παρισίων.

Η συνάντησις της Έλένης μου προ-
κάλεσε δυσάρεστη έντύπωσι, η παρου-
σία του Μπωζζόα με πειράζει και η
λάμψης της αιθούσης με ένοχλεί.
Αφήνω, λοιπόν, τους Έρουέν και
τηγαίνω να περάσω ένα διάλειμμα με
τους Ντελκώρ και την δεσποινίδα ντε
Λουβανσέλ, έπειτα μία ολόκληρη πρά-
ξη στο θεωρείο της κυρίας ντ' Ετα-
λόντ, η οποία με ήρμει κυνικήτητα
μου λέγει ότι έχει κάποιον άλλον έ-
ρωτα στο κεφάλι και δεν συλλογι-
ζεται παρά αυτόν.

Όταν η αλκαία πέφτει και ο κό-
σμος χύνεται στους διαδρόμους γυρί-

ζω στο θεωρείο της Μάρθας. Άλλά
την στιγμή που φθάνω διασταυρώνο-
μαι με την Αιμιέν ντε Πιέρλ. Σταμα-
τά και λέμε μερικές κουβέντες. Έ-
χει γύρω στο λαιμό το θαυμάσιο κο-
λιέ της, του οποίου τα μαργαριτάρια
λάμπουν και είναι πολύ έντυπική. Μου
άρεσει τόσο ώστε, την παρακαλώ να
δειπνήσωμε μαζί την επομένη.

Μιλούσαμε δυνατά και η πόρτα του
θεωρείου, όπου είναι η Μάρθα είναι ά-
νοικτή. Αναμφιβόλως μάς άκουσε...

Η φίλη μου είναι μόνη. Δεν την εί-
δα ποτέ τόσο χλωμή. Μόλις μπαίνω
θάζει το θριανταφυλλένιο μαντήλι στο
κορσάζ της. Νομίζω ότι το έχει ξε-
σχίσει με τα δόντια της. Μου πιάνει
το χέρι και μου λέγει με μάτια άπλα-
νη και με φωνή που τρέμει :

—Έκανες κόρτε στην δεσποινίδα
ντε Λουβανσέλ και στην κυρία ντ' Ε-
ταλόντ και προσεκάλεσες την Αιμιέν
ντε Πιέρλ... Αγαπάς μιά από αυτές
τις γυναίκες ; Και ποιά ; Η λές ψέμ-
ματα σε όλες όπως και σε μένα ; Οι
άνδρες είναι όλοι άνανδροι. Έδουάρ-
δε και συ όπως και οι άλλοι.

Ετοιμάζομαι να άπαντήσω, αλλά ο
Έρουέν και ο Μπωζζόα έπιστρέφουν.
Η Μάρθα στρέφεται πρὸς αυτούς.

—Θέλω να γυρίσω στο σπίτι, Μάξι-
με. Είμαι πολύ κουρασμένη. Δεν ξέ-
ρω τι έχω, το κεφάλι μου γυρίζει...
Μείνε εδώ, Έδουάρδε. Δεν χρειάζο-
μαι κανένα.

Ο Μάξιμος και ο Μπωζζόα άλλο
που δεν θέλουν να φύγουν. Θα συνο-
δεύσουν την Μάρθα και θα τρέξουν
έπειτα στην Λέσχη.

Και μένω μόνος έγκαταλελειμένος
σε θλιβερές σκέψεις, τις οποίες οι με-
λωδίες του «Βόρις Γουδοίναφ» κά-
νουν άκόμη όδυνηρότερες.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ...

Αν ήμουν άνθρωπος λογικώτερος
θα άραίωνα τις έπισκέψεις μου στής
κυρίας Ντελκώρ για να μη συναντώ
τόσο συχνά την δεσποινίδα ντε Λου-
βανσέλ. Άλλά ποιός μπορεί να καυ-
χηθί ότι είναι λογικός και εύθις ; Γε-
λούσα τον έαυτό μου. Το φλέρτ που
άρχισα με την Άλλις δεν είχε τίποτε
το σοβαρό, δεν είναι έτσι ; Τίποτε. Καί
πήγαίνα τακτικά στής κυρίας Ντελ-
κώρ, η οποία μία ημέρα καθώς με εί-
δε μου είπε :

—Μπα ! Ο Έδουάρδος ντ'υ Πυζέ.
Πολύ καλός είναι που έρχεσαι τόσο
συχνά. Άλλά για μένα έρχεσαι ;

—Όχι ! απάντησα. Σήμερα έρχο-
μαι μόνο για τον σύζυγό σας.

Μία από τις στενοχωρίες της κυ-
ρίας Ντελκώρ είναι ότι ο άνδρας της
δεν μένει ποτέ στο σπίτι όταν εκείνη
δέχεται έπισκέψεις. Δεν έπέμεινε. Άλ-
λά όταν μετά μία ώρα, κατά την ό-
ποια άδικα περιμένα την Άλλις, έφευ-
γα, η παλιά φίλη μου μου είπε :

—Μικρέ μου Έδουάρδε, να επιτρέ-
ψης σε μία γυναίκα με πείρα όπως έ-
γώ να σου δώσω μία συμβουλή. Παί-
ξεις ένα έπικίνδυνο παιχνίδι. Υπάρ-
χουν άκόμη μερικά πλάσματα—πολύ
όλίγα—με τα οποία δεν πρέπει να δια-
σκεδάξω κανείς. Όταν συναντά ένα
από αυτά πρέπει να είναι έτοιμος για
όλα... Μη μου άπαντάς... Στα λέγω
αυτά έτσι χωρίς λόγο και δεν σου ζη-
τώ καμμιάν εξήγησι.

Δεν απάντησα λοιπόν τίποτε και
όγνηκα και τριγύριζα στους δρόμους.
Μιά άργη εργασία γινόταν μέσα μου
χωρίς να το καταλαβαίνω.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Γύρω από ένα βιβλίο

«Η Θέμις έχει κέφια»

Τα εύδυμογραφήματα του κ. Δ. Ψαθά

Ψιλος μου δικαστικός — κάποτε
που συζητούσαμε για διάφορα έ-
παγγέλματα—μουπε :

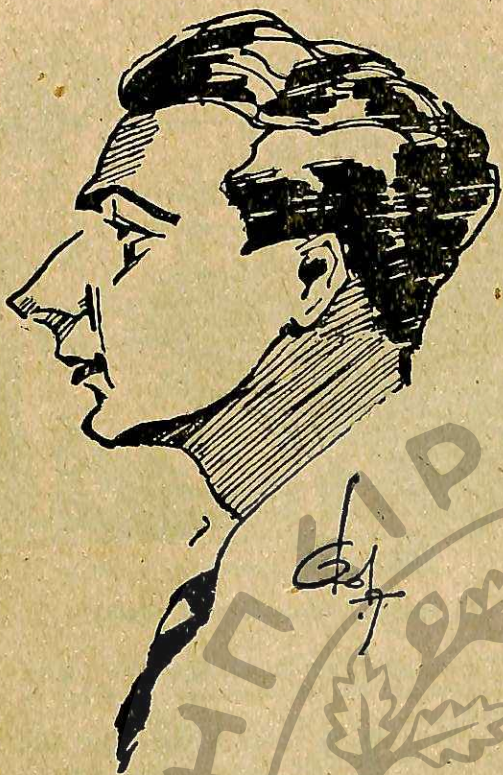
—Το δικό μας, σε βεβαιώ, πώς
δεν έχει τίποτα το εύχρηστο ! Βέβαια,
η επέμβαση της Δικαιοσύνης είναι ά-
παραίτητος και σωτηρία, άν όχι τό-
σον πρὸς άπλην τιμωρίαν του ένόχου—
όπόταν θα είχε, ίσως, χαρακτήρα άν-
τιχριστιανικόν—όσον πρὸς παραδειγμα-
τισμόν... Άλλοιωτικά, μπορούμε ποτέ
νάχουμε χριστιανικός άρετάς, εύγενι-
κά αισθήματα, έμεις οι άνθρωποι που
άγνοούμε πώς υπάρχει στο λεγικό ή
λέξις «συγγνώμη» που αντί να ψάξω-
με να βρούμε ελαφρυντικά σε μία στυ-
γη άδυναμίας ένός νικημένου της ζωής,
έρευνούμε με το μικροσκόπιο για να
του άνακαλύψουμε πάλι ότι είναι δυ-
νατόν να τον καταδικάσει άμείλικτα
και να τον μεταβάλλει—τις περισσότερες
φορές, άλλοιμονον !—σε ήθικόν ού-
κος ; Και δεν είναι μονάχα αυτό : συλ-
λογίσου την τραγικότητα της θέσεώς
μας : να έξερουμε έκ των προτέρων πώς
από τους δυο αντιδίκους που έμφανί-
ζονται στο κριτήριό μας, ο ένας σε λί-
γο θα φύγει με λάμψεις άγρίας χαράς
στά βλέμματά του—ένώ ο άλλος θα
ρήγνη ματιές μίσους σε μάς, την στιγμή
που τα όργανα τη τάξεως θα τον ό-
δηγούν στην φυλακή... Σου έπαναλαμ-
βάνω, το έπαγγέλμά μας δεν έχει τίπο-
τα το εύχρηστο ! Αντιθέτως, τις πε-
ρισσότερες φορές, είναι σωστή τραγω-
δία !

Είχε δίκιο ο φίλος μου δικαστής !
Έν μέρει ίσως...

□ □

Πολλές φορές, από της σκηνής άθηναι-
κών θεάτρων, έτυχε να δώ τραγωδίες
μεταβαλλόμενες σε φάρσες, καθώς και
φάρσες καταλήγουσες σε τραγωδίες...
έλλειψαι θεατών ! Όμολογώ όμως πώς
το κατόρθωμα του φίλου μου Ψαθά ύ-
περβαίνει... πάλι προηγούμενον ! Περι-
ρίζοντας το πεδίο της δράσεώς του
μεταξύ «τριμελούς» και «αυτοφώρου»,
τοιμώνας κάτι κι' άπ' το «μονομε-
λές» σε στιγμές άνάγκης, ο πρωτότυ-
πος αυτός πρακτικογράφος των Δικα-
στηρίων παρακολουθεί όλες τις φάσεις
της Άνθρωπίνης Κοινωνίας, άναζητεί
την εύθυμη όψη των πραγμάτων, σατυ-
ρίζει χωρίς να γελοιοποιή, συμβάλλει
στην καταστολή του Άδικήματος—μην
σας φανή παραδοξολογία !—με την πέν-
να του... ή μάλλον με το μολύβι του,
γιατί ποτέ ο Ψαθάς δεν έχει χρησιμο-
ποιήσει κονδυλοφόρον και άγνοεί την
παρρησία της μελάνης ! Άκουσα ανθρώ-
πους ύποστάντας διπλή καταδίκη : πρῶ-
τον, φυλάκισιν και δεύτερον, εύθυμο-
γράφημα Ψαθά, να λένε στους συνηγό-
ρους των :

—Νά το ξανακόνα ; Ποτέ ! Άν με
εξανόη, κύριε πρόεδρε, μοι γράφεις !
Κι' όχι για τις πεντακόσιες ψωροδραχ-
μές που μοι κόστισε η παληοβουλεία...
Άλλά να ξαναγίνω άνάγνωσμα του
Μιμ. Ψαθ, στην «Έβδομάδα !

Ο κ. Δ. Ψαθάς
(Σκίτσο Φωκ. Δημητριάδη)

μηση, ούτε με γελοιοποίηση.

□ □

Εκείνο που κάνει πιο άπολαυστικές
τις περιγραφές του Ψαθά στο βιβλίο
του είναι το λακωνικό στυλ, η κοφτή
φράσις, ο μονολεκτικός χαρακτηρισμός
που χρησιμοποιεί τις περισσότερες φο-
ρές «Στρουμπούλη, δροσερή,
ροδαλή. Χέρια έξω, μπρά-
τσα έξω, πόδια έξω... Λιγνάς,
χλωμός, ξερακιανός. Μά-
τια κόκκινα, μοθτρα, πρι-
σμένα, πόδια τρέμοντα...»
Τους τύπους τους έχετε άναγλύφους
μπροστά σας. Άκόμα και προτό δης
το όρατο σκίτσο του Φωκίλωνα Δημη-
τριάδη που συνοδεύει το κείμενο... βλέ-
πεις το άτομο με την περιγραφική δύ-

ναμη του Ψαθά.

Κρίνατε και μόνοι σας :

«Είναι γνωστόν ότι την ευρηνήν πνοήν
εις την γραφικήν μας χώραν φέρουν δι-
γώτερον τα ρόδα και περισσότερον τα κα-
τω άκρα των Έλλήνων... Αυτό το έαρ έ-
φερε στα πόδια της και η δικαιομένη «έπε-
ρέτρια». Εισελθούσα με την κυρίαν της σε
ένα κατάστημα της οδού Αιόλου έήτησε
παπούτσια. Προθυμότερος ήταν ο άτυχής ύ-
πάλληλος και έσπευσε να φέρη τα παπού-
τσια. Άλλά όταν έκάθησε μπροστά να της
τά δοκιμάση άνυπόπτος και όταν η δις Αι-
κατερίνη Χαμήλη έβγαλε μιάν παπούτσαν
φρικτήν, έξάλισθη ο δύσμοιρος ! Μιά πο-
δάρα γυνή ήλθεν εις φώς με δάκρυλα χον-
δρά και ιδιότητας τσών άποτελεσματικές
ώστε θα μπορούσε να λύση το ζήτημα του
άσφυξιόνου στρατιωτικού μας άνεφοδια-
σμού. Έάν ο Μπαντόλο έκατέλυ ατήν
την γυνήν ποδάραν εις την Άθηναιαν,
θα έκανε άπειρους μεγαλειότεραν θαυσίαν από
όσον έκανε με τα μηχανοκίνητα, μέσα και
τα άσφυξιόννα άέρια του».

Από τα καλλίτερα έδέσματα πού
μάς παραθέτει στο πλούσιο συμπόσιό
του ο Ψαθάς, ξεχωρίζω τις ώραιες και
έμνευσμένες άγορευσεις συνηγόρων :
«Μας κατηγορούν ότι έκά-
ναμεν μάγια εις τον άρρα-
βωνιαστικόν των ! Γιατί ;
Διότι έφύγεν ο άρραβωνια-
στικός ! Και ποίος άρραβω-
νιαστικός σήμερα έθεταί.
κ. πρόεδρε ; Όταν έχει την
εύχρειαν να μεταφέρει τάς
μεταγενεστέρους άπολαύ-
σεις του γάμου εις τάς προ-
γενεστέρους του άρραβω-
νος, θεωρεί ότι έξεπλήρωσε
τον προορισμόν του και
στρίβει. Μήπως δεν συνέβη
αυτό και έν προκειμένω ;...»

Κι' η στιγμή της άποφάσεως δεν
πάει πίσω :

«Μαγείρεμα άποφάσεως. Το δύσμοιρον
θίμα του έρωτος μόλις συγκρατείται. Βλέμ-
μα εις τον πρόεδρον. Πάγος, βλέμμα εις
τους συνέδρους. Ρίγος. Βλέμμα εις τον εί-
σαγγελέα. Κεραυνός. Βλέμμα εις τον συνή-
γορον. Συννεφία. Διότι και ο ήλιος άκόμη
συννεφιάζει πολύ συχνά. Καταδίκη πολύ
αίσθητά. Η παλάμη της Έλένης κάνει έ-
λαφράν στροφήν πρὸς τους άφελήμονες. Ό-
σον διά τον Μιστοίλην, πρὸς το παρόν εύ-
ρίσκειται εις το πάνθεν των άγνώστον».

□ □

Τι άλλο να σας γράψω ; Η ώραία
έκδοσις του Δημητριάδου, με τον πρό-
λογο του άκαδημαϊκού Σπύρου Μελά
και την πλούσια εικονογράφηση του
Φωκ. Δημητριάδη, είναι σπάνιο άπόκτη-
μα. Θα την συνιστούσα σε όλους και Ι-
δίως στους μανιώδεις λύτας σταυρολά-
εων... ως αντίδοτον. Θα έγκατέλειπαν
δοιστικά τα «όριζόντιας» και τα «κα-
θέτως» και θα γίνονταν οι πιο φανατι-
κοί άκροαταί των συνεδριάσεων των
δικαστηρίων.

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

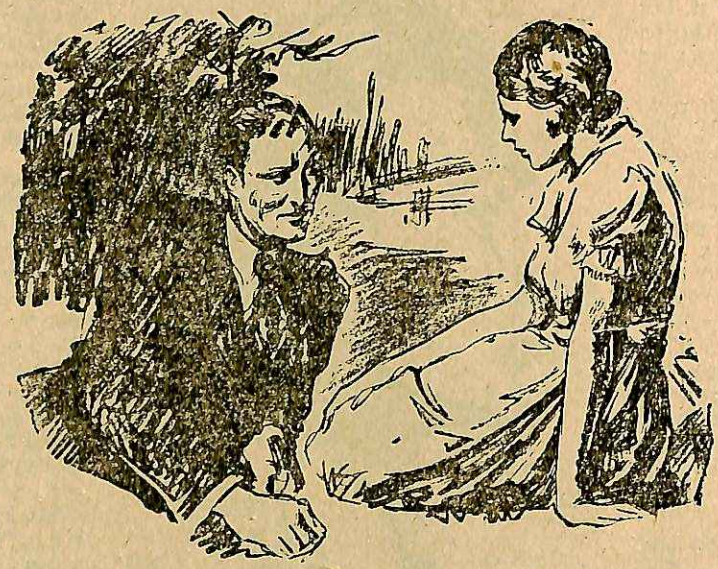

Ο καιρός τῶν καναρινιῶν

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΦΕΛΙΤΣΕ

Στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου εἶδε τὴν Ἀλίκη: τὸν περίμενε. Ποῦ ἦ-
ταν ὁμως τὸ ποδηλάτο της;
Ὁ Ἑρρίκος πῆδηξε ἀπ' τὸ δι-
κό του καὶ σκούπισε τὸν ἰδρώτα ἀπ' τὸ μέτωπό του.
— Ἀλίκη, ποῦ εἶναι τὸ ποδηλάτο σου; τὴν ρώτησε.
— Λυποῦμαι πολὺ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἀ-
πότομα, δὲν ξαναπάω ὁμως με ποδη-
λάτο.
— Γιατί; Μπᾶς καὶ πῆρες καμμιὰ τοῦμπα;
— Ὁχι: πῆρα ὁμως αὐτὴ τὴν ἀπό-
φαση.
— Ὡστε δὲν θὰ πάμε στὸν καταρ-
ράκτη της Μιλόνας;
— Δὲν μπορῶ νὰ κουράζωμαι διαρκῶς.
Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ προγράμματος χα-
λοῦσε κάπως τὰ σχέδια τοῦ Ἑρρίκου: εἶχε ὀνειρευτῇ νὰ ἀγκαλιάσῃ τὴν Ἀλίκη μπρο-
στὰ στὰ ἀφρισμένα νερά τοῦ καταρράκτη με τὴν ὥραία τους μελωδία. Ἀρχισε νὰ μουρμουρίζῃ γιὰ τὴν ἀστασία τῶν γυναικῶν ποὺ διαρκῶς ἀλλάζουν σχέδια.
— Περιττόν, τοῦ εἶπε, νὰ με προσβάλλῃ καὶ νὰ παραπονιέ-
σαι ποῦ θὰ μοῦ κρατᾷς συν-
τροφία. Κατὰ πάσαν πιθανότη-
τα, πολὺ σύντομα θὰ πάψου-
με νὰ θλεπόμαστε...
— Τί σοῦ κατέβηκε; Μπᾶς καὶ κατὰπες κανένα φίδι στὸ φαγητό σου; Δὲν μ' ἀγαπᾷς; Καὶ τὴν ἀγκάλιασε.
— Ἐσὺ, τοῦ εἶπε με παρά-
πονο, θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς!
Ὁ Ἑρρίκος τὴν κούταξε νευριασμένος. Ἡ Ἀλίκη εἶχε τέλος πάντων βάλει ὡς πρό-
γραμμα νὰ καταστρέψῃ τὸ κέ-
φι τοῦ ἐκείνου τὴν ἡμέρα.
— Μὲ μιά γυναῖκα, δὲν μπο-
ρεῖ ποτὲ κανεὶς νὰ ξέρῃ τί-
ποτα, τῆς εἶπε.
— Βλέπεις; Δὲν τῶς τίποτα νὰ με ὑποπτεύῃς πῶς ἀγαπῶ ἄλλον. Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω...
Προχώρουν στὸν λοφίσκο. Ἐνα ρυάκι τοὺς ἐμπόδιζε: Ὁ Ἑρρίκος τὸ πῆδηξε καὶ ἡ Ἀλίκη τὸν ἀκολουθοῦσε λαχανιασμένη.
— Μποροῦσες νὰ με βοηθήσῃς νὰ περάσω, τοῦ εἶπε με παράπονο.
— Πῶς; Δὲν μπορεῖς πιά νὰ πηδή-
ξῃς; Γέρασε;... Λίγη ζωὴ, ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Ἐν... δύο... τρία: εἰ-
μαι ἔτοιμος νὰ σὲ δεχθῶ στὴν ἀγκα-
λιά μου ἂν πῆσῃς.
Τοῦ εἶπε με φωνὴ ποῦ ἔτρεμε:
— Ποτὲ δὲν ἐνοιώσα τόσο ἔρημο τὸν ἑαυτό μου!
— Ἀλήθεια; Τὴν καυμένη τὴν πεν-
τάρφανη! Ἀναγκάστηκε νὰ βγῇ
στοὺς δρόμους γιὰ νὰ ζητιανεύῃ!
Τὸν κῦτταξε με αὐστηρότητα:
— Μὴν ἀστειεύσῃς! Ποιὸς ξέρει ἂν μιά μέρα δὲν καταντήσω νὰ ζητιανεύω!

Τὴν παράτησε σύζυλη καὶ πῆγε μό-
νος του νὰ ξεπλωθῇ κάτω ἀπὸ ἓνα
δέντρο. Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μισόκλει-
στα ἐλέφαρά του τὴν εἶδε σὲ λίγο νὰ
ξαπλώνεται κοντὰ του.
— Ἑρρίκο...
— Ἀλίκη, εἶσαι ὅλη φαρκάκι σήμε-
ρα... Ἄσε με νὰ γλυκάνω τὰ χεῖλιά σου...
Τὸν φίλησε ἡ ἴδια στὸ στόμα καὶ ὅ-
στερα τοῦ ψιθύρισε κутτάζοντάς τον:
— Τί ὁμορφα μάτια ποῦχεις, Ἑρρί-
κο... Καὶ τί ὥραίο μέτωπο... Νάξερές
πόσο εὐτυχισμένη εἰμαι, ποῦ εἶσαι ὁ-
μορφος!
— Τί; Ἄν ἤμου, λοιπόν, ἀσκημος
δὲν θὰ μ' ἀγαποῦσες;
— Δὲν θὰ ἤθελα νὰ σὲ δῶ οὔτε ζω-
γραφιστό!
Τὴν ἀγκάλιασε:

— Τί ὁμορφα μάτια πῶχεις, Ἑρρίκο!...

ναὶ ἡ ἐποχὴ της. Κутτάζετὴν, τί ὁ-
μορφὴ ποῦ εἶναι! Ὁ ἄρσενικός τῆς
κρατᾷ συντροφία καὶ φιλιῶνται κάθε
ᾠρα καὶ στιγμὴ.
Ἡ Ἀλίκη χαμογέλασε στὰ πουλά-
κια καὶ ὕστερα ἔξασπε σὲ κλάμα.
— Γιατί κλαίς ἔτσι; Μῆθυσες; τὴν
ρώτησε ὁ Ἑρρίκος. Κι' ὁμως ἦπιες
μόνο γάλα.
Ἐκείνη ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της
στὸν ὦμο του:
— Ἑρρίκο, τοῦ ψιθύρισε, περιμένο-
με ἓνα μωρό!
Τὴν ἀγκάλιασε:
— Γιατί δὲν μοῦ τὸ λὲς τόση ᾠρα;
Γι' αὐτὸ μαρτύρησα ὅλη μέρα;
Ἐκείνη δὲν ἐκλαίγει πιά:
— Φοβοῦμην: διάβασα στὰ ρωμάν-
τα πῶς οἱ πλούσιοι ἐγκαταλείπουν
τὶς φτωχοῦλες, ἂν...
— Θὰ γράψουμε μαζὶ ἓνα
καινούργιο ρωμάντο, ἔγνοι-
α σου! Ἐλὰ νὰ κутτάξουμε πῶς
φέρεται τὸ ἄρσενικό κανάρι.
Θὰ τὸ μιμηθῶ.
Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ
τὴν ἔφερε κοντὰ στὸ κλουβὶ
τῶν καναρινιῶν.
Ἡ κανάρα ἔκανε φασαρία
γιατὶ ὁ ἄρσενικός δὲν ἐννοοῦ-
σε νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ κλουβί.
Δὲν ἤθελε με κανένα τρόπο
νὰ τὴν ἀφήσῃ μόναν.
Τὸ θέλημα αὐτὸ συγκίνησε
τὴν Ἀλίκη, τὰ μάτια της δά-
κρυσαν.
Χαμογέλασε ἐν τούτοις:
— Ξέρεις, τοῦ ψιθύρισε σ'
αὐτή, ἐγὼ θὰ σ' ἀφήνω κά-
που- κάπου νὰ πετᾷς κι' ἀπ'
ἐξῆς ἀπ' τὴν φωνή! Ἄν
τὸ χέρι ὁμως ποῦ τὸν κρα-
τοῦσε σφιχτὰ ἔμοιαζε σὰν σι-
δερένιο.
Κι' ὁ Ἑρρίκος κατάλαβε
πολὺ καλὰ τὸ σφίξιμο αὐτό.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΦΕΛΙΤΣΕ

ΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, πατὴρ, ἀ-
γαποῦσε, ὡς γνωστόν, νὰ ζῇ πρὶγκι-
πικά καὶ νὰ διοργανῶν κάθε τόσο
στὴν θύλα του τοῦ Πόρτ-Μαρλύ,
μεγαλοπρεπῇ γλέντια ποῦ τοῦ στοίχι-
ζαν συχνὰ ὅλα τὰ κέρδη δύο καὶ
τριῶν μηνῶν. Μιά μέρα, ἐπρόκειτο πᾶ-
λι νὰ δώσῃ ἓνα γεῦμα. Τὸν ρωτᾷ, λοι-
πόν, ὁ μάγειρός του:
— Για πόσα πρόσωπα θάβαν τὸ γεῦ-
μα, κύριε;
— Κάλεσα ὀκτῶ φίλους, εἶπε ὁ Δου-
μάς, βάλε ὁμως, ἐσὺ, γιὰ τριάντα.
Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ καταλα-
βαίνετε τί γινότανε ὅταν ὁ Δουμάς κα-
λοῦσε 30 πρόσωπα.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ὁ σύζυγος ἐπιστρέφοντας ἀπ' τὸ τα-
ξίδι:
— Πές μου, μοῦ ἔμεινες πιστὴ γυναί-
κούλα μου, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό;
— Πολλὲς φορές, ἀντρούλη μου...

Ἐνα σπασμένο κορδόνι παπουτσιού...

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΕΠ

Ὁ φίλος μου Φουλζάνς μοῦ μίλησε γιὰ
τὸν καθηγητὴ Παρπαλῆς, ποῦ ἐπὶ 17 χρό-
νια δίδασκε ἡσυχα-ἡσυχα Μαθηματικὰ στὸ
λύκειο. Μιά μέρα, ἐκεῖ ποῦ διαζόταν νὰ
πᾶ ἰστορία, εἶδε πῶς εἶχε σπάσει
τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιού του.

Παρπαλῆς.— Ἔσπασε τὸ κορ-
δόνι μου! Ποῦ νὰ ἀκουμπήσω
τὴν τσάντα μου καὶ τὴν διπρέλ-
λα μου; Νὰ εὐτυχῶς ἓνα παγκά-
κι! Ἀς πατήσω ἀπάνω, γιὰ νὰ ἐνώ-
σω τὶς δυὸ σπασμένες ἄκρες... (Ἐνας
διαβάτης τὸν σπρώχνει) Προσέχετε,
κύριε... Λίγο ἔλειψε νὰ με ρίξετε κά-
τω!

Διαβάτης.— Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ
ἐμποδίζῃς τὴν διάβαση με τὰ ὀπίσθιά
σου;
Παρπαλῆς.— Μὲ τὰ ὀπίσθια... Κύ-
ριε, εἶσθε ἀγενής!
Διαβάτης.— Πάρε αὐτό, γιὰ νὰ
σοῦ μάθω ἐγὼ νὰ μιλάς ἔτσι! (Τὸν
χαστουκίζει)
Παρπαλῆς (ἀγανακτισμένος).—
ᾠ!

Ἀστυφύλαξ (ἐπεμβαίνων).— Μὴν
συζητῆτε στὴν μέση τοῦ δρόμου!
Παρπαλῆς.— Κύριε, μοῦ δώκε ἓνα
σκαμπλι, θὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψω! (Χα-
στοुकίζει κατὰ λάθος τὸν ἀστυφύλα-
κα) Μὲ συγχωρεῖτε... Ἐκείνον ἤθελα...
Ἀστυφύλαξ.— Αὐτὸ μὰς ἔλειπε!
Χαστουκίζετε ἓνα ὄργανον τῆς δημο-
σίας τάξεως ἀπάνω στὴν ἐξάσκηση τῶν
καθηκόντων του! Στὸ τιμῆμα γρήγο-
ρα!

Ὁ Παρπαλῆς τὸ βάλε στὰ πόδια. Ὁ ἀ-
στυφύλαξ τὸν καταδιώκει. Φθάνουν στὸν
σιδηροδρομικὸ σταθμὸ ὅπου ὁ Παρπαλῆς χό-
νεται σ' ἓνα τραῖνο ποῦ ξεκινᾷ ἐκείνη τὴν
στιγμὴ.
Παρπαλῆς (ἀναπνέοντας με ἀνα-
κούφιση) Φτηνά τὴν γλύτωσα! Τὶ θά-
λεγαν οἱ μαθηταὶ μου ἂν μ' ἔβλεπαν
στὴν φυλακή!

□ □

Δυστυχῶς ὁμως, ὁ καθηγητὴς δὲν ἔχει
εἰσιτήριο καὶ ὁ ἐλεγκτὴς θέλει νὰ πάρῃ τὰ
στοιχεῖα του γιὰ νὰ τὸν καταγγεῖλῃ. Ὁ
Παρπαλῆς ἀναγκάζεται γιὰ νὰ μὴν τὸ μά-
θουν πάντα οἱ μαθηταὶ του—νὰ πηδήξῃ ἀπ'
τὸ τραῖνο εὐρισκόμενο ἐν κινήσει. Πέφτει
μέσα σ' ἓνα χαντάκι ὅπου εὐτυχῶς δὲν πα-
θαίνει τίποτα. Τὸν τρυφεροῦν ἀπᾶντες.
Ντεντέ.— Εἶναι λεβεντιά ὁ φίλος!
Τὶ σάλτο ἔδωκε! Οὔτε ἀκρίδα νάτανε!
Ἐρχεσαι μαζὶ μας, φίλε;
Παρπαλῆς.— Ὁχι, γιατί βιάζο-
μαι νὰ πάω νὰ διδάξω στὸ λύκειο...

Ντεντέ (στοὺς ἄλλους).— Θὰ τὴν
βαφτίσουμε «Γραμματισμένο» καὶ θὰ
τοῦ μάθουμε νὰ φτιάχνῃ κάλπικη μονέ-
δα...
Παρπαλῆς (ἴδια) Δυστυχία μου:
Ἔπεσε σὲ κυβδηλοποιούς! Τὶ θάλεγαν
οἱ μαθηταὶ μου ἂν μ' ἔβλεπαν!

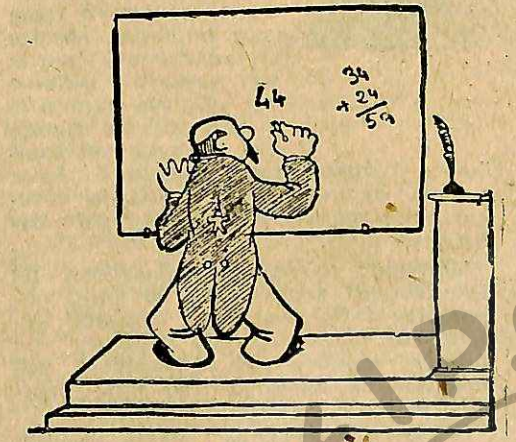
□ □

Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, στὸ ἐργα-
στήριο τῶν κιβδηλοποιῶν.
Παρπαλῆς.— Κύριε Ντεντέ, μοῦ

δίνετε λίγο μολύβι, σᾶς παρακαλῶ;
Ντεντέ.— Πάρε, Γραμματισμένε...
Παρπαλῆς.— «Δημοκρατία» δὲν
γράφεται με ὦ μέγα κι' οὔτε «Ἰσότης»
με ἔφιλον γιώτα.
Ντεντέ.— Δὲν βαρύνεσαι, ποιὸς θὰ
τὰ προσέξῃ!
Τοτόρ (μπαίνοντας λαχανιασμέ-
νος).— Πάει! Μὰς πρόδωσαν! Ὁ Βι-
κτόρ, ὁ ἄτιμος! Πρέπει νὰ τοῦ δίνου-
με!
Ντεντέ.— Καὶ ποῦ θὰ πάμε;
Τοτόρ.— Στὴν Κίνα! Θὰ δουλέ-
ψουμε καλλίτερα ἐκεῖ.

□ □

Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, στὸ δάθος
τοῦ κύτους τοῦ ὑπερωκεανείου «Φυσα-
γέρι».
Παρπαλῆς (μέσα σ' ἓνα μπαού-
λο).— Κύριε Τότορ, πεινῶ!
Τοτόρ.— Σοῦ δώκα μιά γαλέττα
χθές!

Δίδασκε μαθηματικὰ στὰ λύκεια...

Παρπαλῆς.— Μοῦ τὴν ἔφαγε ὁ κ.
Ντεντέ.
Ντεντέ.— Γιατί νὰ τὴν ἔφαγα ἐγὼ
κι' ὄχι ὁ Τίτν;
Παρπαλῆς.— Τὴν παίρνει αὐτὸ λέ-
γεται «Κολοκυθία» καὶ τὸ παίζουν οἱ
μαθηταὶ μου! (ἴδια) Ποῦ νὰ μ' ἔβλε-
παν στὰ χάλια μου!

□ □

Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, ἐπὶ τοῦ Κανα-
ποταμοῦ, στὴν πειρατικὴ ξόνα «Κίν-κόν-
κόν-κάν».
Παρπαλῆς.— Ἄν α' ἔλεγαν ποτὲ
πῶς ἐγὼ, ὁ Ἀλβίν Παρπαλῆς, καθη-
γητὴς τῶν Μαθηματικῶν, θὰ καταντῶ-
σε μάγερρας ἀπάνω σ' ἓνα κινεζικὸ πει-
ρακτικὸ πλοῖο, δὲν θὰ τὸ πιστεῦα ποτέ...
κι' ὁμως εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια! Ἐ-
τυχε, βλέπετε, νὰ φιλονεικήσῃ μετὰ
ἐξ' αὐτοῦ οἱ ἀπάχηδες φίλοι μου καὶ ν'
ἀλληλοσφαγοῦν κατὰ τὸν ἀγριώτερο
τρόπο, ὅπως στὴν περίφημη Νύχτα τοῦ
Ἀγίου Βαρθολομαίου...
Ἀρχιπειρατὴς (στὸν Παρπα-
λῆς) Φοῦ-κού-κ-κ-κ...
Παρπαλῆς.— Ὑπομονή, υἱέ τοῦ
Οὐρανοῦ καὶ τὸ ποόγευμά σου εἶναι ἔ-
τοιμο. Μενοῦ:

«Αὐγὰ δεκαοχτὼ ἐτῶν χτυπητὰ.
Πτερύγια κασχαρίου με τσαγκά
βούτυρο.
Χελιδονοφωλῆες μαγιονέζα.
Αὐτάκια μικρῶν σκύλων σαλάτα.
Σοκολάτα με λαρδί».

□ □

Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, μέσα στὸ ἐπιση-
μο παλάνκν (φορεῖο) τοῦ Παρπαλῆς υἱοῦ
τῆς Σελήνης καὶ Αὐτοκράτορος τοῦ Μαντίν-
κο.

Παρπαλῆς.— Ὅσο συλλογιέμαι
πῶς πέρασε ἓνας χρόνος ἀκριβῶς ἀφ'
ὅτου ξεκίνησα γιὰ νὰ πάω στὸ μάθη-
μά μου κι' ὕστερα ἀπὸ μιά σειρά ἐπει-
σοδίων ποῦ ἀρχισαν, μετὰ τὸ σπᾶσιμο τοῦ
κορδονιοῦ μου, βρίσκομαι σήμερα Κι-
νέζος αὐτοκράτωρ! Τὶ θάλεγαν ἂν μ'
ἔβλεπαν οἱ μαθηταὶ μου!

Μέγας Μανδρινός.— Καρὰ-
Κιρὶ-Κορὸ-Κερέ...
Παρπαλῆς.— Ποιὸς σοῦ ἐπέτρε-
ψε νὰ μοῦ συζητῇς γιὰ κρατικές ἐποθε-
σεις τὴν ᾠρα ποῦ ἔχω νὰ σκεφθῶ σα-
βαρὰ ζητήματα; Δῆμιε, κόψε του, γιὰ
πρῶτη φορά, τὸ κεφάλι... καὶ βλέπου-
με! Ἔτσι μπράβο! Τώρα, πιστεύω νὰ
μὴν κάνῃ πιά... τοῦ κεφαλίου
σου! Ἀ! Βλέπω ἓναν ἀγγελιαφόρο
νᾶρχεται τρέχοντας... ἀσφαλῶς θὰ μοῦ
φέρνῃ συγναγήτρια ἀπὸ κάτι μακρι-
νὲς ἐπαρχίες...

Ἀγγελιαφόρος.— Κόρ-κάρ-κέρ
κίρ...
Παρπαλῆς.— Τί ἔκανε, λέει; Ἐ-
πανάσταση! Θὰ τοὺς τιμωρήσω! Νὰ
σταθοῦν μιά ᾠρα στὴν γωνία... Τὶ λέω!
Δὲν βρίσκομαι στὸ λύκειο!

□ □

Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, ἡ Ἐπανστα-
ση σαρῶνει τὰ πάντα. Ὁ τέως αὐτοκράτωρ
Παρπαλῆς ὁ Πρώτος προκρίνεται νὰ καρατο-
μῇ. Τὴν στιγμὴ ποῦ ὁ δήμιος σηκώνει τὸ
σπαθί, ὁ Παρπαλῆς ψιθύριζε στή τὴν ἱ-
στορικὴ φράση: «Τὶ θάλεγαν ἂν μ' ἔβλεπαν
οἱ μαθηταὶ μου!».

□ □

Αὐτὴ ἦταν ἡ διήγησις τοῦ φίλου μου
Φουλζάν.
— Εἶνε καταπληκτικὸ, φώναξα γιὰ ἓνα
σπασμένο κορδόνι!
— Εὐτυχῶς ποῦ τὸ κορδόνι τοῦ καθηγητοῦ
Παρπαλῆς δὲν ἔσπασε ἐκείνη τὴν μέρα, συμ-
πέρανε λέγοντας ὁ φίλος μου, κι' ἔτσι μπό-
ρεσε νὰ πᾶ χωρὶς προσκόμματα στὸ μάθη-
μά του!

ΖΕΠ

ΜΠΟΡΕΙ ΚΙ' ΑΥΤΟ...

Οἱ δυὸ σύζυγοι μαλώνουν.
— Τέλος πάντων, κυρία μου, γιὰ κανένα
βλάκα με παίνεις;
— Ἀν θῶς νὰ πῶ αὐτό, ἀλλά... πιθα-
νὸν νὰ γελοιοῦμαι!

‘Η επανάσταση τών μοντέρνων θεών

Τα «παρασκήνια» τής άπεργίας του Χόλλυγουντ

‘Η Τζόαν Κράσουφορντ, η οποία από την πρώτη μέρα κηρύχθηκε άνεπιφύλακτα υπέρ τής άπεργίας

Μερικά σύντομα τηλεγραφήματα μάς έπληροφόρησαν για την άπεργία τών υπαλλήλων τών κινηματογραφικών στούντιο. Παρ’ όλην όμως την περιέργεια τών ‘Αμερικανών δημοσιογράφων, οι τελευταίοι αυτοί κρατήθηκαν άρχικά σέ άπόστασι από την «Ένωσι ‘Ηθοποιών» του Χόλλυγουντ, ίσως για να μη γίνουν γνωστές οι θύσιες φιλονικίες που είχαν άναφυή μεταξύ τών διαφόρων «θεοτήτων» τής όθόνης. Οι άπεργίες, οι καυγάδες, οι συζητήσεις και οι διαπραγματεύσεις ταιριάζουν μόνο στους κοινούς θνητούς!

—Είπε γνωστή η λατρεία που τρέφουν όλοι οι λαοί τής γής και πρό πάντων ο άμερικανικός για τα «είδωλα» τής όθόνης.

—Θά γίνει δυνατός, θαρραλέος, τολμηρός σάν τόν Κλάρκ Γκαϊήμπλ! όρκίζεται ο έφηθος.

—Γιά σένα, θεοαίώνει, η ξανθή κοπέλλα στόν άγαπημένο της θέλω να είμαι τόσο όμορφη και τόσο γλυκειά σάν την Μάριον Νταϊδς.

—Γιά να σέ κατακτήσω, άπαντά εκείνος, θά προσπαθήσω να είμαι τόσο έξυπνος και τόσο Ικανός σάν τόν Τζαίμς Κάνις.

—Ο Θεός να δώση να γίνει η κόρη μου όμορφη σάν την Τζόαν Κράσουφορντ, συνταρακτική σάν την Γκρέτα Γκάρμπο και συγχρόνως άθωα σάν την Σύλβια Σίντεντ, εύχεται η νεαρή μητέρα θηλάζοντας την κορούλα της.

Οι στάρ είναι τα μοντέλλα που παίρνουν για ύπόδειγμα, είναι οι θεοί τους οποίους λατρεύουν. Ζούν στην Καλιφορνία κάτω από έναν ούρανό αιώνια γαλάζιο, άνάμεσα στίς πορτοκαλλίες και στίς παλιμέρες, σέ πελώριες ιδιόκτητες περιοχές, που φυλάγονται από

στρατιές ντέτεκτιβ. Οι κοινοί θνητοί δέν βλέπουν παρά τις σκιές των πού προβάλλονται στίς σκοτεινές αίθουσες. Κερδίζουν περισσότερα χρήματα από τόν βασιλέα του χάλυβος, από τόν βασιλέα τών σαρδελών—κι’ αυτό είναι ίσως η καλύτερη απόδειξις τής «υπερανθρωπότητος» των... Οι έφημερίδες δημοσιεύουν κάθε μέρα τα μυθώδη ποσά που πληρώνουν για φόρο εισοδήματος και επάνω στόν κατάλογο αυτό βασίζεται η Ιεραρχία των.

Τέλος ένα μόνο πράγμα είναι άξιο τής προσοχής των: ο έρωας, τó αίσθημα αυτό υπεράτης πολυτελείας. Μονάχα ο έρωας τους σπρώχνει κάποτε να κατέλθουν έως έναν ταπεινό κάτοικο τής γής. Μονάχα ο έρωας μπορεί να ταραξή την άρμονία που βασίζεται

ήλεει άνάμεσά τους, μονάχα ο έρωας μπορεί να συντρίψη την αιώνια ευτυχία τους και να τους διδάξη τόν ανθρώπινο πόνο.

Ο θυμός του Διός έκδηλωνόταν με όροντες και κεραυνούς. Ο έρωας τών άστέρων έκδηλώνεται με άθρόους γάμους και διαζύγια που γεμίζουν τις πρώτες σελίδες τών έφημερίδων και διαθάζονται άπληστα από τους κοινούς θνητούς.

Γι’ αυτό φαντάζεται κανείς τη συγκίνηση που κατέλαβε όλους μόλις κη-

‘Αδιάφορη για όλους και για όλα, άγέρωχη, όπως πάντα, η Γκρέτα Γκάρμπο δέν έδωσε καμμία σημασία στην άπεργία

ρύχθηκε η άπεργία του προσωπικού τών στούντιο, η μάλλον ήταν ο Ρόμπερτ Μονγκόμερρυ, ύποστηριζόμενος από την Τζόαν Κράσουφορντ και τόν σύζυγό της Φράνσοτ Τόν, έξήγησε όπως η «Ένωσις ‘Ηθοποιών»—ή «Βουλή τών Θεών» δηλαδή—συνέλεγει έξαιρετικώς, δια να έκφραση τις άπόψεις της σχετικά με την άπεργία.

Η πρώτη συνέλευσις έγινε την περασμένη Κυριακή. Αν και ήταν αυστηρώς Ιδιωτική, έγινε άμέσως ότι δύο άστέρες πρώτου μεγέθους, ο Τζαίμς Κάνις και ο Γκάρυ Κούπερ έκηρύχθησαν με μεγάλη όρμη υπέρ τής άπεργίας. Οι λόγοι των έμοιαζαν πολύ με τους εύλογους προεκλογικούς λόγους τών πολιτευτών. Μίλησαν δυνατά, σαφώς και άπεριφράστως για να πείσουν την συνέλευση να ψηφισή την άπεργία, την άπεργία τών άστέρων, την άπεργία τών θεών!

Μία πυκνή φάλαγγ γύρω τους. Μεταξύ τών όπαδών τους διεκρίνοντο η Τζόαν Κράσουφορντ, η Σύλβια Σίντεντ, ο Φρέντερικ Τόν, ο Ρόμπερτ Μονγκόμερρυ.

Η αίθουσα διαιρέθηκε σε δύο στρατόπεδα: τó ένα ξεσπούσε σέ χειροκροτήματα και τó άλλο σέ άποδοκιμασίες.

■ ■

Η άπεργία δέν ψηφίσθηκε υπό τής «Ένώσεως» η οποία έπεφυλάχθη ν’ άποφασίση άργότερα.

Έν τώ μεταξύ, η νέα κατάσταση τών πραγμάτων έκδηλώθη την επομένη από γεγονότα που κινδύνευαν να κλονίσουν τó γόητρο τών μοντέρνων θεών. Οι «μακιγιέρ» είχαν άπεργήσει. Και η «Ένωσις ‘Ηθοποιών» άπηγόρευσε να δοηθήσθαι ένας ήθοποιός τόν άλλο στό θάψιμό του γιατί «αυτό θά έθεωρείτο ως άπόπειρα άπεργοσπαστικής». Έτσι οι έντετες άναγκάσθηκαν να προδούν μόνες των

‘Η Κλωντ Κολμπερ δέν δίστασε καθόλου να προστεθή στην παράταξη τών άπεργών.

θοποιών» να μπούν στό στούντιο και να μη τους άπειθύνουν τόν λόγο.

Η Γκρέτα Γκάρμπο έφθασε νωρίς στην Μέτρο—Γκόλντουν και πέρασε διαστική και άγέρωχη μπροστά στους άπεργούς χωρίς ν’ άκούση ούτε μία λέξη ύβριστική. Πολλοί μάλιστα άπεργοί την χαιρέτησαν με θαυμάσιο σε-

‘Ο Ρόμπερτ Μονγκόμερρυ ήταν ο πρώτος που έπράττειε στην «Ένωσις ‘Ηθοποιών» να κηρυχθή υπέρ τής άπεργίας

στην τροποποίηση τών χαρακτηριστικών τους με τó μακιγιάζ που τους δίνει τó πραγματικό τους πρόσωπο, εκείνο που ξερουν τά πλήθη.

Η πόλις είχε μεταμορφωθή. Σέ διάφορα σημεία τών δρόμων ύπήρχαν... άνθρωπινα φράγματα. Οι μηχανικοί και οι φικιγκράν κρατούνταν από τó χέρι από τó ένα μέρος του πεζοδρομίου έως τó άλλο για να έμποδίσουν τους άπεργοσπά-

στας. Μολαταύτα είχε δοθή διαταγή στους φρουρούς να μη έμποδίσουν τά μέλη τής «Ένώσεως ‘Η

θοποιών» να μπούν στό στούντιο και να μη τους άπειθύνουν τόν λόγο. Η Γκρέτα Γκάρμπο έφθασε νωρίς στην Μέτρο—Γκόλντουν και πέρασε διαστική και άγέρωχη μπροστά στους άπεργούς χωρίς ν’ άκούση ούτε μία λέξη ύβριστική. Πολλοί μάλιστα άπεργοί την χαιρέτησαν με θαυμάσιο σε-

βασμό. Την άλλη μέρα τó πρωί όμως έβλεπε κανείς τις ελκόνες τών «δεξιών», εκείνων που δέν εύνοούσαν την άπεργία με τεράστιες έπιγραφές που έλεγαν: «Κάτω οι κίτρινοι! Κάτω οι άπεργοσπάστες! Κρέμασμα στους άπεργοσπάστες!». Αυτά και άλλα χειρότερα κείμενα περιέβαλλαν τις φωτογραφίες τής Γκρέτας Γκάρμπο, τής Μαρίν Ντήτριχ, τής Μάριον Νταϊδς.

Ύστερα οι άπεργοί διευθύνθηκαν στό «σάλον ντε μπωτέ» τών άδελφών Ουέστμορ που φημίζεται ως τó καλύτερο Ινστιτούτο καλονής του Χόλλυγουντ. Χάρης στους άδελφούς Ουέστμορ η Γκρέτα έχει θλεφαρίδες τόσο άπαλές και τόσο δροσερές σάν ενός δεκαπεντάχρονου κοριτσιού, η Μαρίν δέν έχει την παραμικρή ρυτίδα στίς άκρες του στόματος και τó δέρμα τής Μάριον Νταϊδς έχει μία εξαίσια γαλακτώδη λευκότη-
τα.

Οι άδελφοί Ουέστ-

μορ κρατούν στά περιποιημένα χέρια τους τó μυστικό τής αιώνιας νεότητος τών θεών.

Μετά την άναχώρηση τών άπεργών τηλεφώνησαν σέ όλες τις διάσημες πελάτισσές των, ζητώντας τους να έρθουν να διαπιστώσουν «ιδίους όμμασι» την Ιερουσαλή που είχε τελεσθή στό κατάστημά των, στό βωμό των μάλλον θά έπρεπε να ποθμει. “Ηλπιζαν ότι οι στάρ θά έκεδικοούντο τριμερά τους καταστροφείς τού βωμού τής καλλονής των. Μήπως ο Ζεύς δέν κατεκεράυνωσε τους Τιτάνες και δέν άλυσσόδεσε τόν Προμηθέα γυμνό σ’ ένα έρώχο;

‘Αλλοίμονο! οι μοντέρνοι θεοί έμειναν κατάπληκτοι για τά γεγονότα και ύψωσαν τά χέρια τους στόν ούρανό εις ένδειξιν διαμαρτυρίας, μα κανείς από τους πρωτουργούς τών θανάσιμων δέν άνεκαλύφθη. “Ολα κατάρρεουν στό Χόλλυγουντ.

Και οι στάρ παρακολουθούσαν με άγωνία την εξέλιξη τής καταστάσεως ίσως για να άποδειχθή ότι για μία φορά ύπήρχε και κάτι άλλο στόν κόσμο που τους ένδιέφερε έκτός από την καριέρα τους και από τόν έρωτα...

‘Από τους άπεργούς πάλι άκούσαν διάφορες φράσεις ένθουσιασμού για τους ήθοποιούς που ένίσχυναν τόν άγώνα τους:

—Ο Φρέντερικ Μάρτς είναι λεβεντόπαιδο! Έλεγε ένας έργάτης. Κάνει προπαγάνδα για τά αλήματά μας.

—Μπράβο στην Κλωντ Κολμπερ! Έλεγε ένας άλλος. Μιά τέτοια γυνστική δέν μπορούσε παρά να πάρη τó μέρος μας.

Και όταν τύχαινε να άντικρύσουν κανένα από τους άπεργούντας ήθοποιούς, τότε ο ένθουσιασμός έφθανε στό κατακόρυφο.

Τόν έβγαζαν δια τής θίας από τó αυτοκίνητό του και τόν σήκωναν θρι-

‘Η Μάριον Νταϊδς, βασίλισσα τής καλλονής στο Χόλλυγουντ, άρχιηγός τών άπεργοσπαστών.

‘Η έδωλωττία του Γκάρυ Κούπερ, ο οποίος μίλησε υπέρ τής άπεργίας προκάλεσε θύελλα ένθουσιασμού.

αμθευτικά στά χέρια των. Αυτό έγινε στην Σύλβια Σίντεντ που έστειλε φιλή στόν κόσμο (από μακρυά φυσικά) και στόν Γκάρυ Κούπερ που μοίραζε δεξιά κι’ άριστερά γοητευτικά χαμόγελα και δέν είχε βέβαια ανάγκη να τόν σηκώσουν στά χέρια τους για να φανή ύψηλός!

Εκείνη όμως που είχε τις πιο ένθουσιώδεις έκδηλώσεις του κοινού ήταν η περιφημη Τζόαν Κράσουφορντ που είχε δείξει την μεγαλειότητα, την καλώς ή κακά, την δραστηριότητα υπέρ τών άπεργών. Την βοηθούσε δέ πολύ στό έργο της και ο συμπαθέστατος σύζυγός της Φράνσοτ Τόν.

Τό άπόγευμα τής ίδιας μέρας πενήντα άνθρωποι ώπλισμένοι με ρόπαλα και σίδερα έκαναν γυαλιά καρφιά την «Διεθνή Ένωσι τών Υπαλλήλων Θεάτρου» που δέν μετείχε τής άπεργίας.

Επακολούθησε πανικός. Οι στάρ κλείσθηκαν, όχυρώθηκαν μάλλον, μέσα στίς έίλλες τους. Πολλοί από τους «δεξιούς» προσεχώρησαν στην άπεργία. Την τετάρτη πρωί δσες στάρ πήγαν στην έργασία των, φορούσαν κοστούμι πλάζ. Είχαν αφήσει τά κοσμημάτά τους και τις γούνες των στό σπίτι τους για να μην προσελκύουν την όργη τών άπεργών.

Όταν οι θεοί φοβούνται, η θρησκεία κινδυνεύει να καταρρεύσει...

Είναι μία εβδομάδα τώρα που ο τύπος δέν άνήγγειλε ούτε ένα γάμο, ούτε ένα διαζύγιο!

Ο κόσμος όλος δέν τó ξέρει ακόμα, αλλά τó Χόλλυγουντ τρέμει στίς βάσεις του. Οι θεοί κλονίζονται...

ΙΖΩΝ ΚΑΡΝΤΟΝ

Δυο φιλιὰ μέσα στο σκοτάδι

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΡΡΙΚΑ ΝΤΑΜΟΡΕ

Δυο νεαρές κυρίες κάθονται ή μια κοντά στην άλλη μέσα σ' ένα βαγόνι δευτέρας θέσεως και φλυαρούν χωρίς τελειωμό. 'Αντίκρου τους, ένας κύριος με ύφος κάπως ειρωνικό, κάθεται και διαβάει την εφημερίδα του.

Νέττα.— Κι' ο άντρας μου σκέπτεται σαν τον δικό σας... Πάρτε όμως, σας παρακαλώ, τουλάχιστον ένα πορτοκάλι!... "Ελεγα λοιπόν πώς βρίσκει ότι μια φορά τον χρόνο θάπρεπε να χωριζόμασταν για δεκαπέντε μέρες, ταξιδεύοντας καθείς όπου θέλει. Σωστό δεν είναι;

Λέττα.— Φυσικά. Λίγος χωρισμός δεν βλάπτει... Αυτή η σοκολάτα είναι υπέροχη. 'Επιτρέπετε να σας προσφέρω;

Νέττα.— "Οχι, σας ευχαριστώ πολύ. 'Αρχισα να παχαίνω και πρέπει να κάνω δίαιτα. Τό τυρολέζικο καπελλάκι σας όμως σας πηγαίνει μια χαρά! Κι' ο χρωματισμός των μαλλιών σας είναι κάτι το άριστουργηματικό.

Λέττα.— 'Αλήθεια; Κι' εγώ δεν κουράζομαι να θαυμάζω τα χείλη σας. Είναι βαμμένα κατά υπέροχο τρόπο. Και τι όμορφο γράμμα! Κοράλλι θα είναι, ψέμα; Τί καλό γούστο που έχει το κραγιόν σας!

Νέττα.— Είναι «μπανάνα».

Λέττα.— 'Η αδυναμία μου! Βρίσκω πως οι δυο μας μοιάζουμε σε όλα. 'Η μόνη διαφορά μας είναι στο αρχικό γράμμα του ονόματός μας. Κι' εσείς είσθε πολύ πιο θυροφθ από μένα. Τό προφίλ σας είναι χαριτωμένο...

Νέττα.— Τι λέτε εκεί; Δεν λογαριάζετε τα υπέροχα γαλιανά μάτια σας, την άπαλη επιδερμίδα σας, το όβάλ σας, που έχει μόνο ή «Μαντόνα» του Ραφαήλ;

Λέττα.— Βρίσκετε; Σε όλα συμφωνούμε! 'Αρα, θάπρεπε να γίνουμε φίλες, θάπρεπε...

Νέττα.— 'Εκεί που έτοιμαζόμουν να σας το προτείνω! Στο Μπλέντ θα κάνουμε παρέα, δεν είναι έτσι; Θα είναι υπέροχο!

Λέττα.— Θεέ! Πάρτε όμως λίγη σοκολάτα...

Νέττα.— Κι' εσείς, άλλο ένα πορτοκάλι! Τι ευτυχισμένη που είμαι για την γνωριμία μας! Προτιμώ την συντροφιά μιας τόσο συμπαθητικής γυναίκας από την συντροφιά οποιουδήποτε άνδρος.

Λέττα.— 'Εκεί που έτοιμαζόμουν να σας το πω! Οι άνδρες είναι τόσο βάνουσι, τόσο...

ΠΟΙΑΝ ΑΠ' ΟΛΕΣ;

Στο κοσμοπολιτικό ξενοδοχείο, ο θυρωρός:

— Θέλετε τον πολύγλωσσο οδηγό μας; Δυστυχώς έπεσε από το ποδήλατο και άγγαξε την γλώσσα του!

Και ο 'Αγγλος περιηγητής:

— Ποιαν απ' όλες;

Νέττα.— Πληκτικοί, άπότομοι, ψεύτες....

Λέττα.— 'Αλήθεια! Δεν έχουν καθόλου λεπτότητα!

Νέττα.— Δεν έχουν καθόλου διακριτικότητα, καθόλου σεβασμό, δεν έχουν παρά μόνο...

Λέττα.— Είναι τόσο μπανάλα!

Νέττα.— Προτιμώτερο να τους αφήσουμε στο χάλι τους. Και δεν αξίζουν ούτε οίκτο. Πάντα ο σκοπός τους είναι να μάς άπαθήσουν. 'Εγώ τους κρατώ σε άπόσταση.

Λέττα.— Κι' εγώ δεν τους επιτρέπω να με πλησιάσουν, δεν...

Την στιγμή ακριβώς αυτή, τό τραίνο μπαίνει μέσα σε μία σήραγγα. 'Η συνομιλία διακόπτεται: δεν μιλά κανείς με την ίδια ευχαρίστηση όταν δεν βλέπει τό πρόσωπο του άλλου.

Περνούν μερικά λεπτά, άκούγεται τό τρίξιμο μιας εφημερίδας, ένας θόρυβος σαν νάκυβε κάποιος μπροστά στο κάθισμά του κι' ο ήχος ένός φιλιού που συνοδεύεται άμέσως από ένα δεύτερο. Δυο ξαφνιασμένες κραυγές! Η στοά φαίνεται άτέλειωτη. Πόσο άργά περνά ή ώρα, όταν είναι κανείς στο σκοτάδι!

■ ■

"Όταν άρχίζει να φωτίζει απ' τό παράθυρο, ο κύριος φυλλομετρεί ήσυχα ήσυχα την εφημερίδα του. 'Η Νέττα είναι άκουμπισμένη σε μία γωνιά με κλειστά μάτια. 'Η Λέττα κυττάζει την λάμπα του ταβανιού με τό κεφάλι γερόμένο πίσω. Οι δυο νεαρές κυρίες δεν ανταλλάσσουν πιά λέξη, δεν κυττάζουν, άσπαίνουν. Μόνο οι σκέψεις τους εργάζονται έντατικά.

«Δεν πρέπει να έμπιστεύεται κανείς στην πρώτη γυναίκα που συναντά στον

δρόμο του, συλλογίζεται ή Νέττα. Είναι ταπεινωτικό. Κύττα όμως τί σόι άνθρωποι πάνε στο Μπλέντ στην σημερινή εποχή! Και πώς είναι δυνατόν μια γυναίκα νάχη τόσο κουτό όνομα: Λέττα! 'Αφάνταστα ήλίθιο. Και τρόπο που σου τον έχει να μιλή! "Όλη ή εγγενεία της, όλες οι υπερβολές της! "Όλα είναι άποροχα γι' αυτήν, όλα όμορφα! 'Αλήθεια, τί έλεγε; «Εγώ δεν τους επιτρέπω να με πλησιάσουν»! Και στην πρώτη σήραγγα αφήνει να την φιλήσουν χωρίς να ξεαφανιστεί ίσως από ντροπή τουλάχιστον. Τά μαλλιά της είναι άνω κάτω και τό καπελλάκι της άλλαξε θέση! Πιστεύω να άνοιξη τα μάτια του ό κύριος με την εφημερίδα για να την δει! "Ισως όχι, όμως γιατί οι άνδρες είναι θεόστραβοι! Δεν χωρεί άμφιβολία πως εγώ του άρέσω, είναι άπίστευτο όμως, πως, κοντά σε μένα, μπόρεσε να προσέξη την άλλη. 'Η γυναίκα αυτή δεν άξίζει καθόλου οίκτο!»

«Κάθε καουδιάς καρύδι πάει στο Μπλέντ, την ημέρα ήμέρα, σκέπτεται ή Λέττα. Τί όνομα όμως είναι αυτό: Νέττα! Κι' όλες οι φλυαρίες της, τίς κοινοτυπίες, τί χιλοακουσμένα πράγματα! Δεν έκανα καθόλου λάθος στην κρίση και στην ψυχολογία μου! Κι' αυτά τό υπερθετικά: άριστουργηματικός, υπέροχος! Πώς έλεγε; «Εγώ κρατώ τους άνδρες σε άπόσταση. 'Αλλάργα!» Και μόλις βρέθηκε στο σκοτεινό, έπείρεσε στον κύριο με την εφημερίδα να την φιλήσει, μολοντί εκείνος τά μάτια του τά είχε καρφωμένα όλο σε μένα. Και γιατί δεν ξαναφτάνει τα χείλη της; Τό υπέροχο ρούχ της εξαφανίστηκε όλοσδιόλου. Ντρέπομαι για λογάρισμά της. Και λυπούμαι πολύ, γιατί εγώ έκανα έντύπωση στον κύριο με την εφημερίδα. Δεν τολμά να με κυττάξη όμως ο άνθρωπος κατάματα, γιατί τον σπιονάει πίσω απ' τα μισόκλειστα βλέφαρά της! Τί γελοίο! Σαν να μπορούσα να άπασχοληθώ μ' αυτήν!»

■ ■

"Ο κύριος με τό κάπως ειρωνικό ύφος χαμογελά έλαφρά. Κατάρθωσε να σταματήσει αυτή την άκατάσχετη φλυαρία μ' ένα μεγαλοφώνο κόλπο: μέσα στην σήραγγα, έδωκε δυο ήχηρά φιλιὰ στο πίσω μέρος της παλάμης του τώρα... μπορεί να διαβάση ήσυχα την εφημερίδα του!

ΕΡΡΙΚΑ ΝΤΑΜΟΡΕ

ΓΙΑΤΙ ΕΚΛΑΙΓΕ

— Γιατί κλαίς, μικρό μου;

— 'Ο πατέρας χτύπησε τό δάχτυλό του με τό τσεκούρι.

— Και γι' αυτό μονάχα κλαίς; Θα το περάσει.

— "Οχι γι' αυτό, αλλά ο πατέρας μου έδωσε ένα υπάτιο έπειδή γέλασα...

Μέντιουμ άπατεώνες

Γκιούζικ... ό άνθρωπος που έφκίανε σκιούρους!

Σε προηγούμενο φύλλο μας, γράψαμε για τα μεγάλα μέντιουμ που δεν ήσαν παρά κοινοί άπατεώνες. Στο τεύχος εκείνο είχαμε μιλήσει για τον περίφημο 'Ερτο Πασκουάλε. Συνεχίζοντας τα άποκαλυπτήρια, θα σας αναφέρουμε σήμερα για τον Ισάβιο Πολωνό συνάδελφό του Γκιούζικ, που έγινε πιο γνωστός ως «ο άνθρωπος που φκίανει σκιούρους».

Αυτά συνέβαιναν πριν 14 χρόνια, στα 1923. Πολλές λόγος γινότανε την εποχή εκείνη για κάτι συνεδριάσεις πνευματιστικές, στο Μεταφυσικό 'Ινστιτούτο του Παρισιού, υπό την διεύθυνση του δοροσ Ζελέ και με μέντιουμ τον περίφημο Γκιούζικ. Αυτός ο Γκιούζικ, ήταν ήδη πολύ ύποπτος στην πατρίδα του Βαρσοβία, πράγμα τό όποιο άγνωστος φαίνεται, τό Παρισινό 'Ινστιτούτο. 'Ετσι τά πειράματα συνεχιζότανε παρουσία των σοφών και γενικά ανθρώπων των οποίων ή σοβαρότης και ή καλή πίστις δεν θα μπορούσαν να άμφισβητηθούν. Οι παριστάμενοι, έβλεπαν επίπλω να μετακινούνται, ένοιωθαν να τους χτυπούν, ή να τους φιλούν χείλη ήγρά... 'Όλα αυτά έννοείται μέσα στο πιο άπόλυτο σκοτάδι. Γενικώς δέ, οι συνεδριάσεις γινότανε έντελώς στα σκοτεινά. Τό γιατί θα μάς τό εξηγήσουν τά παρακάτω. 'Από καιρού εις καιρόν, οι παριστάμενοι ένοιωθαν να τους γλύφει ή να τους δαγκάνει έλαφρά ένα μικρό ζώο, άθώο, που ήταν ένας σκίουρος, και που οι παριστάμενοι τό άκουγαν να πηδά έδώ και εκεί πάνω στο πάτωμα ή να σκαρφαλώνει στα νόντια τους.

'Ο γ δ ό ν τ α (άρθ. 80) τέτοιες συνεδριάσεις είχαν γίνει χωρίς κανείς από τους 34 σοφούς να άντιληφθή τό παραμικρό. Δεν είναι καταπληκτικό αυτό που παθαίνουν κάποτε άνθρωποι καθ' όλα προικισμένοι απ' την φύση και την επιστήμη για νάνουν τά μάτια τους δεκατέσσαρα και να βλέπουν καλλιτέρα από έναν κοινό θνητό;

"Υστερ' από τις 80 αυτές συνεδριάσεις οι 34 αυτοί σοφοί συνέταξαν μία έκθεση που δημοσιεύτηκε στα μεγαλύτερα φύλλα, όπως π.χ. ή «Ματέν».

«'Εγώ γράφει, ο Γάλλος επιστήμων που κάμνει τις άποκαλύψεις, όταν διάβασα την έκθεση, είχαν ήδη σχηματισμένη την ιδέα μου γι' αυτές τις περίφημες συνεδριάσεις και για τον άκόμη πιο περίφημο ήρωά τους και άρχισα μία σειρά άρθρων στην «'Οπινιόν», στα όποια κατακουρέλιασα την έκθεση των 34 από τό Α... ως τό Ω της.

» Όπως είπα, όλες οι συνεδριάσεις γινόνταν στα σκοτεινά. Προσθέτω τώρα ότι οι παριστάμενοι, ήσαν δεμένοι απ' τα χέρια ο ένας με τον άλλον με άλυσίδες! Φανταστήτε τώρα, τί είδους έλεγχος μπορούσε να γίνει με την σοφία τυφλωμένη και δεμένη με άλυσίδες...

» Αν οι σοφοί αυτοί, έκαμαν προηγουμένως μία μικρή έρευνα για τό παρελθόν του Γκιούζικ, στην Πολωνία, θα μάθαιναν πολλά ένδιαφέροντα πράγματα, που θα τους έκαναν να βλέπουν άκόμη και μέσα στο πηχτό σκοτάδι με τό όποιο επί ώρες τους κρατούσε. Πραγματικά, ο Γκιούζικ, είχε έσπανιλημμένως συλλεφθή επ' αυτοφώρω έξπατώντας τό κοινό στην Βαρσοβία, στο Ντόουοιχ, στο Βερολίνο και άλλοι.

"Όλα αυτά τά άγνοούσαν στο Παρίσι, και ήθελαν να τά άγνοούν οι 34 σοφοί και

μετά την δημοσίευση των άρθρων μου. 'Ενα πράγμα μου έμενε για να πείσω τους άπιστους Θεμάδες μου: να επαναληφθούν τά πειράματα του Γκιούζικ για να τον ξεσκεπάσω τελειωτικά.

■ ■

» Έγινε ή σχετική πρόταση στον Γκιούζικ, και πράγμα περίεργο, την δέχτηκε με την μεγαλειότητα προθυμία. 'Ισως γιατί ήταν περισσότερο παρά βέβαιος για την ύπεροχή του, στο κεφάλαιο της έξυπνάδας, άπέναντι των άλλων σοφών.

» Αυτή την φορά ή επιτροπή έλέγχου έίχεν άπαρτισθή από τον καθηγητή Λανζεβέν, του Κολλεγίου της Γαλλίας, τον καθηγητή 'Ετιέν Ραμπά, καθηγητή της βιολογίας στην σχολή επιστημών, τον κ. Λωζιέ, άρχηγό των εργασιών της γενικής φυσιολογίας στην Σορβόνη, τον καθηγητή Μαρσελλέν, και τον διευθυντή του ψυχοφυσιολογικού εργαστηρίου της Σορβόνης κ. Μεγιερσόν.

» Έγιναν δέκα συνεδριάσεις που κράτησαν πέντε έβδομάδες. 'Ο Γκιούζικ συνωδενότανε κι' αυτή την φορά από τον διερμηνέα του Στανίσλαο ντε Γιέλοσι, που τον άκολουθούσε σαν σκύλακι, παντού και που παριστάτο στα πειράματα, σαν ένα είδος... σπύρη του ή κομπέρ! Αυτός διευθύνει, μιλεί, διατάζει, δίνει τό σύνθημα της έναρξης των συνεδριάσεων και της σταματά.

» Είναι μ' άλλα λόγια ο ίμπερσάριος του «μέντιουμ».

» Οι συνεδριάσεις άρχισαν στις 6 Νοεμβρίου 1923 στην Σορβόνη. Αυτή την φορά δεν υπήρχαν σκίουροι! 'Υπήρχαν όμως θεογυθώδεις μετακινήσεις επίπλων και επιθέσεις.

» Δυστυχώς, όμως, για τό περίφημο «μέντιουμ», οι σοφοί που παρίσταντο στα «πειράματα» έβλεπαν και στο σκοτάδι και δεν άργησαν να καταλάβουν τί πραγματικά συνέβαινε.

'Ο Γκιούζικ, ήταν άπλούστατα ένας άκροδάτης και αυτός ήταν που σηκωνότανε από την θέση του, πήγαινε πότε προς τον ένα από τους σοφούς και του έδινε ένα χτύπημα στο μάγουλο, πότε σε κανένα επίπλω και τό μετακινούσε, ή τό άναποδογύριζε, και πότε έκαμνε διάφορα άλλα πράγματα, έξίσου περίεργα...

'Ο καθηγητής Λανζεβέν, είχε δεχθή, άγνωστο γιατί, τά περισσότερα χτυπήματα, από τό «μέντιουμ»!

Στάς 20 Δεκεμβρίου 1923 δημοσιεύονταν ή έκθεση των πέντε σοφών. Την δημοσίευσε πάλι ή «Ματέν» άλλ' αυτή την φορά κάτω από ένα τεράστιο τίτλο που έλεγε: «Τό περίφημον μέντιουμ Γκιούζικ έσκαπεί ταί!»

» 'Η έκθεση έλεγε μεταξύ άλλων: «Κανένas μυστηριώδης μηχανισμός, καμμία συντηριώδης δύναμη δεν ήταν άνακατεμένη στα πειράματα του Γκιούζικ. 'Οτι έκαμνε τό έκαμνε μόνος του, εκμεταλλευόμενος την φυσική του και άριστα γυμνασμένη εύκινησία και επιτηδεύτητά τους».

» Μετά την δημοσίευση της έκθεσης, ο ίδιος ο μόνιτος του ψευδομέντιουμ, ο Γέλι, μου έλεγε: «αν τώ ξερα, θάφερνα ένα άλλο μέντιουμ, να σοφούς». Δηλ. ο Γκιούζικ δεν ήταν παρά ένα μέντιουμ για... μεταφυσικούς!

» Στην έκθεση, έξηγούνται όλες οι άπάτες του «άθλητου-μέντιουμ».

■ ■

Είπαμε για τά τηλεκινητικά φαινόμενα. Για τις λάμψεις που φαινότανε πως έβγαζε από τό σώμα του, αυτές τις κατασκευάζε με κάποια φωσφορούχο ουσία που είχε κρυμμένη στα ρεβέρ του σακκακιού του! Τά «φιλιὰ» τά έδινε ο ίδιος, πάντα, με τά δυο του δάχτυλα ένωμένα και καταλλήλως ύγραμένα... με λίγο σάλιο!

"Όσον άφορά τους σκίουρους, ήταν κι' αυτοί πλάσματα της φαντασίας των παρισταμένων στα πειράματα, γιατί άπλούστατα πότε ο Γκιούζικ κάποτε ο βοηθός του Γέλοσι, ήταν εκείνοι που με κατάλληλες και πολύ επιτήδειες κινήσεις, μιμούνταν τα πηδήματα του μικρού ζώου, ή γρατσούνιζαν με τά νύχια τους τά γόνατα και τά πρόσωπα των...έλεγκτών τους!

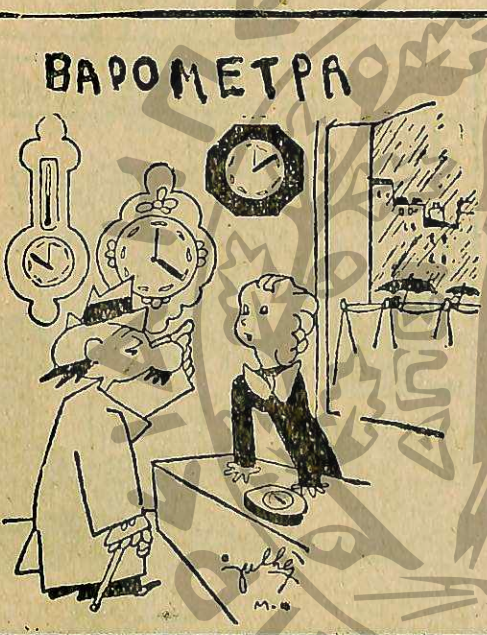
Τά καταπληκτικότερα όμως, πράγματα, τά άπεκάλυψε... ο φωτογραφικός φακός. Πραγματικά, μερικές φωτογραφίες που είχαν παρθή με μαγνήσιον κατά την διάρκεια των πειραμάτων, άπεκάλυψαν.

1. "Οτι τό «μέντιουμ» είχε άπελευθερώσει με τρόπο τό ένα του τό χέρι και με τά δάχτυλά του, των οποίων ή άκρη ήταν άειμνή με μία φωσφορούχο ουσία, «κατεσκεύαζε» (κυριολεκτικώς!) τά φαινόμενα του της έκτοπλάσμιος και της ύλοποιήσεως.

2ον. "Οτι τά φαινόμενα μετακινήσεως άντικειμένων και έπαφής, έχουν γίνει με την βοήθεια του ίδιου χεριού και των ποδιών του μέντιουμ, ή με τό στόμα του!

Και τό συμπέρασμα;

"Όταν ένα μέντιουμ παρακολουθήται καλά, και έξελέγχεται αυστηρά, υπερφυσικά φαινόμενα δεν υπάρχουν!

ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ

—Θέλω ένα βαρόμετρο, αλλά δεν ξέρω πού να προτιμήσω... Δώστε μου, εκείνο εκεί που δείχνει, καλό καιρό...

Ο Όρατιος Τζόνσον ήταν έμπορος όταν όμως το μαγαζί του έπαψε να δουλεύει πήγε και έβριξε έναν είδικό σ' έμπρησμούς και διαρρήξεις και ζήτησε την γνώμη του.

—Μήπως θέλεις να το θάλουμε φωτιά; το έβριξε ο είδικός. Η έπιτυχία θά είναι εξασφαλισμένη έκαστο τ' έκαστο.

—Όχι, όχι, απήντησε ο Όρατιος. Όχι φωτιά. Προτιμώ να μου σκαρώσης καμιά διαρρήξη. Πρώτα-πρώτα αυτή είναι πιο καθαρή δουλειά. Ύστερα, αν ή ασφαλιστική εταιρία άρνηθη να μάς άποζημιώσει θά μάς μείνουν τα έμπορεύματα.

ΠΟΛΥΣ ΘΟΥΡΥΒΟΣ... ΓΙΑ ΛΙΓΑ ΔΑΜΑΣΚΗΝΑ

Κατά την ώρα του προγεύματος ο νεαρότερος θλαστός της οικογενείας ένα παιδάκι ηλικίας έξι χρονών έξεδήλωνε με θορυβώδη τρόπο την άρνησή του να φάη τα δαμάσκηνά του, έτσι που άνάγκασε την μητέρα να το φοβίσση λέγοντάς του ότι ο Θεός θά θυμώσει για την άνυπακοή του αυτή.

Τό ίδιο θράδυ, ο καιρός χάλασε ξαφνικά και σέ λίγο άρχισε ν' αστράφτη και νά έβροντά. Η μητέρα του μικρού, έβριξε την εύκαιρία κατάλληλη για νά έπαναλλάξη τα περί θυμού του Θεού και έτρεψε στο δωμάτιο του άτάκτου παιδιού της. Βρήκε το παιδί της άκουμπισμένο στο πρεβάζι του άνοιχτού παραθύρου με τα μούτρα ξυρισμένα.

—Ούφ! Έκαμε ο μικρός μόλις άκουσε μια από τις βροντές. Τόση φασαρία για τέσσερα δαμάσκηνα!

ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΝ ΟΙ ΕΞΥΠΝΟΙ

Ένας πάστορ έφθασεν σ' ένα ξενοδοχείο όπου έμεναν και δυο πού ήθελαν νά κάνουν τους έξυπνους και τα πειρακτήρια. Αυτοί μόλις άντελήφθησαν την παρουσία του στο χώλ άρχισαν νά τον πειράζουν χωρίς ωστόσο νά τον συγκινήσουν με τα άστεία τους. Ο πάστορ παρ' όλα τα πειράγματά τους ούτε γελούσε ούτε και θυμωσε.

Έπί τέλους ένας από τους φαρσέρ του είπε:

—Άπορώ με την ύπομονή σας. Δέν άκούτε τόσην ώρα τι παιχνίδι παίζετε εις θάρος σας;

—Βέβαια, βέβαια, έκαμε με ήρεμία ο πάστορ. Άλλά είμαι συνηθισμένος σέ παρόμοια άστεία. Είμαι έφημέριος στο παρεκκλήσιο ενός Άσούλου Θρενοθλαστών.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΕΚΙ

—Άγάπη μου, είπε ο άρραβωνιαστικός της Τζέννυ την ώρα του τσαγιού. Έσο μόνη σου έφτιαξες αυτά τα κέκ;

—Ναι, άγάπη μου. Άσφαλώς θά θέλες νά μου πής ότι τα ίδια κέκ έφτιαχνε και η μητέρα σου. Δέν είν' έτσι;

—Πώς το κατάλαβες, λοιπόν, για νά είμαι ειλικρινής μια τέτοια σκέψη έκαμα.

—Άλήθεια; —Ναι, μουρμούρισε εκείνος. Άλλά δέν πιστεύω νά σοι άνέφερα ποτά πριν έτι γι' αυτά ακριβώς τα κέκ ο πατέρας μου χωρίς την μητέρα μου!

Ο χειρουργός με 4 γυναίκες και ο Πάπας Σίξτος

Η ιστορία αυτή γινότανε τον 16ο αιώνα. Ένας χειρουργός από τις Συρακούσες της Σικελίας, είχε παντρευτή σέ ηλικία 25 ετών μια νέα πού του είχε δώσει μια μεγάλη προίκα. Άφού έφαγε την προίκα αυτή, ο γιατρός, έφυγε κρυφά στην Νεάπολη, όπου παντρεύτηκε μια κυρία του ήμισιού, πού του έδωσε προίκα 10.000 σκούδα.

Ο χειρουργός πέρασε μερικά χρόνια καλά με την νέα του σύζυγο, και μια μέρα, όταν πιά δέν είχε μείνει ούτε σολιά από την προίκα της, το σιάνει για την Βενετία. Έκεί τον έρωτεύεται η χήρα ενός ράφτη. Ο γιατρός μας άνταποκρίνεται στο αίσθημά, την παντρεύεται βουτά την προίκα της και του δίνει αυτή την φορά για την Ρώμη.

Την εποχή εκείνη πάπας ήταν ο Σίξτος 5ος. Ο χειρουργός μας, παρουσιάζεται στην Ρώμη ως διάσημος γιατρός, και κατορθώνει νά παντρευτή μια τεταστή άφελή, πού του δίνει προίκα 20.000 λίβρες!

Την ώρα όμως, πού γινότανε ο γάμος, άναγνωρίζεται ο άπατεών γιατρός από τον άδελφό της τρίτης του γυναίκας, ο οποίος πήγε και κατήγγειλε τον γαμβρό του.

Ο Πάπας, στον οποίο άνεκοίνωσαν το πράγμα, διέταξε νά συλληφθή ο χειρουργός και νά άδηγηθή μπροστά του.

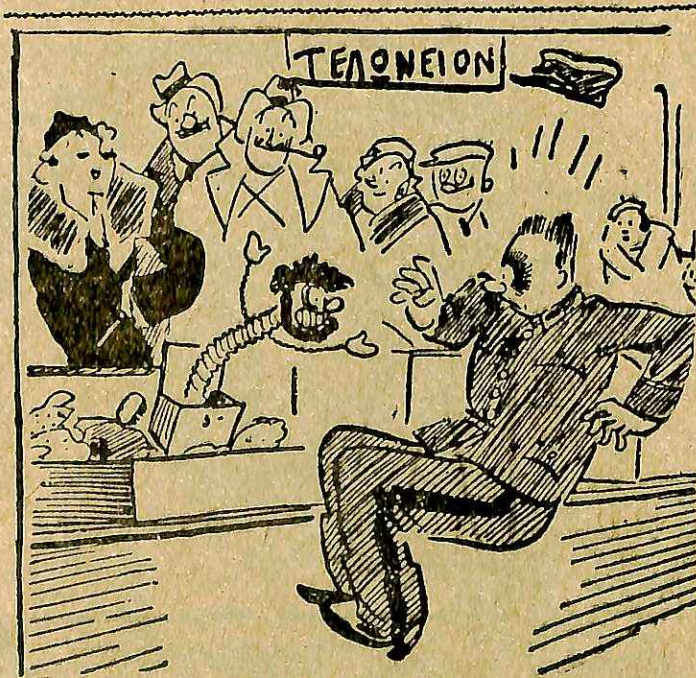
—Γιατί τ' άνωνας; τον ρώτησε.

—Άγιώτατε Πάτερ! φώναξε ο άπατεών μας, δέν κατώρθωσα νά δω την γυναίκα πού έπρεπε. Αυτή πού πήρα στις Συρακούσες, μ' έκανε τον βίο άβιωτο με τις γυναικές της, η δεύτερη πού πήρα στην Νεάπολη, με άτίμαξε με τις έρωτοδουλειές της και η τρίτη της Βενετίας, με τρέλλανε στα έξοδα! Δέν έξερω δέ τώρα τί θά γίνει και με τη τεταστή.

Ο Πάπας χαμογέλασε έλαφρά, κι' είπε:

—Άφού δέν κατορθώνεις νά βρής σ' αυτόνα τον κόσμο την γυναίκα πού σου ταιριάζει, καττάξε νά την εύρης στον άλλο.

Και διέταξε νά κρεμάσουν άμέσως τον φοβερό χειρουργό!

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Ιστορία δίχως λόγια)

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΧΩΡΙΚΩΝ

ΔΕΝ ΤΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΤΟ ΧΑΤΗΡΙ

Ένας πλούσιος γαιοκτήμων, δεχότανε μια μέρα την επίσκεψη ενός από τους ένοικιαστές του, ο οποίος ήλθε νά του πληρώσει το ένοίκιο της χρονιάς για ένα κτήμα πού έξεμεταλλεύετο.

Ο γαιοκτήμων, θέλησε νά ευχαριστήση τον τόσο παυτικό πακτωτή του και διέταξε νά φέρουν σ' ένα δίσκο ποτά, μέσα σέ άσημόχρυσά ποτήρια.

Ο ένοικιαστής όμως δέν πήρε τίποτε. —Ευχαριστώ πολύ είπε, αλλά δέν πίνω, δυστυχώς άλκοολικά.

—Ω! Δέν μπορείτε, κάτι θά πάρετε απ' αυτά πού σ' προσφέρουμε, επέμεινε ο γαιοκτήμων.

—Δέν θά σ'ς χαλάσω το χατήρι. Άφού επιμένετε θά πάω κάτι, είπε ο άλλος. Καί άδειάζοντας το περιεχόμενο ενός από τα πολύτιμα ποτήρια σ' ένα άλλο, το έβαλε στην τσέπη του!

ΗΘΕΛΕ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ!

Ένας χωρικός, παρουσιάζοτανε μια μέρα ώπλισμένος με μια μαγκούρα, στον πρόεδρο της Έταιρίας πρδς Προστασίαν των Ζώων και του έλεγε:

—Θέλω κ. Πρόεδρε το βραβείο για την έβδομάδα αυτή.

—Και τί έκανες;

—Έσωσα την ζωή ενός λίκου! Τον συνάντησα στον δρόμο μου, και θά μπορούσα νά τον ξεκάμω μ' αυτή μου την μαγκούρα, αλλά δέν το έκανα, παρ' όν άφησα κι' έφυγε!

—Κι' από πού έρχόντανε αυτός; ο λίκος;

—Απ' το σπίτι μου! Μόλις είχε καταβροχθίσει την γυναίκα μου!...

—Φύγε μου, του λέγει τότε ο πρόεδρος, βρισκόω ότι έχεις ήδη αρκετά άνταμειφθή!...

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΗΤΑΝ;

Ένας κτηνοτρόφος τηλεφωνεί τον προμηθευτή του:

—Άλλοι Άλλοι! Στείλτε μου γρήγορα έκαστο κιά σανό!

—Γιά ποιόν; του άπαντούν από το άλλο άκρο του σύματος. Καί ο χωρικός:

—Έλάτε, τώρα έστε τα άστεία: για το έλεός μου είναι!...

ΤΟΝ ΚΑΝΑΝΕ ΔΟΛΩΜΑ

Σ' ένα όρεινό χωριό πέθανε κάποιος. Τον κηδύουν αλλά δέν τον θάβουν. Άδύνατο νά σκάψουν την καταπαγωμένη γή. Άφήνουν νά λυώσουν οι πάγοι. Κάποτε γίνεται κι' αυτό και ο παπ'ς πηγαίνει στο σπίτι του πεθαμένου για νά τον θάψη. Δέν τον βρίσκει πιά εκεί.

—Τί έγινε;

—Τον κάναμε δόλωμα για τις λησπαγίδες, το άπολόγησαν οι συγγενείς!

Ο ΎΠΟΠΤΟΣ

Αστυνομικό διήγημα του Τζών Λογκφελδού

Σοβαρές κλοπές είχαν διαπραχθή μέσα σέ διάστημα λίγων μηνών άπάνω στα ύπερωκεάνεια της «Άτμοπλοϊκής Έταιρίας Λέυμπουργκ» κι' ο διεθνής τύπος δέν έπαυε νά τις σχολιάζει με μεγάλη άγανάκτηση.

Ο κ. Τζέμς Ντρεΐτον το γνώριζε πολύ καλά την μέρα πού μπάρκαρε σ' ένα απ' τα ύπερωκεάνεια αυτά στην Νέα Υόρκη. Άλλά έκτός του ότι οι άποσκευές του δέν περιέκλειαν πράγματα μεγάλης αξίας, είχε πεποιθήση στην δεκαετή δικαστική του πείρα πού τον έκανε νά ψυχολογή τους έγκληματίες... Καί νά φυλάγεται θαυμάσια απ' αυτούς!

Κι' όμως, μέσα στην βαλίτσα της γυναίκας του βρισκόταν ένα κολλιέ μαργαριτών αρκετά μεγάλης αξίας. Έκείνο πού το έκανε ακόμα μεγαλύτερας αξίας, ήταν οι άναμνήσεις πού συνέδενονταν μ' αυτό, γιατί έπρόκειτο περί οικογενειακού κειμηλίου.

Απ' την πρώτη μέρα του ταξιδιού, κυκλοφόρησε ή φήμη ότι είχαν σημειωθεί κλοπές, χωρίς μεγάλη σπουδαιότητα όμως. Ο κ. Ντρεΐτον ένοιωσε νά ξυπνή μέσα του το ένστικτο του ντετεκτιβ και ξαπλωμένος στην πολυθρόνα του, άπάνω στο κατάστρωμα της πρύμας, μ' ένα βιβλίο άνοιγμένο μπροστά του, άρχισε νά παρακολουθή με προσοχή την γύρω του κίνηση, μελετώντας φυσιογνωμίες.

Μια μέρα, κάποιος Χάρισον πού καθόταν δίπλα του στο τραπέζι, ρώτησε κάπως στενοχωρημένος τον άνώτερο δικαστικό:

—Πρόσεξα πώς μου λείπει ή χρυσή σιγαροθήκη μου Μπάς και την είδατε πουθενά;

—Όχι. Πού την χάσατε;

—Δέν ξέρω. Ίσως νά άποσπάσθηκε απ' την άλυσίδα του ρολογιού μου χωρίς νά την προσέξω. Βλέπετε: ο ένας κρίκος είναι σπασμένος.

Ο κ. Τζέμς Ντρεΐτον πρόσεξε γ.χ. μογελώντας το κομμάτι της άλυσίδας πού τοΰδειχνε ο άντικρυνός του. Τόν είχε ψυχολογήσει άμέσως πώς ήταν κανένας άφελής, εύκολο θήραμα για τους κατεργαρέους.

—Δέν βλέπετε ότι σ'ας την έκλεψαν; του είπε. Είναι φανερό ότι την άλυσίδα σας την έκοψαν με καμιά τανάλια.

—Μου την έκλεψαν; άπόρησε ο Χάρισον σαστισμένος. Ίσως νάχετε δίκιο... Γιατί όμως νά μου κλέψουν την σιγαροθήκη και όχι το πορτοφόλι μου;

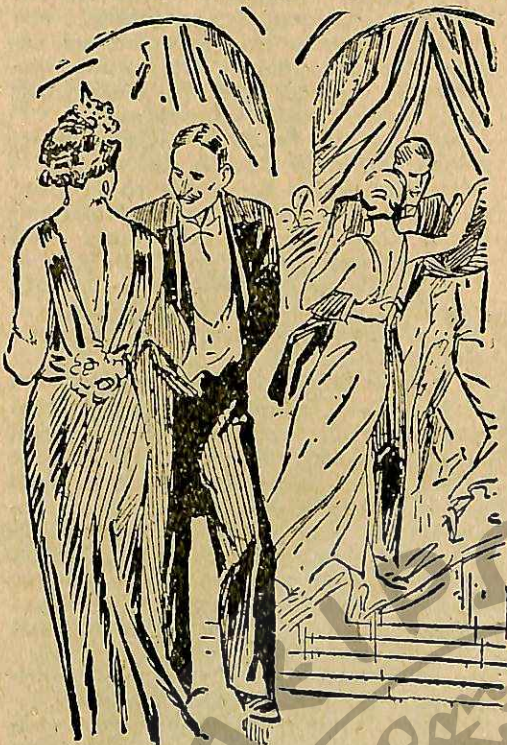
Ο άνθρωπος τον όποιον ύποπτευόταν απ' την άρχη ο κ. Τζέμς Ντρεΐτον ήταν ο κ. Ρόμπερτ Πάω, ίμπρεζάριο. Τόν έβλεπα συνεχώς νά κυττάζει με ύπουλα βλέμματα γύρω του, νά ξεφυτρώνει πάντα εκεί πού δέν τον περιέμενε κανείς, νά άνακατεύεται σέ όλες τις συνουσίες.

Στο άναμεταξύ, οι κλοπές πολλαπλα-

σιάζονταν κι' ο κυβερνήτης του ύπερωκεανείου είχαν έπικηρύξει τον κλέπτη άντι άδροτάτου ποσού... χωρίς άποτέλεσμα όμως!

Την προπαραμονή της άφίξεως στο Λίβερπουλ, έπρόκειτο νά δοθί μια μεγάλη χορευτική έσπερίδα. Παρά τις φήμες πού κυκλοφορούσαν για τον κλέφτη, καμιά γυναίκα δέν δίστασε νά φορέση την καλλίτερη τουαλέττα με τα πολυτιμότερα μπιζού της την βραδυά του χορού.

Η κ. Ντρεΐτον, παρ' τις συστάσεις

Η κ. Ντρεΐτον, παρ' τις συστάσεις του συζύγου της φόρεσε το πολύτιμο κολλιέ.

το συζύγου της, φόρεσε το πολύτιμο κολλιέ της, για νά μην πέσει πιο μικρή μπροστά στις άλλες.

—Θά προσέξω πολύ, ύποσχέθηκε στον κ. Ντρεΐτον. Άλλωστε, σέ τί χρησιμεύουν τα μπιζού... αν δέν τα επιδεικνύουμε κάπου-κάπου;

Ύστερα απ' το δείπνο, ώργ'ασσε ή τζάζ.

Άκουμπισμένος στην κουπαστή, ο κ. Ντρεΐτον παρακολουθούσε τα ζεύγη πού στροβιλιζόνταν στον ρυθμό ενός βιεννέζικου βάλε. Ποτέ ή γυναίκα του δέν του είχε φανή άραιοτέρη από εκείνη την βραδυά, με τα μαργαριτάρια πού ταιρίαζαν τόσο στην μελαψή επιδερμίδα της...

Άκριβώς πριν απ' τα μεσάνυχτα, ή μουσική σταμάτησε άπότομα. Το διάλειμμα όμως δέν βάσταξε πολύ γιατί όλοι άπαίτησαν νά συνεχιστή ο χορός. Όπως κι' έγινε.

Ο κ. Τζέμς Ντρεΐτον είδε τον Ρόμ-

περτ Πάω νά άνοίγν διόδο άνάμεσα στο πλήθος ως την γυναίκα του πού είχε χορέψει ως τότε με τον Χάρισον κι' ήταν κατακόκκινη. Όταν όμως ύποκλήθηκε ο Πάω μπροστά της, εκείνη άρνήθηκε κατηγορηματικά και ψυχρά νά χορέψη μαζί του.

Σέ λίγο, κατάχλωμη και με άλλους μένα χαρακτηριστικά, έσπευδε στον αύζυγό της:

—Τί σου συνέβη; την ρώτησε τρομαγταραγμένος ο κ. Ντρεΐτον. Μήπως το κολλιέ σου;...

—Άκριβώς... μόλις τώρα άντελήφθην πώς δέν το φορώ πιά!

—Πότε άντελήφθηκες ότι τώχασες; την ρώτησε με την έτοιμότητα και την διάγεια του δικαστού.

—Την στιγμή πού ο κ. Πάω με βοήθοσε νά φορέσω το παλτό μου κι' άπομακρυνόμουν, έβαλα τα χέρια μου για νά δέσω την άγκράφα στο λαιμό μου... όταν άντελήφθην πώς έλειπαν τα μαργαριτάρια μου!

—Ήσύχασε, άγάπη μου, την καθούχασε ο κ. Ντρεΐτον και θά βρούμε σύντομα τα μαργαριτάρια σου. Σου το έγυώμαι...

Τό ύπερωκεάνειο πλησίαζε στην προκυμαία. Οι έπιβάτες μαζεύονταν έν σώματι στο κατάστρωμα πού ήταν άποκλεισμένο από τα βουνά των άποσκευών.

Ο κ. Ντρεΐτον είδε τον Ρόμπερτ Πάω νά βγαίνει απ' την καμπίνα του με μια πέτινη βαλίτσα στο χέρι και νά παρακολουθή άνήσυχτα το πλήθος πού άποβιβάζόταν.

Ξαφνικά, μια σπρωξιά του πλήθους έκανε τον κ. Ντρεΐτον νά χάσει από μπροστά του τον «ύποπτο» του ίμπρεζάριο.

Κύτταξε δλόγυρά του με άγωνία: άδικα όμως!

Άντίο μαργαριτάρια!

Κι' όμως, την στιγμή πού πατούσε το πόδι του στην προκυμαία μαζί με την γυναίκα του, ο κ. Ντρεΐτον είδε μπροστά του τον Πάω.

Ο ίμπρεζάριος ήταν τριγυρισμένος από το πλήθος των έπιβατών, πού με μεγάλη περιέργεια έβλεπε έναν τύπο πού ο Πάω κρατούσε σφιχτά από το μπράτσο. Ήταν ένας ψηλός, ξερακιανός νέος, τον όποιο ο κ. Ντρεΐτον είχε δ'ή συχνά στο κατάστρωμα της πρώτης θέσεως, και στις έορτές πού δινόταν.

Ο κ. Πάω, στράφηκε τότε πρds το μέρος του κ. Ντρεΐτον και του είπε:

—Πολύν καιρό τον ύποπτεύομουν τον κλέφτη. Δέν είχα όμως άποδείξεις κι' όλο έλλάζε βαπόρ. Τώρα όμως τον συνέλαβα: πάρτε και τα μαργαριτάρια σας!

Και λέγοντας, έβγαλε με το άλλο χέρι του από την μέση τσέπη του σακκιού του το πολύτιμο κολλιέ και το παρέδωσε στον κατάπληκτο κ. Ντρεΐτον.

ΤΖΩΝ ΛΟΓΚΦΕΛΔΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο στρατηγός ντε Σεβερνύ θυσιάζει την περιουσία του και τη ζωή του για τον φίλο του βιομήχανο Πονταλέ. Ο λόγος της υπερτάτης αυτής αυτοθυσίας ήταν ο θαύματος έρωας που είχε αισθανθεί από νέος για την γυναίκα του Πονταλέ Τερέζα χωρίς να της τον εκμυστηρευθεί ποτέ.

Στην επιθανάτιο κλίνη του αποσπώ από τον Πονταλέ την υπόσχεση ότι θα δώσει το χέρι της κόρης του Μαργαρίτας στον γιο του τον υπολοχαγό Ζωρζ ντε Σεβερνύ που είναι τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Κι' έτσι ο στρατηγός πεθαίνει ήσυχος ξέροντας ότι η παλιά του αγάπη για την Τερέζα θα ζωντανέψει τώρα στα παιδιά του.

Η Μαργαρίτα ντε Πονταλέ όμως, αγαπούσε τρελλά έναν παιδικό της φίλο, τον ανθυπολοχαγό Ροζέ Ρεμοντέ, γιο δασοφύλακος. Οι δυο νέοι δοκίμουν πίστη μέχρι θανάτου, όταν δε μετά τον θάνατο της Τερέζας της μητέρας της Μαργαρίτας, ο Πονταλέ της ανακοίνωσε την απόφασή του να την παντρεύει με τον Ζωρζ ντε Σεβερνύ ή νέα άρνείται. Γράφει αμέσως το Ροζέ και αυτός απεύδει κοντά της. Οι δυο νέοι συναντώνται στο σπίτι του δασοφύλακος και εκεί, μέσα στην απελπισία τους συγκρασμένη με την μέση των αίσθησών, δίνονται ο ένας στον άλλον... Κανείς δεν είχε αντιληφθεί τίποτε από την συνάντησή τους αυτή, κανείς άλλος από τον Ερβέ, τον μοιχό που επιστάτη της επαύλεως. Έρχεται ο πόλεμος, η Μαργαρίτα που κοντεύει να γίνει μητέρα, είναι όλο αγωνία για την ζωή του αγαπημένου της. Ξαφνικά μια μέρα, μέσα στον κατάλογο των φονευθέντων ή τραυματισθέντων αξιωματικών βλέπει και το όνομα του Ροζέ. Δεν φαίνεται όμως, καθαρά τί έγινε.

10. (Η συνέχεια)

ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΕΙΣ

Όταν συνήλθε λίγο και διάβασε την λέξη αυτή, κούνησε το κεφάλι της με πίκρα. Δεν σκέφθηκε ότι ο Ροζέ μπορούσε να είχε συλληφθεί αιχμάλωτος. Ξεσφαιρισθείς δεν έσπινε ούτε τραυματίας ούτε νε-

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

κρός. Μήπως δεν μπορούσε να ξαναγυ-

ρίση;

Δεν σκέφθηκε τίποτε απ' όλα αυτά. Για κείνην, όλα είχαν τελειώσει!

Έξ' άλλου, ή σιωπή του Ροζέ την έπειθε έντελως. "Αν δεν είχε πεθάνει, θα της έγραφε.

Ακόμα και σοβαρά τραυματισμένος αν ήταν, θάβρισκε άσφαλώς ένα μέσον να της στείλει δυο λέξεις για να την καθυσχάσει.

Η ειρήνη υπεγράφη στην Βιλλανφράνκα. Ο στρατός επέστρεψε στη Γαλλία ανάμεσα στις ένθους δόσεις εκδηλώσεις του κόσμου. Η ήρεμη σκέπασε σε λίγο το δράμα. Υπελόγησαν τους νεκρούς κάθε παρατάξεως.

Και ο Ροζέ Ρεμοντέ, εξαφανισθείς, περιελήφθη στον αριθμό των νεκρών.

Η Μαργαρίτα θεωρούσε το γεγονός αυτό όχι μόνο σαν μια σκληρότητα του Θεού, αλλά και σαν μια αδικία του Ροζέ απέναντί της. "Αν ο Ροζέ είχε επιζητήσει τον θάνατο, ήταν ένοχος. Είχε την υποχρέωση να ζητήσει από τη Μαργαρίτα το έγραψε ότι θα γινόταν μητέρα...

Ένα θλιβερό καλοκαίρι πέρασε έτσι.

Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάστασή της που έκρυβε ως τώρα, αλλά που θ' αναγκαζόταν γρήγορα ν' αποκαλύψει, όλα αυτά την έριξαν άρρωστη. Είχε κληρονομήσει από την μητέρα της, την φτωχή Τερέζα που αγαπούσε τόσο πολύ ο στρατηγός Σεβερνύ, μια ιδιοσυγκρασία λεπτή και νευρική. Δεν μπορούσε ν' αντέξει σε τόσο σκληρές δοκιμασίες.

Έπεσε στο κρεβάτι, όπου την περιποιείτο η θεία της στο Μαλπαλού.

Στην άγαστη γεροντοκόρη αναγκάστηκε η άτυχη κοπέλλα να δοιογήσει το σφάλμα της, χύνοντας θερμά δάκρυα και μοιάζοντας τόσο αδύνατη σαν να μην πρόκειται να ζήσει.

Η γρηά θεία έκλαψε μαζί της...

□ □

Την εποχή εκείνη ο Άντουάν ντε Πονταλέ ήταν μόνος στην Γαλλία, γιατί ο πατέρας του είχε φύγει για την Νέα-Γόρκη, όπου επρόκειτο ν' αγοράσει νέες μηχανές για να τελειοποιήσει την βιομηχανία του.

Η διαμονή του στην Αμερική θα παρατεινόταν αρκετό καιρό, καθώς όμως ο Άντουάν είχε την διεύθυνση των υποθέσεων, ο πατέρας του έφυγε χωρίς καμιά ανησυχία.

Στον Άντουάν λοιπόν η γρηά θεία, παραγμένη και συγχυσμένη για την εξομολόγηση που άκουσε, αναγκάστηκε να γράψει το μυστικό που της είχε εκμυστηρευθεί η Μαργαρίτα.

Ο Άντουάν βρισκόταν στην Διέππη για μερικές μέρες. Έσπευσε αμέσως στο Μαλπαλού.

Ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησε μπαίνοντας στο μέγαρο, ήταν ο Έρ-

βέ. Ο επιστάτης χαίρετσε ταπεινά τον νεαρό κύριό του. Ο Άντουάν, αφηρημένος και σκεπτικός, δεν απάντησε καν στον χαιρετισμό του. Μπήκε στο μέγαρο, ενώ ο Έρβέ τον παρακολούθησε με τα μικρά σκοτεινά μάτια του όπου ζωγραφίζονταν η κακία.

Θα πρόβλεπε άσφαλώς κάποια άκαθόριστη και δυσάρεστη περιπλοκή για το μέλλον, γιατί ψιθύρισε χαμηλόφωνα σά να μιλούσε στον εαυτό του:

—Τα πράγματα δεν πάνε τόσο καλά, φαίνεται! Για να δούμε που θα καταλήξουν!...

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ

Η Καρολίνα ντε Πονταλέ κατέβηκε να υποδεχθεί τον ανήψιο της. Ήταν σχεδόν ανάπηρη, όπως αναφέραμε ήδη και στηριζόταν με κόπο σε δυο μπατουίνια. Τα πόδια της και τα χέρια της έτρεμαν. Γεμάτη ρυτίδες και γλωμή, είχε δυο μάτια αγαθά και δειλά κι' ένα χαμόγελο στα χείλη της παρ' όλους τους πόνους της.

Ο Άντουάν ήταν πελιδνός και ο θυμός έσφιγγε τόσο πολύ τα χείλη του που μόλις κατόρθωσε να προφέρει:

—Πού είναι, αυτή η δυστυχισμένη;

—Στο δωμάτιό της... άρρωστη, πλυσισμένη...

Και καθώς εκείνος ώρμουσε στη σκάλα, η γρηά του φώναξε:

—Πρόσεξε, σε Ικετεύω... Είναι τόσο αδύνατη που το παραμικρό θα μπορούσε να την σκοτώσει...

Μα εκείνος δεν την άκουε. Μπήκε στο δωμάτιο της Μαργαρίτας. Τότε η ανάπηρη άκουμπώντας στα μπατουίνια της ανέβηκε άργα-άργα την σκάλα. Ήξερε την σκληρότητα του ανήψιού της. Ήξερε την δειλία και την ντροπαλότητα της Μαργαρίτας. Η πανετική γυναίκα καρδιά της συγκωρούσε το σφάλμα της ανηψιάς της και ήθελε, με όλη την αδυναμία της—και η αδυναμία είναι ένα όπλο επίσης—να υπερασπισθεί την ένοχη.

Το δωμάτιο της νέας κοπέλλας ήταν μεγάλο. Οι τοίχοι ήταν σκεπασμένοι με γαλάζια ταπετσαρία. Θαυμάσια χαλιά ήταν σκορπισμένα εδώ κι' εκεί. Όλα τα έπιπλα έδειχναν το γούστο και την διακριτική πολυτέλεια.

Η Μαργαρίτα μισοκοιμόταν. Δεν άκουσε τον αδελφό της. Τά παραθύρα ήταν κλειστά κι' ένα γλυκό μισόφωτο βασίλευε στο δωμάτιο.

Ο Άντουάν πλησίασε στο κρεβάτι:

—Μαργαρίτα! είπα με φωνή απότομη.

Και το χέρι του κούνησε βίαια τον δμο της αδελφής του. Η νέα κοπέλλα ανατρίχισε, άνοιξε τα μάτια της, τον άναγνώρισε κι' ένα άσυνκροτο ρίγος έκανε τα μέλη της να τρέμουν.

—Θεέ μου! Θεέ μου! Θά με σκοτώσει! φώναξε.

—Όστε, να τι κατήντησε; Ένα κορίτσι χαμένο, χωρίς τιμή, χωρίς ντρο-

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

πή... έκτεθειμένη στην περιφρόνηση δλου του κόσμου...

—Αδελφέ μου!

—Δεν θέλω να με ονομάζεις αδελφό σου... Είμαι την στιγμή αυτή ένας άνδρας που σε δικάζει και που δεν θα σ' αφήσει ν' ατιμάζεις το όνομα που φέρει... Πές μου το όνομα του έραστού σου...

—Είναι ανάγκη να σου το πω;

—Ο Ροζέ Ρεμοντέ, δεν είν' έτσι;

—Ναι, το ξέρεις. Μην αγαπούσα.

—Θά τόν σκοτώσω!

—Αλλοίμονο!

—Πού είναι; Πού βρίσκεται το τάγμα του;

Εκείνη άρχισε να κλαίει ήρεμα, σιωπηλά, και τα δάκρυά της έπεφταν άργα-άργα στο λευκό μεταξωτό σεντόνι που σκέπαζε το στρώμα της.

—Μίλησε, λοιπόν, μίλησε... Μην ελπίζεις ότι θα μου αντισταθής.

—Ο Ροζέ δεν έχει κανένα φόβο από το μίσος σου...

—Όχι. Το μίσος μου θα τον καταδιώξει όπουδήποτε κι' αν βρίσκεται.

—Ο Ροζέ πέθανε...

—Πέθανε! είπα δύσπιστα.

—Σκοτώθηκε στον πόλεμο.

Και κάτω από το προσκέφαλό της τράβηξε μια έφημερίδα τσαλακωμένη, διαβασμένη και ξαναδιαβασμένη άπειρες φορές, την έφημερίδα που της είχε μάθει τον θάνατο του αγαπημένου της, κι' έδειξε στον αδελφό της το όνομα του Ροζέ ανάμεσα στους φονευθέντες.

—Αί λοιπόν, τόσο το καλύτερο, οι αστρίακές σφαίρες με απήλλαξαν από τη δουλειά αυτή... Μα έσύ, τι θ' απογίνης;

—Ό,τι θέλεις ο Θεός.

—Δεν σκέπτεσαι βέβαια να ξαναγυρίσεις στο Παρίσι;

—Όχι. Το Παρίσι με την πυρετώδη ζωή του και τις γιορτές του θα με σκότωνε. Προτιμώ τη μοναξιά του Μαλπαλού. Τουλάχιστο θα μπορού να άφιρωθώ στις αναμνήσεις μου. Έπειτα έτσι θα είναι καλύτερα και για...

Στάθηκε και είπα με φωνή πιο χαμηλή:

—Θά είναι καλύτερα για το παιδί μου!

Εκείνος έκανε μια κίνηση όργης, συγκρατημένης λύσσης:

—Το παιδί σου! είπα. Το παιδί σου!.. Προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του συνέχισε:

—Θά περάσεις τόν χειμώνα στο Μαλπαλού. Στο άπομακρυσμένο αυτό μέγαρο, ανάμεσα σε υπηρέτες πιστούς και διακριτικούς, ίσως να μη μαθευτεί έξω τίποτα από το αίσχος σου... Όσο για το παιδί σου, μην ελπίζεις να το αναθρέψης...

—Άντουάν! Τι θέλεις να πής;

—Τίποτα περισσότερο απ' αυτό που είπα. Υποθέτω ότι εκφράσθηκαν σαφώς, βυθίστηκε σε μια άγρια σιωπή. Έκείνη τόν κύτταξε με αγωνία:

—Μου κρύβεις κανένα τρομερό σχέ-

διο... Άντουάν, σε Ικετεύω... λυπήσου με! Είμαι μητέρα...

—Το σφάλμα σου πρέπει να μείνει κρυφό για πάντα. Λοιπόν, το παιδί αυτό θά εξαφανισθ... Μπορείς να το πενήθσεις από τώρα...

—Σκοπεύεις να κάνεις αυτό το πράγμα; Ένα έγκλημα;

—Υπάρχουν στην ζωή πράξεις άναγκαίες και λυπηρές. Μπορείς να τις ονομάσεις όπως θέλεις...

—Ένα έγκλημα άπαίσιο, τρομακτικό... Μια ανανδρία που γεννά την αγανάκτηση και την αηδία αφού στρέφεται έναντιον δυο αδυναμιών: της αδυναμίας μιας μητέρας που δεν μπορεί να υπερασπίσει το παιδί της και της αδυναμίας ενός παιδιού... Δεν θά το κάνεις αυτό... Θέλεις να τρέμω μπροστά σου, όπως έτρεμα ανέκαθεν... Πο-

—Εννοείς ότι θά πεθάνω...

—Κι' εγώ σου το επαναλαμβάνω επίσης: Θά το υπερασπισθώ...

Η γρηά θεία είχε άνεβη τη σκάλα με κόπο. Άκούονταν τα δεκανίκια της που άφηναν έναν υπόκωφο και συρτό θόρυβο στα χαλιά του διαδρόμου.

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

γω απόλυτη εμπιστοσύνη, το μυστικό του σφάλματός σου, γίνει γνωστό, είσαι χαμένη... Ποιος θάθελε να σε δεχθ; Ποιος άνδρας θά σε δεχόταν για σύζυγό του;

—Λίγο μ' ενδιαφέρει. Θά έχω το παιδί μου!

—Δεν θά σου φερθώ ύπουλα, Μαργαρίτα. Θά σου πω τι θά κάνω: Όλος ο κόσμος σε νομίζει άρρωστη. Κανείς δεν υποψιάζεται την αλήθεια. Η κατάστασις αυτή πρέπει να διαρκέσει έτσι. Μας εξασφαλίζει. Σου επαναλαμβάνω λοιπόν: «Το παιδί σου θά εξαφανισθ».

—Κι' εγώ σου το επαναλαμβάνω επίσης: Θά το υπερασπισθώ...

Η γρηά θεία είχε άνεβη τη σκάλα με κόπο. Άκούονταν τα δεκανίκια της που άφηναν έναν υπόκωφο και συρτό θόρυβο στα χαλιά του διαδρόμου.

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν άρρωστη...

—Η απελπισία που της έφερε ο θάνατος του Ροζέ, η αγωνία και η ντροπή για την κατάσταση της την έριξαν ά

θὰ εἴμαστε δυὸ νὰ τὸ προστατεύσωμε..
—²Ω θεία μου, θεία μου, σ' εὐχαριστῶ! εἶπε ἡ παιδοῦλα, ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

—Οἱ γέροι συγχωροῦν πολλὰ πράγματα, ἀγγελέ μου, τὴν εἶπε ἡ ἀνάνηρη, γιὰτὶ αἰσθάνονται τὸν ἑαυτὸ τους πολὺ κοντὰ στὸ μνήμα. Αὐτὸ τοὺς κάνει ἐπιεικεῖς. Βέβαια εἶσαι ἔνοχη, πολὺ ἔνοχη... Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος γιὰ νὰ περιλάβῃ ὁ ἀδελφός σου μέσα στὸ ἀδικαιολόγητο μῖσος τοῦ καὶ στὴ δίψα τῆς ἐκδικήσεώς του, τὸ παιδί πού θὰ γεννηθῇ... Ἐκεῖνο εἶναι ἀθῶς. Εἶναι ἕνα θῶμα. Τὸ νὰ ὑποφέρει ἐξὸ δὲν εἶναι ἄδικο... ἀφοῦ πρέπει νὰ τιμωρηθῇς γιὰ τὸ παραπτώμα σου... Μὰ νὰ ὑποφέρῃ ἐκεῖνο, ὄχι! Θάταν ἀδικία! Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ... Βασίσου σὲ μένα...

—Ω θεία μου! Φοβοῦμαι...

—Τι πράγμα; Τι φοβάσαι, ἀφοῦ θάμαστε δυὸ;

—Ὁ Ἀντουάν εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα...

—Τὸ ξέρω... Ὡμως θὰ διστάσῃ... ναι, θὰ ὑποχωρήσῃ...

Ἡ Μαργαρίτα κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ ἀμφιβολία. Ἀναστένανε:

—³Ω ἂν ζοῦσε ὁ Ροζέ! Ἄν ὁ Ροζέ δὲν εἶχε πεθάνει...

—Αὐτὸ δὲν θ' ἀπλοποιοῦσε τὴν κατάσταση, εἶπε ἡ θεία.

■ ■

Ἡ Μαργαρίτα θὰ γεννοῦσε τὸν Δεκέμβριο. Ὁ Ἀντουάν ξαναγύρισε στὸ Παρίσι.

Ὁ κ. ντὲ Πονταλές, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ βρισκεται στὴν Ἀμερική, ἀγνοοῦσε τί συνέβαινε στὸ Μάλπαλου. Δὲν ἀνέφερε ἀκόμα τίποτα γιὰ τὴν ἐπιστροφή του. Ἐγραφε μόνο ὅτι εἶχε ἀρρωστήσει στὴ Νέα-Ἰόρκη καὶ ἦταν στὸ κρεβάτι. Πρόσθετε, ἐξ ἄλλου, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς κίνδυνος. Λίγη κούραση, αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Φαινόνταν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ ταξίδι του. Οἱ δουλειές του εἶχαν πάει θαυμάσια. Εἶχε κάνει σημαντικές ἀγορές μηχανῶν καὶ ἄλλων ὕλικῶν. Σκόπευε νὰ δώσῃ μιὰ ἐντελὴς νέα ὥθηση στὴ βιομηχανία τοῦ καθὼς θὰ γύριζε. «Μποροῦμε νὰ θεωρήσουμε τὴν περικοπὴ μας ἐντελὴς ἀνακτηθεῖσαν», ἔγραφε δὲν Ἀντουάν στὸ τελευταῖο τοῦ γράμματος. Ἐτοί λοιπὸν θὰ μπόρῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος μου στὸν Σεβερν, ἀποδίδοντας στὸν γιοῦ τὴν περιουσία πού μὲ τόση μεγαλοψυχία ἐμπιστεύθηκε στὰ χέρια μου ὁ πατέρας σου. Καὶ θὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχία του, δίνοντάς του γυναικὰ τὴν ἀγαπημένη μου Μαργαρίτα».

Ὁ Ἀντουάν γαμογέλασε εἰρωνικά διαβάζοντας τὴν τελευταία αὐτῆς φράση.

—Ὡραῖο δῶρο θὰ κάνω με στὸν Σεβερν, ψιθύρισε. Καὶ ὅμως ὁ γάμος αὐτὸς εἶναι ἀναγκαῖος... Πρέπει νὰ γίνῃ...

■ ■

Στὸ Μάλπαλου, ἡ Μαργαρίτα, ὅστερα ἀπὸ ἀρκετοὺς διαταγμούς, εἶχε ἀποφασίσει ἐπὶ τέλους νὰ γράψῃ στὸν πατέρα της γιὰ νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ θεία της τὴν εἶχε συμβουλέψει ἔτσι. Εἶχε ἀντισταθῇ πολὺ, τόσο μεγάλος ἦταν ὁ φόβος της.

—Γράψε του, ἔλεγε ἡ ἀνάνηρη, διηγῆσού τα ὅλα... Μὴν τοῦ κρύψῃς τίποτα... Ὡς νὰ στηρίχῃ ἡ σωτηρία σου! Ὁ πατέρας σου σ' ἀγαπᾷ πολὺ. Βέβαια, θὰ τοῦ προξενήσῃ τρομακτικὴ λύπη... Θὰ σὲ καταρραθῇ... θὰ θελή-

Δικὴ σου ..... γιὰ πάντα! .....

ση νὰ σὲ διώξῃ... Ὑστερα θὰ κλάψῃς.. θὰ σὲ συγχωρήσῃ... θὰ σὲ προστατεύσῃ... Καὶ τότε, ὁ πατέρας σου, θὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος σύμμαχός μας ἐναντίον τοῦ Ἀντουάν... Γράψε του, μὴν ἀργῇς περισσότερο... Θὰ ἔχῃ τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῇ προτοῦ ἐπιστρέψῃ, καὶ ὅταν θὰ βρεθῇ ἀνάμεσά μας, ὁ πρῶτος, ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος θυμὸς τοῦ θὰ ἔχῃ περάσει.

Ἡ Μαργαρίτα πείσθηκε. Ἐγραψε καὶ ἡ ἐπιστολὴ της ἔφυγε γιὰ τὴν Νέα Ἰόρκη. Καὶ τὴν ἐπομένη μέρα, διασταυρώνονταν τὸ δικό της γράμμα, μ' ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Νέα Ἰόρκη μὲ ἀγνωστὸ γραφικὸ χαρακτήρα, ἀπευθυνόμενο στὴν δεσποινίδα ντὲ Πονταλές, πού πληροφόροῦσε τὴν κοπέλλα γιὰ τὸν αἰφνίδιο θάνατο τοῦ πατέρα της.

Τὴν φορὰ αὐτὴ, ἡ Μαργαρίτα, ἔγκυρταλελειμένη, ἀνυπεράσπιστη στὰ χέρια τοῦ Ἀντουάν, ἦταν χαμένη ὁλοκληρωτικά.

ΕΝΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἡ ἐγκυμοσύνη τῆς Μαργαρίτας ἦταν πολὺ ὀδυνηρὴ. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Ροζέ, ἡ ἀμετάπειστη ἀπόφασις καὶ σκληρότης τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ θάνατος τοῦ κ. ντὲ Πονταλές, καὶ ἐπίσης ἡ ντροπὴ τῆς καταστάσεώς της, ἡ ἀναμενόμενη ἀτίμωσις, ἡ τύχῃ γιὰ τὸ σφάλμα πού εἶχε κάνει, ὅλα αὐτὰ εἶχαν μιὰ δολέθρια ἐπιρροή στὴν υγεία της.

Φοβερά ἀδύνατη, ἔμενε συνεχῶς σχεδὸν στὸ κρεβάτι.

Καὶ μιὰ μέρα ἀνάμεσα στὴ σκοτεινὴ θλίψη πού τὴν περιέβαλλε, δέχτηκε ἀπροσδόκητα μιὰ μεγάλη εὐτυχία, τόσο ἀπέραντη, τόσο ἀπρόοπτη πού κόντευε νὰ τῆς στοιχίσῃ τὴ ζωὴ καὶ νὰ τὴν σκοτώσῃ σὰν ἕνα καινούργιο καὶ ὑπέρτατο γτόπημα τοῦ πεπρωμένου.

Ἦταν ἕνα γράμμα πού ἦρθε ἀπὸ ἕνα μικρὸ χωριουδάκι τῆς Ἰταλίας, κοντὰ στὴ Μαγνέντα. Τὸ γράμμα αὐτὸ, γραμμένο ἀπὸ ἕνα χερί ἀβέβαιο, πού ἔτρεμε, φαινόνταν νὰ προδίδῃ μεγάλη προσπάθεια καὶ μεγάλο πόνο γιὰ νὰ γραφῇ. Χρειάστηκε νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ νὰ τὸ ξαναδιαβάσῃ πολλές φορές προτοῦ καταλάβῃ ὅτι ἦταν ἀπὸ τὸν Ροζέ.

Καὶ ὅταν τὸ κατέλαβε ἄφησε μιὰ παρατεταμένη ἀναρροή κραυγῇ νὰ τῆς ξεφύγῃ καὶ ξανάπεσε στὸ προσκέφαλό της ἀναίσθητη.

Ἀκούοντας τὴ φωνὴ αὐτῆς, ἡ θεία ἔτρεξε κοντὰ της. Ἐπάνω στὰ σκεπάσματα βρισκόταν ἀκόμη τὸ γράμμα. Τὸ διάβασε, εἶδε τὴν ὑπογραφή...

Ὁ Ροζέ διηγόταν σύντομα ὅτι εἶχε τραυματισθῇ στὴν Μαγνέντα καὶ εἶχε σωριασθῇ σὰν νεκρὸς σὲ μιὰ χαράδρα ὅπου οἱ τραυματισμοὶ δὲν τὸν εἴχαν βρῇ. Τὸν ἀνακάλυψαν ἀργότερα ἱταλοὶ χωρικοί, οἱ ὁποῖοι τὸν μετέφεραν στὸ σπῆτι τῶν καὶ τὸν περιποιήθηκαν.

Ἐπὶ πολὺν καιρὸ ἔμεινε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Μῆνες δολοκλήρους ἐξπλωμένος στὸ κρεβάτι, ἀδυνατώντας νὰ κάνῃ καὶ τὴν παραμικρότερη κίνη-

ση, τόσο τρομερὴ ἦταν ἡ πληγὴ του, δὲν μπόρεσε νὰ εἰδοποιήσῃ κανέναν γιὰ τὴν διάσωσή του. Τέλος, ἡ γερὴ του κράση, νίκησε τὸν θάνατο. Σὲ μερικές βδομάδες, ἔγραφε, θὰ μποροῦσε χωρὶς κίνδυνον νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Γαλλία, νὰ ξαναθῇ τὴν Μαργαρίτα. «Μὲ συνεκράτησαν στὴ ζωὴ ἡ ἀγάπη μου, κατέληγε, καὶ οἱ ἀναμνήσεις...»

Ἡ Μαργαρίτα ὅταν συνήλθε, ξανάδιαβάσε τὸ γράμμα αὐτὸ πού φώτιζε σὰν μιὰ ἡλιαχτίδα τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς της, τὴν ἀπόγνωση τῆς καρδιάς της.

—Ὁ Ροζέ δὲν πέθανε! Ὁ Ροζέ δὲν πέθανε! Ὁ Ροζέ δὲν πέθανε! ψιθύριζε ἀδιάκοπα.

Δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτό.

Τὴν ἴδια μέρα τοῦ ἔγραψε. Ἐως τότε ἦταν ἀρρωστής καὶ νὰ πού σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ ζωὴ ξαναρχόταν μαζί μὲ τὴν ἐπάνοδο τῶν ἐλπίδων. Σηκώθηκε, κι' ἔμεινε ὥς τὸ βράδυ μπροστὰ στὸ γραφεῖο της, γράφοντας ἀδιάκοπα, διηγούμενη στὸν πολυαγαπημένο τὸ μαρτύριο πού ὑπέφερε ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατό του... Δὲν ἔκρυψε τίποτα. Τοῦ ἔγραψε γιὰ τὸν πατέρα της πού εἶχε πεθάνει στὴν Ἀμερική, τὸν πληροφορήσε ὅτι θὰ γινόταν μητέρα καὶ κατέληγε ἀναφέροντας τίς ἀπειλὲς τοῦ Ἀντουάν.

«Μὰ ἀφοῦ ζῆς, ἀγαπημένε μου, ἔγραφε, ὁ Ἀντουάν δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κάνει τίποτα. Ἄν ὅμως θέλῃς νὰ προστατεύσῃς τὸ παιδί σου, Ροζέ, σπεῖσε νὰ γυρίσῃς. Οἱ τελευταῖες μέρες πλησιάζουν. Καὶ ὁ Ἀντουάν θὰ φανῇ ἀμελίκτος. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνος του κοντὰ μου τὴν ὑπέρτατη ὥρα πού θὰ γεννηθῇ τὸ παιδί μας. Ξαναγύρισε λοιπὸν, ξαναγύρισε γρήγορα!... Σ' ἀγαπῶ!»

ΕΝΑΣ ΓΥΙΟΣ

Πέρασαν μέρες. Ὁ Ἀντουάν, στὸ Παρίσι, δὲν ξεχνοῦσε τὴν ἀδελφή του. Μάθαινε ὅλα ὅσα συνέβαιναν στὸ Μάλπαλου. Τὸν πληροφοροῦσε ὁ Ἑρβέ. Εἶχαν συμφωνήσει ὅτι θὰ τοῦ τηλεγραφοῦσε μόλις γεννιόταν τὸ παιδί καὶ ὁ Ἀντουάν θάφθανε ἀμέσως.

Ὁ Ροζέ Ρεμοντέ, ἂν καὶ τρομερὰ ἀδύνατος ἀκόμη, ἂν καὶ διέτρεχε μεγάλο κίνδυνον καὶ ἡ κούραση μποροῦσε νὰ ξανανοίξῃ τὴν πληγὴ του πού δὲν εἶχε ἐπουλωθῇ καλὰ, θέλησε νὰ ξεκινήσῃ ἀμέσως μόλις πῆρε τὸ γράμμα τῆς Μαργαρίτας.

—Ἐνα παιδί! ψιθύριζε μὲ συγκίνηση. Ὁ ἀποκτίσω ἕνα παιδί πού ἔνας θανάσιμος κίνδυνος τὸ ἀπειλεῖ... κι' ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι κοντὰ του γιὰ νὰ τὸ προστατεύω! Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως, ἀμέσως!

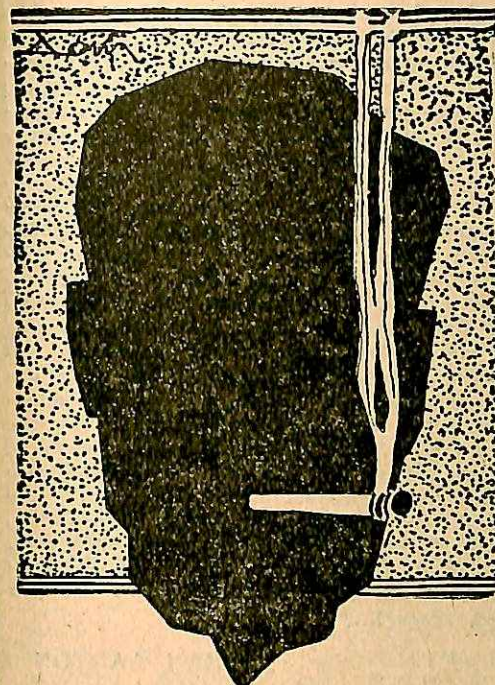
Ἡ Μαργαρίτα τοῦ ἔγραψε ὅτι ἔμενε στὴν θεία της στὸ Μάλπαλου. Ἐτσι ὁ Ροζέ ξεκίνησε γιὰ τὸ Μάλπαλου. Στάθηκε στὸ Μπλουὰ κι' ἀπὸ κεῖ ἔγραψε τὴν Μαργαρίτα ὅτι ἦταν κοντὰ της καὶ ὅτι θάρχοταν. Φοβόταν μὴπως ἡ ἀπότομη ἐκπληξίς της, ἂν παρουσιαζόταν ἐξαιρέτικα μπροστὰ της, τὴν ἀρρωστοῦσε.

Ἐκεῖνη ἀπήντησε ἀμέσως:

«Ἐλα! Ἐλα γρήγορα!»

Τὸν ὑποδέχθηκε ἡ γορὴ θεία. Δὲν τοῦ ἔκανε παράπονα Δὲν ἦταν ἡ κατάλληλη στιγμὴ. Ἡ ὑποδοχὴ της ἦταν ψυχρὴ καὶ σοβαρὴ:

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΤΡΕΙΣ ΥΠΟΠΤΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Ἡ κοινωνία τοῦ Λονδίνου εἶχε ἀναστατώσῃ κυριολεκτικῶς μὲ τρεῖς ὑπόπτους θανάτους πού εἶχαν σημειωθῇ στὸ διάστημα ἐνὸς μηνὸς μέσα σὲ ἕνα διαμέρισμα τοῦ «σλίπινγκ κάρ» τοῦ ἔξπρεξ.

Στις 3 Ἰουνίου, ἕνας πλούσιος ἐπαρχιώτης, ταξιδεύοντας στὴν πρώτη θέση, ὁλομόναχος μέσα στὸ διαμέρισμά του, βρέθηκε τὸ πρωὶ πεθαμένος καὶ κατάμαυρος. Ἡ νεκροψία ἀπέδειξε πὼς ὁ ἄτυχος αὐτὸς ἐπαρχιώτης εἶχε δολοφονηθῇ ἀπὸ ἕνα ἀγνωστὸ δηλητηριώδες ἀέριο. Ἐλατήριο τῆς δολοφονίας αὐτῆς ἦταν ἡ ληστεία. Γι' αὐτὸ δὲν χωροῦσε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν οἰκογενεῖς τοῦ θύματος κατέθεσαν πὼς εἶχε μαζί του χίλιες λίρες, ποσὸ τὸ ὁποῖο δὲν βρέθηκε πουθενά μετὰ τὸ ἔγκλημα.

Πῶς ὅμως ὁ δολοφόνος ἐξετέλεσε τὸ θῆμα του, καὶ προπάντων πὼς τοῦ πήρε τίς χίλιες λίρες; Ἡ πόρτα τοῦ τραγικοῦ διαμερίσματος τοῦ «σλίπινγκ κάρ» βρέθηκε ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα. Τὰ παράθυρα βρέθηκαν καὶ αὐτὰ κλεισμένα ἀπὸ μέσα!

Αὐτὰ τὰ δυὸ προβλήματα εἶχε νὰ λύσῃ ἡ «Σκὸτλαντ-Γουάρδ» ὅταν ὅστερα ἀπὸ λίγες μέρες, στις 12 Ἰουνίου, βρέθηκε ἕνα ἄλλο πτωμα πλουσίου ἐπαρχιώτου, κατάμαυρο καὶ αὐτὸ, μέσα στὸ ἴδιο διαμέρισμα.

Ἡ «Σκὸτλαντ-Γουάρδ» ἀναστατώθηκε μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Καὶ πάλι ἡ πόρτα βρέθηκε ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα καὶ τὰ παράθυρα κλειστά! Ὁ κοντρολέρ κατέθεσε πὼς ὁ ἐπαρχιώτης αὐτὸς εἶχε δειπνήσῃ στὸ «βαγκὼν-ρεστοράν» καὶ τὸν διέταξε ἀπαίοντας στὸ διαμέρισμά του, νὰ τὸν ἐπιβιβάσῃ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας πρὶν νὰ φθάσῃ τὸ τοαῖνο στὸ σταθμὸ τοῦ Λονδίνου.

Ὁ ντέτεκτιβ τοῦ τραίνου ὅπως καὶ κατὰ τὴν πρώτη δολοφονία, δὲν εἶχε παρατηρήσει τίποτα τὸ ὑποπτό ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ταξιδίου μέχρι τέλους. Πεντακόσες λίρες πού ῥοῖσκονταν στὴν τσέπη τοῦ θύματος, εἶχαν ἐξαφανισθῇ!

Τὸ τρίτο κακοῦργημα ἔγινε στις 30 Ἰουνίου. Οἱ ἴδιες καὶ πάλι μυστηριώδεις συνθήκες. Τὰ ἴδια προβλήματα! Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ θῆμα ἦταν ὁ ταμίας ἐνὸς τραπεζιτικοῦ ὑποκαταστήματος πού μετέφερε ἕνα βαλιτσάκι μὲ τρεῖς χιλιάδες λίρες. Καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ θῆμα βρέθηκε κατάμαυρο, καὶ πάλι ἡ πόρτα ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα καὶ τὰ παράθυρα κλειστά. Τὸ βαλιτσάκι βρέθηκε

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ "ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

Τὸ ἀέριο τοῦ «ἐγχρώμου θανάτου»

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

στὸ πάτωμα ἀλλὰ κλειστὸ καὶ χωρὶς τὸ περιεχόμενό του!

Ἀλλὰ μὲ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μυστηριώδεις θανάτους, δὲν ἀναστατώθηκε μόνο ἡ «Σκὸτλαντ-Γουάρδ». Ἀναστατώθηκαν καὶ οἱ στρατιωτικὲς ἀρχές! Ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς ἀγνωστου δηλητηριώδους ἀερίου κεραυνοβόλου δράσεως! Πῶς! Ἐνας Ἀγγλὸς σοφὸς εἶχε βρῇ ἕνα τέτοιο τρομερὸ ὄπλο καὶ ὄχι μόνο τὸ κρατοῦσε μυστικὸ ἀπὸ τὴν πατρίδα του ἀλλὰ καὶ τὸ μεταχειρίζονταν γιὰ ἐγκληματικὰ σκοποὺς; Μήπως ἦταν τρελλός... ὁ σοφὸς αὐτός; Θὰ μπορούσε νὰ θησαυρίσῃ μὲ τὴν ἐφεύρεσή του καὶ νὰ δοξασθῇ. Καὶ τὴν χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ κλέψῃ λίγες ἑκατοντάδες λίρες σκοτώνοντας ἀνύποπτους ταξιδιώτες;

ΔΥΟ ΑΞΙΟΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

Τὸ τραῖνο εἶχε ξεκινήσει πρὸ ὥρας ὅταν δυὸ παρᾶξενοι τύποι ταξιδιωτῶν μπήκαν ἀλληλοδριζόμενοι μέσα στὰ «βαγκὼν-ρεστοράν», κάθισαν σὲ ἕνα τραπέζι καὶ ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ γκαρσόνι πού ἐσπευσε κοντὰ τους νὰ πάρῃ διαταγὲς ὡς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ταξιδιώτες πού ἐτρώγαν ἥσυχα, ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀλληλοβρίζονται. Ἦσαν δυὸ Σκωτσέζοι μὲ τίς ἐθνικὲς τους ἐνδυμασίες. Πολύχρωμες φουστάνελλες πού κατέβαιναν ἀπὸ τὴ μέση, μεγάλα βαρύντιμα θισανωτὰ χρυσοποίκιλτα, λουστρίνια γοβάκια μὲ φιόγκους, μάλινες πολύχρωμες κάλτσες ὡς τὸ πᾶν μέρος τῆς γάμπας καὶ γυνὴ πὸ δια ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῶν γονάτων καὶ ἄνω.

Ὁ ἕνας, ἦταν ἕνας ἀσπρομάλλης ἄντρας ἡλικίας ἐξηνταπέντε περίπου χρόνων, τύπος πονηροῦ χωριώτη, μὲ μεγάλα μουστάκια, παχύσαρκος, σαστὸ παχὺδερεμ, ροδοκόκκινος καὶ ἐξαιρετικὰ εὐκίνητος καὶ ζωηρὸς παρὰ τὴν προχωρημένη ἡλικία του καὶ τὴν παχυσαρκία του. Αὐτὸς ἦταν ὁ τύπος τοῦ εὐερέθιστου φανακλά.

Ὁ ἄλλος, ἦταν ἕνας ψηλός, ἀδύνατος καὶ ξερισμένος ἄνδρας, ἡλικίας σαράντα περίπου χρόνων, μὲ ὕψος μουδιασμένου ἀνθρώπου. Ἀπαντοῦσε στίς ὕβρεις τοῦ ἡλικιωμένου ἀλλὰ δὲν ἦταν φανακλὰς καὶ περιέφερε σὰν τρομαγμένος ὀλόγυρὰ τοῦ τὸ βλέμμα του, λές καὶ καταλάβαινε πὼς ἡ προσοχή ὅλων εἶχε στραφῇ πρὸς αὐτόν.

— Διατάξτε τζέντλεμεν, λέει τὸ γκαρσόνι ἀνυπομονώντας νὰ πάρῃ διαταγές.

Οἱ δυὸ ἀξιοπεριεργοὶ τύποι διέκοψαν τίς ὕβρεις τους γιὰ λίγες στιγμές.

Ὁ νεότερος ἔπρεε τὸν κατὰλογο στὸ χεῖρ του καὶ ἄρχισε νὰ ἀραδιάζῃ:

—Σούπα, ψάρι μαγιονέζα, ροστίφ, πατάκια πανέ, σαλάτα ρωσικὴ, τσάι, ροκ-

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣ!

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN - NTAL

φόρ, πουτίγκα καὶ φρούτα τῆς ἐποχῆς παγωμένα. Μιὰ μουκαλά καλὸ γαλλικὸ κρα-υι καὶ στὸ τέλος καφέ καὶ λικέρ.

—Μιὰ μουκαλά οὐίσκυ διέταξε ὁ παχύσαρκος ξερὰ.

Καὶ μόλις ἀπομακρύνθηκε τὸ γκαρσόνι ξανάχρῃσε τὸν ἐξάφθαλμο:

—Νάτα! Τί ἔλεγα; Τί ἔλεγα; Πῶς εἶσαι ἡ καταστροφὴ ὁλόκληρης τῆς οἰκογενείας! Θὰ τὰ φᾶς μωρὲ ὅλα αὐτὰ πού διέταξες;

—Τὸ ἐλπίζω.

—Καὶ ἂν δὲν τὰ φᾶς; Θὰ τὰ τυλίξουμε σὲ χαρτί νὰ τὰ πάρουμε μαζί μας;

—Θὰ τὰ φᾶω!

—Κακὸς περὶδρομος!

—Ἐσὺ θὰ τὴν πῆς ὁλόκληρη τὴν μουκαλά τὸ οὐίσκυ πού διέταξες;

—Καὶ ἂν τὴν χύσω δικαίωμά μου εἶναι γιὰτὶ τὴν ἐκέρδισα! Ἐκέρδισες μωρὲ στὴ ζωὴ σου μιὰ δεκάρα, πού ἦλθε στὸν κόσμο γιὰ τὴ δυστυχία μου καὶ γιὰ τὴ δυσ-

τυχία ὁλόκληρης τῆς οἰκογενείας;

—Πατέρα! Μὰς ἀκούνε!

—Ἀς μ' ἀκούνε! Ἐγὼ δὲν ντρέπομαι!

Ἡ μόνη μου ντροπὴ εἶναι πού ἔφερα στὸν κόσμο ἕνα καμπιόνι σὰν ἐσένα! Ἐγὼ τὸ ἔλεγα σὴ μάνα σου ἀπὸ τὰ παιδικὰ σου χρόνια. «Μὴ τὸν παραχαϊδεύσεις» τῆς ἔλεγα! Θὰ τὸν καταστρέψῃς καλομαθαίνοντάς τον ἔτσι! Καὶ νὰ τώρα πού ἐπαληθεύουν οἱ φόβοι μου. Πρόπερσον, μού πήρες τρεῖς χιλιάδες λίρες νὰ κάνῃς ἐπιχείρησι καὶ σοὺ τίς φάγαμε οἱ γυναῖκες! Ἐπιτρέπεται μωρὲ σὲ ἕνα κρεμαντάκι σὰν ἐσένα νὰ τοῦ τρώνε οἱ γυναῖκες λεπτὰ; Πέρισον μού πήρες ἄλλες δυὸ χιλιάδες λίρες γιὰ νὰ κάνῃς ἄλλη ἐπιχείρησι καὶ τῆς ἔφαγες σὰν θάλακας στὸ Μόντε-Κάρλο! Τώρα πάλι τὰ κατάφερες ἡ μάνα σου νὰ σοὺ δώσω ἄλλες πέντε χιλιάδες λίρες. Εἰμαι περίεργος νὰ δῶ πότε θὰ μο ξανάλθῃς ἀδέκαρος γιὰ νὰ μού ζητήσῃς ἄλλες!

—Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ ἐπιχείρησι εἶναι σοβαρὴ καὶ τὸ ποσὸ ἀρκετὰ μεγάλο ὥστε νὰ εἶναι ἐξασφαλισμένη ἡ ἐπιτυχία της.

—Θὰ δοῦμε!

—Τὸ ἔχεις μαζί σου τὸ ποσὸ ἢ τὸ ἄφησες στὸ βαγόνι.

—Γιὰ δὲς ἐκεῖ γυρὶ πού τὸν ἔκανα! Νὰ μού ζήσης γυνέ μου! Ἐγὼ μωρὲ νὰ ἀφήσω πέντε χιλιάδες λίρες μέσα στὸ βαγόνι! Γιὰ τρελλὸ μὲ πήρες; Νάτες οἱ λίρες! Ἐδῶ τίς ἔχω!

Καὶ χώνοντας τὴν χερσὶνὰ του μέσα στὸν κόρφο του, ἐβγαλε μιὰ δέσμη ἀπὸ χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸ καὶ τῶν πεντακοσίων λιρῶν.

—Φέρτες ἐδῶ γιὰτὶ σὺ ἐκτός ἀπὸ τὸ ἐπὶ κοιμάσαι, βαρεῖά, μπορεῖ καὶ νὰ μεθύσῃς μὲ τὸ οὐίσκυ.

—Νά! Πάρετε! Δικές σου εἶναι. Ἄν τίς χάσῃς καὶ α

στά οποία ο άλλος ελπίστηκε άμέσως με τὰ μούτρα.

Μόλις απομακρύνθηκε τὸ γκαρσόνι, ὁ ἄδωντος λέει με σιγανή φωνή καὶ με μπουκωμένο τὸ στόμα:

— Θὰ σὲ ταραξῶ στὴν πείνα σήμερα!

— Εἰσαι ἀπάνθρωπος.

Ἀντὶ αὐτοῦ ἀπαντήσεως, ὅμως, ὁ νέος πήρε τὴν μπουκάλια με τὸ οὐίσκου καὶ τὴν ἐποθέτησε μπροστὰ στὸν παχύσαρκο ὁ ὁποῖος ἀναστενάξε:

— Δὲ γίνεται.... νὰ πῆς ἐσὺ τὸ οὐίσκου καὶ ἐγὼ νά.....

— Δὲν γίνεται δὲν γίνεται! Πίνε!

— Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι τὸ μαρτύριο τοῦ Ταν-κάου!

— Ἐχεῖς θαυμάσια σάντουιτς στὴ θαλί-
τσα. Πίνε, λοιπόν, διάβολε!

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὅταν θυγῆκε καὶ ὁ τελευταῖος ταξιδιώτης ἀπὸ τὸ «θαγκόν-
ρεστωράν», οἱ δύο ἀξιοπεριεργοὶ τύποι ση-
κώθηκαν καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν «σλί-
πικ-κάρ» ἀλληλοδασαζόμενοι. Ὁ ἄδων-
τος ἦταν στὰ νύκτια τοῦ καὶ ὅσο γιὰ τὸν
παχύσαρκο, μὲν μπορούσε νὰ πάρῃ τὰ πό-
δια του ἀπὸ τὸ μεθυσί.

Ἐκεῖνος, ὅμως, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ εἶ-
ξῃ μὴ ματιά στὰ δύο χωριστὰ διαμερίσματα
στὰ ὁποῖα κλείστηκαν οἱ δύο ἀξιοπεριεργοὶ
τύποι, κλείνοντας καὶ ἀπαρμόνοντας τὴν
πορτοῦλες ἑξοπίως τους, θὰ ἔβλεπε πολὺ
παράδοξα πράγματα.

Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Θὰ ἔβλεπε, ἔξαφνα, τὸν παχύσαρκο νὰ
ξεμεθάει ὡς διὰ μαγείας, νὰ ἀνοίγῃ τὴν
θαλίτσα του καὶ νὰ καταβροχθίσῃ σάντουιτς
σάν πεινασμένο θηρίο. Καὶ θὰ ἔβλεπε ἐπει-
τα τὸν ἄλλο νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴν θαλίτσα μὴ
μάσκα, νὰ τὴν φορᾷ στὸ πρόσωπό του καὶ
πὸ τὴ κεφαλή!

νὰ κουνουλώνεται με τὴν κουβέρτα του ὅ-
τε λίγος, ὅλα ἡσυχάζαν μέσα στὸ «σλί-
πικ-κάρ».

Ὅλοι οἱ ταξιδιώτες εἶχαν βυθισθῇ στὸν
ὑπνο, οἱ δύο ἀξιοπεριεργοὶ ὅπως οἱ Σκο-
ταέζοι προέβαιναν σὲ μὴ ἀλλόκοτη μανού-
βρα. Τὰ διαμερίσματά τους θρίσκονταν τὸ
ἕνα πλὴν στὸ ἄλλο καὶ χωρίζονταν ἀπὸ ἕνα
λεπτὸ χώρισμα ἀπὸ λουστραρισμένο κόντρα
πλακέ. Ὅπως ἐπαλθῆσαν νὰ κοιμηθῶν,
τὸ κεφάλι τοῦ ἑνὸς βρέθηκε κοντὰ ἀπὸ τὸ
κεφάλι τοῦ ἄλλου. Τὰ δύο κεφάλια τὰ χωρί-
ζε τὸ λεπτὸ κόντρα πλακέ. Ἐχοντας καὶ
οἱ δύο τὰ χέρια τους κάτω ἀπὸ τὰ κεφάλια
τους, δίνανε μικροῦς κτύπους με τὰ νύχια
τους στὸ κόντρα πλακέ. Οἱ χτύποι αὐτοὶ
ἦταν ἕνα μέσο ἐπικοινωνίας μεταξύ τους.
Κουβέντιαζαν με τὸ ἀλφάβητο τοῦ Μόρς!

Καὶ ἑφάνικα, σὲ μὴ στιγμὴ, ὁ παχύσαρ-
κος τινάχτηκε μονομιάς ἔξω ἀπὸ τὴν κου-
βέρτα του, ἐπῆλθε κάτω, ἀνοίξε μονομιάς
τὴν πορτοῦλα τοῦ καὶ πετάχτηκε στὸν στε-
νὸ διάδρομο.

Ἐνας ἄγνωστος ποὺ θρίσκονταν ἔξω ἀπὸ
τὴν πορτοῦλα τοῦ «σλίπικ-κάρ»
μέσα στὸ ὁποῖο κοιμήταν δῆθεν, ὁ δῆθεν
γυῖός του, με τὸ ἀνοιγμὰ τῆς πόρτας ἔφερε
σάν σαστισμένος τὰ χέρια του στὴν τσέπη
του. Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε δευτερόλεπτο, ὁ
παχύσαρκος Σκοταέζος ὤρμησε καὶ με κε-
ραυνόβλοιο ταχύτητα κατέστρεψε τὸν ἄγνωστο
ἀνίκανο νὰ κἀνῃ καὶ τὴν παραμικρὴ κίνηση.
Σηκώνοντάς τον τότε σάν πούπουλο με τὰ
σπιθαμὰ τοῦ χέρια, τὸν ἐπῆγε στὸ δικό του
διαμέρισμα καὶ ἐσήμανε τὸ κουδούνι τοῦ
κινδύνου. Τὸ ἔκπερς σταμάτησε στὴ στιγ-
μὴ καὶ ὁ διάδρομος πλημμύρισε ἀπὸ ὑπαλ-
λήλους τοῦ τραίνου.

— Φέρετε μου τὸν ντέτεκτιβ τοῦ τραίνου!
Μετάξε ὁ παχύσαρκος Σκοταέζος. Εἶμαι ὁ

Ἰνσπéκτορ Σούμερ τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ»!

— Ὁ ντέτεκτιβ τοῦ τραίνου; Εἶναι αὐ-
τὸς ποὺ κρατᾷς!

— Αὐτός; Μὰ αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος
ποὺ δολοφονοῦσε με δηλητηριώδες ἀέριο
τοὺς ταξιδιώτες! Ἐχεῖ τὰ σπινθῆρα τοῦ
στὴν τσέπη του. Τὸν ἐπίασα τὴ στιγμὴ ποὺ
ἐξακόντιζε τὸν θάνατο ἀπὸ τὴν κλειδαρό-
τρηπα στὸ πλαινὸ «σλίπικ-κάρ»!

— Ἐ! Λοιπὸν αὐτὸς εἶναι ὁ ντέτεκτιβ
τοῦ τραίνου!

— Ἀνοίξε τὸ πλαινὸ «σλίπικ-κάρ».

— Μή! Μή τὸ ἀνοίξετε! Λέει σάν τρελ-
λὸς ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος. Τὸ ἀέριο δὲν
ἔχει ἀκόμη ἐξαερισθῇ καὶ θὰ πεθάνουν
ὅλοι!

— Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θρίσκει μέσα;

— Ὅσο γι' αὐτόν, εἶναι πιά πεθαμένος!

— Ὁχι δά! Ἀκούσθηκε μὴ φωνὴ ὑπό-
κωφῃ καὶ ἀνοίξε ἢ πόρτα τοῦ πλαινὸς

Ὁ Μάρτεν Ντάλ
κάπνιζε τὸ τσι-
γάρο του στὴν
βιβλιοθήκη του...

«σλίπικ-κάρ».

Κατάπληκτοι τότε ὅλοι εἶδαν τὸν δευτε-
ρο Σκοταέζο νὰ θοιγνῇ μέσα ἀπὸ αὐτὸ καὶ
νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπό του μὴ μάσκα
με ἕνα εἶδος προσοικίδιος:

— Μὴ φοβάστε, λέει γελώντας. Ἀνοίξε
τὰ παράθυρα πρὶν ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ
τὸ δηλητηριώδες ἀέριο ἔφυγε. Διαφορετικὰ
ὅλοι σας τώρα θὰ πέφατε νεκροί.

□ □

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ὁ Μάρτεν Ντάλ κάπνι-
ζε τὸ τσιγάρο του στὴν βιβλιοθήκη του
ὅταν μπαίνει μέσα ὁ Σούμερ.

— Λοιπόν; ῥώτησε ἀνυπόμονος ὁ Μάρ-
τεν Ντάλ.

— Ἐν τάξει. Τὰ ὁμολόγησε ὅλα. Ὁ ἐ-
φευγέτης, ἕνας πραγματικὸς σοφός, εἶναι
ἀθώος καὶ κάθε ἄλλο παρὰ τρελλός. Ὁ ἐ-
φευγέτης αὐτὸς ἐργάζεται χάγια τώρα
μοναδικὰ μέσα στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστή-
ριό του, γυρεύοντας νὰ ἀνακάλυψῃ ἕνα ὁ-
πλο τόσο τρομερὸ καὶ ἀποτελεσματικὸ ὥστε
νὰ καταργηθῶν αὐτομάτως οἱ πόλεμοι. Ἐ-
τσι ἀνακάλυψε τὸ ἀέριο τοῦ «ἐγχρώμου
θανάτου» ποὺ εἶναι πραγματικὰ τρομερὸ.
Δὲν εἶπε, ὅμως, καμμία ἀνακάλυψη
γιατὶ θέλει νὰ τὴν παρουσιάσῃ μαζί με τὸ
ἀντιφάρμακό του γιὰ τὸ ὁποῖο τώρα ἐργά-
ζεται με τὴν ἴδια μυστικότητα. Ὁ ντέτεκ-

τιβ τοῦ τραίνου σχετιζόταν με τὸν βοηθὸ
τοῦ σοφοῦ, ἕνα χαμένο κορμὶ στὸ ὁποῖον ὁ
σοφὸς εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ὁ βο-
θὸς ἔκλεβε ἀμπούλες δηλητηριώδους ἀερίου
καὶ τὴν ἔδινε στὸν ντέτεκτιβ ὁ ὁποῖος ἔφα-
νε τὰ θύματά του, ἐξακοντίζοντας ἐναντίον
τους τὸ τρομερὸ ἀέριο με μὴ εἰδικὴ σύ-
ριγγα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρηπα! Κατόπιν ἀ-
νέβαινε στὴν στέγη τοῦ τραίνου, ἐβγαζε τὴν
λάμπα καὶ ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς λάμπας ἀγ-
θιμάτων του καὶ ἀδειαζε τὴν τσέπη. Ἐν-
γίστρωνε με ἕνα ἀγγίστρι τὰ ἐνδύματα τὸν
νοεῖται ὅτι συνελήφθη καὶ ὁ βοηθός. Δὺο
πελάτες λοιπὸν γιὰ τὸ δῆμο. Ὁ καὶ μόνος
ὁ σοφὸς εἶναι ἀπαρηγόρητος ποὺ ἄθελά του
σκοτώθηκαν με τὴν φεύρεση τοῦ τρεῖς ἄν-
θρωποι. Φαντάσου! Εἶναι τόσο πολὺ ἀπορ-
ροφημένος ἀπὸ τὴν ἐρευνῇ του ὥστε οὔτε
ἐφημερίδα δὲ διαβάσει καὶ ἔτσι δὲν εἶχε
πάρει εἰδηση γιὰ τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους ποὺ
θρήνησαν πεθαμένοι καὶ κατάμαυροι. Ἀν
εἶχε πληροφορηθῇ τοὺς θανάτους αὐτοῦς,
καὶ θὰ ὑποψιαζόταν γιὰ τὸν βοηθὸ του.
Ἀλλὰ ἄς τὰ ἀφήσουμε τώρα αὐτά. Τί τρώ-
με σήμερα; Μὲ ταραξῆς στὴν πείνα μέσα
στὸ ἔκπερς....

ΚΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Εὐθυμες ἱστορίες

ΖΗΤΗΜΑ.... ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΟΣ

Ἐνας κύριος ψώνιζε σ' ἕνα λιχουσιολεῖο,
ἔχοντας μαζί του καὶ τὸν σκύλο του. Ἐνῶ
διέλεγε τὰ ψάρια του, ὁ σκύλος του ἀρπά-
ζει μέσα ἀπὸ ἕνα καλάθι ἕναν ζωντανὸ ἀστα-
κὴ καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

Ὁ ψαράς φωνάζει τότε στὸν πελάτη:

— Κύριε, φωνάξτε, λοιπόν, τὸν σκύλο
σας!.....

— Καὶ γιατί δὲν φωνάζεις ἐσὺ τοῦ ἀ-
στακού σου;

□ □

ΤΙ ἈΛΛΟ ΘΑΚΑΜΝΕ

Ἐξετάζεται ἕνας ὑποψήφιος γιὰ τὴν ἀ-
στυνομικὴ σχολὴ τῆς «Σκότλαντ-Γουάρδ».

— Ἀν βρεθῇτε σ' ἕναν ἐρημικὸ δρόμο,
μόνος μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ κατα-
δικασθε ἀπὸ κακοποιούς οἱ ὁποῖοι θρί-
σκονται σὲ δικὸ τους αὐτοκίνητο καὶ τρέ-
χουν με πηνήντα χιλιόμετρα, τί θὰ κά-
μετε;

— Θὰ τρέξω ἐγὼ με ἔξῃντα χιλιόμετρα,
ἀπάντησε ὁ ὑποψήφιος πόλισμαν.

□ □

ΤΟΝ ΤΙΜΩΡΗΣΕ

Ὁ Μπλόχ, ταξιδεύει με τὸ τραῖνο. Κα-
τὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου ἕνας ἐνο-
χλητικὸς ψύλλος δὲν τὸν ἀφήνει ἡσυχία.
Ἐπειτα ἀπὸ πολλὴ προσπάθεια, ὁ Μπλόχ
κατορθώνει νὰ πιᾷ τὸν ψύλλο, ἀλλ' ἀντὶ
νὰ τὸν σκοτώσῃ τὸν πετᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο λέγοντας:

— Πήγαινε τώρα με τὰ πόδια, παληοζωῦ-
φιο νὰ μάθης!...

□ □

ΘΑ ΕΙΧΕ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

— Εἶπες πῶς ἡ πεθερά σου σοῦ πέταξε
μὴ καρέκλα; ῥώτησε ὁ δικαστὴς τὸν μη-
νυτῇ.

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε!

— Καὶ ὅτι ἡ γυναῖκα σου σοῦ πέταξε τὸ
τραπέζι....

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε!

— Καὶ μόνον αὐτὰ τὰ δύο σὲ ἀνάγκασαν
νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ σπίτι σου;

— Ὁχι, εἶδα καὶ τὴν κόρη μου νὰ κυρ-
τάξῃ σκεφτικὴ τὸν μπουφφέ...

Τὰ «μυστηριώδη» φαινόμενα καὶ τὰ «σημάδια τοῦ ὑπερπέραν» κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα

Ἀναμφισβήτητα, ζοῦμε στὸν εἰ-
κοστὸν αἰῶνα, τὸν αἰῶνα τοῦ
ἀεροπλάνου, τοῦ ραδιοφώνου,
τὸν οὐρανοξυστὸν καὶ τῆς κα-
ταπολεμήσεως τὸν μικροβίων, τὸν αἰ-
ῶνα, τέλος πάντων, τὸν καταπληκτι-
κὸν ἐπιστημονικὸν καὶ τεχνικὸν προ-
όδων καὶ τῆς γενικῆς πνευματικῆς
ἀναπτύξεως. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλα αὐ-
τά, ἂν ξεῦρατε, πόσα «θαύματα», πό-
σα «μυστηριώδη» πράγματα, πόσα
«σημεῖα τοῦ ὑπερπέραν» συμβαίνουν
κάθε μῆνα στὸν κόσμο μας καὶ πόσοι
ἀνθρώποι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, προ-
μάχουν ἀπ' αὐτὰ καὶ χάνουν τὴν ἡ-
συχία τους καὶ τὸν ὕπνο τους—ἀκρι-
βῶς, ὅπως τὸν ἔχαναν ἐξ αἰτίας τὸν
ἰδίων «μυστηριωδῶν» γεγονότων καὶ
οἱ μυστικοπαθεῖς, οἱ θρησκώλητοι καὶ
ἀμαθεῖς ἀνθρώποι τοῦ Μεσαίωνα! Ἀλήθεια, ἂν ξέρατε! Ἡ μόνη διαφο-
ρὰ, ἐν τούτοις, ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ
ὑπάρξῃ μεταξύ τὸν σημερινῶν ἀνθρώ-
πων καὶ τὸν ἀνθρώπων τοῦ Μεσαίω-
νος εἶναι, ὅχι βέβαια στὸν τρόπο των
ποὺ εἶναι ἀκριβῶς ὁ ἴδιος, ἀλλὰ στὸ
ὅτι τὰ «μυστηριώδη» γεγονότα τοῦ
Μεσαίωνα ἔμειναν ἀξεδιάλυτα ἐνῶ τὰ
περισσότερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ ξεκαθαί-
ρίζονται καὶ ἐξηγοῦνται θαυμάσια.
Τοῦτο, ὅμως, δὲν ἐμποδίζει τὰ φαινό-
μενα αὐτὰ νὰ ἐπαναλαμβάνονται, σὲ
ἄλλο, φυσικὰ, μέρος καὶ μὴ ἄλλα θι-
μὰτα—νὰ ἐπαναλαμβάνονται διαρ-
κῶς, ἐπ' ἀπειρον... Ἀς πάρουμε τὸ
πρόσφατο παρελθόν: Ξεῦρετε, πόσα

τέτοια «μυστη-
ριώδη» φαινό-
μενα καὶ γεγο-
νότα συνέβησαν;
Ἐν ὅσας λέγαμε
τὸν ἀριθμὸ τους
δὲν θὰ μᾶς πι-
στεύατε. Γι' αὐ-
τό, καλύτερο νὰ
σᾶς διηγηθῶμε
μερικὰ ἀπὸ αὐ-
τά, τὰ πιὸ νόστι-
μα καὶ τὰ πιὸ
χαρκτηριστικὰ.
ΕἶΝΑΣ ΑΠΟΚΕ-
ΦΑΛΙΣΘΕΙΣ
ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΥ-
ΡΙΖΕΙ

Ἀρχές τοῦ πε-
ρασμένου Ἀπρι-
λίου στὸ γαλλι-
κὸ χωριὸ Σαιντ-
Ἰβάν, οἱ κάτοι-
κοί του, ἄρχισαν
νὰ ἐκδηλώνουν ὁ
ἕνας στὸν ἄλλο
κάποιους φόβους
των, γιὰ κατὶ τὸ
καταπληκτικὸ ποῦ
εἶχαν ἀντιλη-
φθῇ. Τί συνέβαι-
νε; Ὁ κατατο-
μηθεὶς πρό μη-
νὸς κακοῦργος
Νταρτιγιὰκ, ποὺ
καταγόταν ἀπὸ
τὸ Σαιντ-Ἰβ-
άν, ἐρυκολά-
κισε καὶ ἐξα-
γύριζε κάθε ἐρά-
δυ, σπῖτι του, ὁ-

ποῦ ἔμενε ἀκόμη ἡ γυναῖκα του καὶ
τὰ παιδιὰ του κι' ἔκαμνε, ἐκεῖ ἐπάνω
στὴν ἀποθήκη, ἕναν τρομερὸ θόρυβο.

Ἡ χήρα τοῦ κατατομηθέντος δὲν
τολμοῦσε πιά νὰ κοιμηθῇ στὸ σπῖτι,
τὰ δύο παιδιὰ τῆς ξεφώνιζαν ἀπὸ τὴν
τρομάρα τους. Δυσπίστοι στὴν ἀρχὴ
οἱ γείτονες ἄρχισαν νὰ πηγαίνουν κά-
θε θράδυ στὸ σπῖτι τῆς χήρας, δὲν
ἄργησαν δὲ νὰ πειθοῦν ὅτι ἡ Κα
Νταρτιγιὰκ δὲν εἶχε πέσει θύμα αὐ-
θυποβολῆς, οὔτε ἔλεγε ψέμματα.

— Ἐμοίαζε, ἔλεγε κάποιος κάτοι-
κος τοῦ χωριοῦ ποὺ ἄκουσε τὸ θόρυ-
βο, σάν νὰ κατακυλοῦσαν στὸ πάτω-
μα τῆς ἀποθήκης πολλὰ καὶ μεγάλα
μπουκάλια κι' ἄλλες φορές, σὰ νὰ χο-
ρηγηθοῦσαν δέκα ἀγγελᾶδες μαζί.

Ὁ θόρυβος ἄλλοτε διαρκοῦσε δύο,
τρεῖς ὥρες κι' ἄλλοτε ὀλόκληρη σχε-
δὸν τὴ νύχτα.

Ἐνα θράδυ καὶ μπροστὰ σὲ εἰκοσι
πρόσωπα, ποὺ ἀκούγαν ὅλοι τὴ στιγ-
μὴ ἐκεῖνη τὸ θόρυβο—καὶ ἦταν κατα-
τρομαγμένοι!—ἡ Κα Νταρτιγιὰκ ἔλα-
βε τὸ θάρρος νὰ ρωτήσῃ τὸ φάντα-
σμα:

— Ἀν θέλῃς τίποτε, πέστο μας.

Καὶ καθὼς τὸ φάντασμα δὲν ἀπαν-
τοῦσε, τέσσερες—πέντε ἄνδρες ἀπὸ
τοὺς γενναϊότερους, ἀνέβηκαν στὴν ἀ-
ποθήκη, ἀπ' ὅπου προερχότανε πάλι ὁ
θόρυβος, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν, ἐπὶ
τέλους, τί συνέβαινε. Ἀλλὰ δὲν ῥη-
καν τίποτε καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς.

Ὁ μυστηριώδης θόρυβος ἐξακολου-

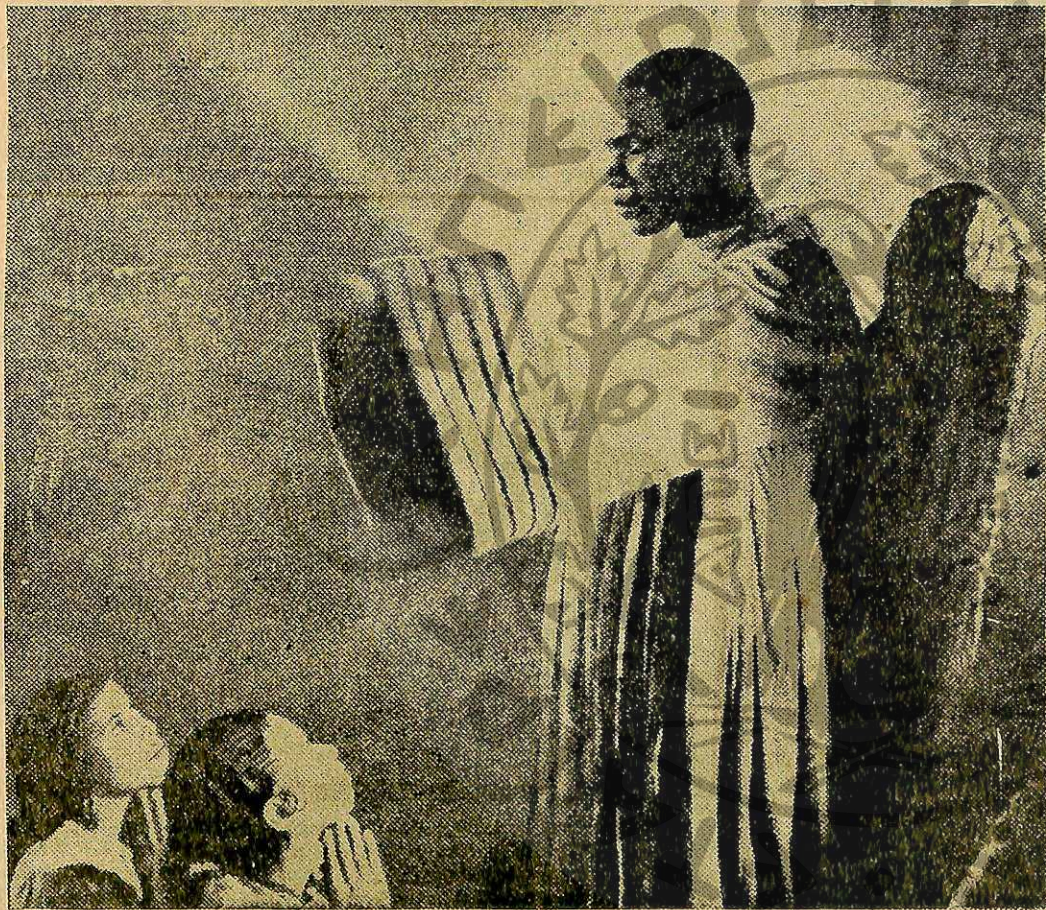
θοῦσε ἀπὸ ὀλόκληρο πιά μῆνα καὶ ὁ-
λοὶ ἄρχισαν νὰ πιστεύουν, ὅτι πραγ-
ματικὰ ὁ κατατομηθεὶς Νταρτιγιὰκ ἐ-
ρυκολάκισε καὶ ἐξαγύρισε σπῖτι
του. Κι' ἐπειδὴ ὑπῆρχε πιά κίνδυνος
δημόσιος με τὰ μυστηριώδη αὐτὰ
φαινόμενα, εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνο-
μία τοῦ χωριοῦ, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ
κάνῃ ἀνακρίσεις. Καὶ, ξέρετε τί ἐξη-
κρίθωσε; Ὁ «ἐρυκολάκας» δὲν ἦταν
παρὰ ἕνα... ἐξαιρετικὰ μεγάλο πον-
τίκι τὸν ἀγρῶν, ἕνας ποντίκαρος, ποὺ
ποῖος ξέρει πῶς, εἶχε κλειστὴ μέσα
στὴν ἀποθήκη καὶ κάθε θράδυ ἔκα-
μνε τὸν τόσο ἀνησυχαστικὸ καὶ «μυ-
στηριώδη» θόρυβο!

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΘΕΟΣ

Ἐνα ἄλλο τρικουβερτο «θαῦμα»
τοῦ περασμένου μηνός, ποὺ εἶχε καὶ
ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ὡς θύματα ὅχι
πιά λευκοὺς, ἀλλὰ μαύρους ἀνθρώ-
πους, εἶναι καὶ τὸ «θαῦμα» τῆς ἀπο-
λύσεως ἀπὸ τὴ φυλακὴ, ὅπου τὸν εἶ-
χαν κλείσει τοῦ νέγρου «πατέρα τῶν
μαύρων» καὶ ἰδρυτοῦ μίας νέας καὶ
φυσικᾶς... μαύρης θρησκείας Γκρήν.
Ὁ μαύρος αὐτὸς «θεός» γιὰ τὸν ὁ-
ποῖο ἔχει γράψῃ ἄλλοτε ἡ «Ἐξδο-
μὰς» ἔχει, ὡς γνωστόν, ἰδρύσει πρὶν
κάμποσα χρόνια μὴ νέα θρησκεία,
περιεργὴ κι' ἐξωφρενικὴ, τῆς ὁποίας,
ὅμως, οἱ πιστοὶ ἀνέρχονται σὲ χιλιά-
δες καὶ διαρκῶς πληθύνονται.

Πρὸ μηνὸς ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνο-
μία, ἡ ὁποία δὲ θλέπει μεταξὺ τῶν
ζώντων παρὰ μόνον ἀνθρώπους καὶ
κανένα Θεό, συ-
νέλαβε τὸν «Θεὸ
τῶν μαύρων» γιὰ
κάποια σοβαρὰ
παράβαση τοῦ
νόμου.

Φυσικὰ, οἱ
μαύροι ὁπαδοὶ
τοῦ νέου «Θεοῦ»
ἀναστατώηκαν.
Μιὰ σκέψη τοὺς
κυριεψέ: Ἐ-
πρεπε ὁ Θεός
τῶν νὰ κάμῃ τὸ
θαῦμα του καὶ
νὰ ἐγῇ ἀπὸ τὴ
φυλακῇ. Καὶ πε-
ρίμεναν τὸ θαῦ-
μα αὐτὸ με πί-
στη καὶ ἀφάντα-
στη πεποίθησι.
Καὶ δὲν γελᾶ-
στηκαν, οὔτε
διαμύσησαν:
Τὸ θαῦμα ἔγινε
καὶ ὁ Θεὸς τῶν
βγῆκε ἀπὸ τὴ
φυλακῇ... ἀλλὰ,
ἀφοῦ κατέβα-
λε μὴ σοβαρὰ
χρηματικὴ ἐγ-
γύηση ὅπως κά-
μουν ὅλοι οἱ
ὑπόδοι, ποὺ
μποροῦν ν' ἀπο-
φυλακισθῶν προ-
σωνιῶς ἐπὶ ἐγ-
γύσει. Ἐν πά-
ση περιπτώσει ὅ-
μως, τὸ «θαῦ-
μα» ἔγινε.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ

Υπάρχουν άνθρωποι πραγματικά εύτυχοι:

Αμφιβάλλω. Η δυστυχία χτυπά σ' όλες τις πότες χωρίς καμιά διάκριση. Μας παρουσιάζεται υπό διάφορες μορφές: πένθη, απογοητεύσεις, αργώσεις, οικονομικές στενοχώριες μας βασανίζουν διαδοχικά.

Υποφέρουμε για την τωρινή μας δυστυχία, υποφέρουμε ακόμη και για τις δυστυχίες που πρόκειται να έλθουν.

Φταίμε, όμως, κι' εμείς άρκετά για την δυστυχία μας αυτή. Γιατί δεν ξέρομε να είμαστε εύτυχοι. Κοντά στις αναμφισβήτητες αφορμές θλίψεως που μας στενοχωρούν, δεν είναι δυνατόν παρά να υπάρχουν και ώρισμένες αφορμές χαράς, τις οποίες δεν ξέρομε να εκτιμήσωμε.

Φυσικά, οι περισσότεροι από μας δεν πραγματοποιήσαν τη ζωή που φανταζόταν. Τα όνειρα συνήθως είναι τόσο μακρινά, τόσο άπιαστα... Αυτό, όμως, δεν είναι λόγος για να κλεινόμαστε στίον εαυτού μας και να μας βασανίζει έφιαλτικά ή πίκρα ότι καταστρέψαμε τη ζωή μας αφού δεν καταρθώσαμε αυτό που ποθούσαμε.

Ας περιορίσουμε τις αξιώσεις μας, αυτό είναι το προτιμότερο. Αν επιθυμούσαμε πράγματα θαυμάσια και η πραγματικότητα δείχνει κατώτερη των προσδοκιών μας, ας την δεχτούμε χωρίς δυσφορία και ας προσπαθήσουμε να τοποθετήσουμε την εύτυχία μας σε πράγματα εφικτότερα.

Έχουμε τόσες αιτίες χαράς που δεν τους δίνουμε σημασία. Όσοι έχουν την εύτυχία να βλέπουν κοντά τους έναν πατέρα στοργικό, μια μητέρα τρυφερή, δεν καταλαβαίνουν τι θησαυρό είχαν παρά μόνο αφού τον χάσουν.

Μόνο όταν η αργώστεία μας καρφώσει στο κρεβάτι του πόνου, μόνο τότε καταλαβαίνουμε την εύτυχία των υγιών.

Όταν χάσουμε την εργασία μας που μας φαινόταν άβυσσος και κοπιαστική, την περιβάλλουμε μ' ένα φωτοστέφανο συμπαθείας που δεν υπήρχε καθόλου όσο την είχαμε.

Η ανθρώπινη εύτυχία ποτέ δεν μπορεί να είναι άπολη. Πάντα θα της λείπουν πολλά πράγματα για να είναι πλήρης.

Γι' αυτό ας μην περιμένουμε παρά μια σχετική εύτυχία κι' ας μάθωμε να ικανοποιούμεθα με αυτή. Ας μη τη ζητούμε μακριά μας.

Η εύτυχία βρίσκεται πάντα κοντά μας, στην οικογένειά μας, στην μεριόφρονα και ταπεινή ακόμη ζωή μας με τις άπειρες μικρές χαρές που πρέπει να ξέρομε να ανακαλύπτουμε.

Και περισσότερο απ' όλα η εύτυχία βρίσκεται μέσα μας: στην απλότητά μας, στην καλωσύνη μας, στην σύνεσή μας, στην ήρεμη γαλήνη μιάς ήσυχης συνειδήσεως, στην ικανοποιητική συναίσθηση της εκπληρώσεως του καθήκοντός μας...

ΔΟΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

ΜΟΔΑ

ΔΙΑΦΟΡΕΣ
ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Ανάμεσα στις εύνοούμενες γαρνιτούρες των καλοκαιρινών φρεμάτων, την πιο ηγετική θέση κατέχει το γκρό-γκραίν.

Η κορδέλλα αυτή όχι μόνον χρησιμεύει για γαρνιτούρα αλλά και σχεδιάζει συχνά ολόκληρα φορέματα. Στα ελαφρά μονόχρωμα φορέματα, βλέπομε μερικά χαριτωμένα μικρά μπολερό που είναι κατασκευασμένα εξ ολοκλήρου από κορδέλλα γκρό-γκραίν πολύχρωμη και πολύ στενή.

Επίσης μερικά μικροσκοπικά μντερά μπουνέ γίνονται από κορδέλλα γκρό-γκραίν και σκιάζονται με μια μεγάλη τουαλέτα.

Σε μια τουαλέτα κομψή από κρέπ μαύρο, συρραμμένη στη μέση του κορσά, βρίσκομε μια κορδέλλα γκρό-γκραίν ζωηρόχρωμη στη μέση ή οποία περιβάλλει γύρω-γύρω και την ζακέττα από σαντούγγα.

Οι γιανιάδες, οι τσέπες, γαρνίρονται με κορδέλλα γκρό-γκραίν σε διάφορα χρώματα. Τα «άμπιερ» υπογραμμίζονται επίσης από το ίδιο γκρό-γκραίν και κλείουν με μικρά φιογκάκια.

Βλέπομε ακόμη το γκρό-γκραίν σε τσάντες, σε εσάρπες, σε γάντια.

□ □

Η μόδα του μηνός αυτού μας παρουσιάζει μερικά ανσάμπλ σπόρ, πολύ πρακτικά και πολύ πρωτότυπα. Πρέπει να σημειώσωμε την τάση της μόδας να συμπληρώνη τα ανσάμπλ αυτά με μια μπλούζα σε χρωματισμό ζωηρό και έντελώς αντίθετο προς το χρώμα του συνόλου, πράγμα που παρουσιάζει μια εκπαικτική αντίθεση.

Ετσι ο Ρομπέρ λανσάρισε ένα θαυμάσιο

Δυο ωραιότατα καλοκαιρινά καπέλλα. Το πρώτο γίνεται από ψάθα μπανκόκ ή παναμά και γαρνίρεται με μια κορδέλλα. Το δεύτερο είναι μια χαριτωμένη καπελίν από τουάλ. Το μπόρ γαρνίρεται με βελονιές. Η καλότατα σουρώνει επάνω με μια κορδέλλα «κουλίσσε».

Πλεχτό ταγιέρ από λευκό μαλλί με κοντή ζακέττα, ρεβέρ τετράγωνο και φούστα ίσια με τέσσερις πιέτες εμπρός. Μια πλεχτή μπλούζα από μαλλί μαριν αντίκειται ζωηρά σ' όλο αυτό το λευκό.

Ένα ανσάμπλ πολύ πρωτότυπο και πολύ μοντέρνο, αποτελείται από μια ζακέττα από πράσινο ντρέ και μια φούστα από ντρέ μαρόν, ή οποία έχει στο πλάι δυο μπάντες από ντρέ μαρόν που θυμίζει λίγο τα πανταλόνια των αξιωματικών.

Πολλά ταγιέρ γίνονται από φανέλλα γκρό-μώβ. Η ζακέττα των ταγιέρ αυτών γαρνίρεται μ' ένα γαλόνι σγουρό κίτρινο ανοιχτό. Η μπλούζα που συνοδεύει τα ταγιέρ αυτά είναι κίτρινη ανοιχτή κεντημένη με το ίδιο χρώμα. Ένα εξοχικό κανονιό από ψάθα μαρόν φοριέται με το ανσάμπλ αυτό, ξαναβρίσκομε δέ το κίτρινο του γαλονιού και της μπλούζας σε δυο μεγάλα κίτρινα λουλούδια που τοποθετούνται εμπρός στο καπέλλο.

□ □

Για την ημέρα τα περισσότερα φορέματα είναι έμπριμέ, που παριστάνουν μικρά λουλούδια ή αντίθετως ζώα πολύ μεγάλα: λεοντάρια, ελέφαντες, καμηλοπαρδάλεις κλπ. Εκτός από τα λουλούδια και τα μοτίφ φανταζι, υπάρχουν πολλά σχέδια ανοιχτόχρωμα σε φόντο σκούρο που αναπαριστούν δαντέλλα ή ακόμα και σχέδια ταπετσαρίας. Τα φορέματα αυτά έχουν σούρες ή πλισσέ εμπρός και πίσω στην φούστα. Το κορσάκι είναι συνήθως σταυρωτό και πολλές φορές σχεδιάζει ένα είδος εσάρπας φαρδιάς που καταλήγει σε μπάσκα. Σχεδόν πάντοτε το φαρδύ μαντί ή η ζακέττα που συμπληρώνουν τα φορέματα αυτά γίνονται από το ίδιο ύφασμα.

Για τις επίσημες περιστάσεις χρησιμοποιούνται μουςσελίνες κρεπνόν, χοντρό «συρά» σκωτσέζικο ζωηρόχρωμο, μάλλινο «κοντέλ».

σελίδες

ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΛΕΤΕ ΛΕΚΕΔΕΣ
ΑΠΟ ΦΡΟΥΤΑ

Ένας απλός τρόπος για να διαλυθεί το λεκέ των φρούτων στα μάλινα ύφασμα είναι να τα πλύνετε με θειικό οξύ. Πολλή

ΕΥΖΙΝΑ

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΠΑ·Γ·ΔΑΚΙΑ ΠΑΝΕ

Δόσεις (για 5 άτομα): 10 παϊδάκια κνισού, 2 αυγά, μια χούφτα γαλέττα, δούτυρο για το τηγάνισμα και άναλογο άλατο-πίπερο.

Εκτέλεσις: Παίρνουμε τα παϊδάκια, τα χτυπούμε λίγο να γίνουν πιο πλατιά, τα αλατοπιπρώνουμε και από τα δυο μέρη και τα αφήνουμε έτσι πέντε λεπτά της ώρας. Στο διάστημα αυτό σπάζομε σ' ένα πιάτο τα δυο αυγά και τα χτυπούμε λίγο μ' ένα πιρούνι βάζοντας μέσα και λίγο νερό (2 κουταλιές). Σε ένα άλλο πιάτο βάζομε τη γαλέττα.

Όταν γίνουν όλα αυτά, βάζομε στη φωτιά ένα τηγάνι με άναλογο δούτυρο και όταν λυώση και ξεσταθή καλά το δούτυρο, παίρνουμε από το κόκκαλο ένα-ένα παϊδάκι, το θουτούμε μέσα στο αυγό και κατόπιν στη γαλέττα, φροντίζοντας να κολλήση καλά η γαλέττα. Υστερα ρίχνομε τα παϊδάκια μέσα στο τηγάνι και εξακολουθούμε έτσι το τηγάνισμα ώσπου το τηγανισθούν όλα τα παϊδάκια και από τα δυο μέρη.

Τα παϊδάκια πάνε σερβίρονται κατόπιν σε μια πατέλλα και προσφέρονται ζεστά με πουρέ πατάτες ή πατάτες τηγανιτές.

□ □

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΚΟΡΟΥ

Ένα απλό μέσο για την καταστροφή του σκόρου.

Βουτάτε ένα κομμάτι στυπόχαρτο σ' ένα μίγμα ίσων μερών από οινόπνευμα καμφορά και νέφτι και έπειτα, μόλις στεγνώση, το τοποθετείτε ανάμεσα στα ρούχα ή στις γούνες.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΛΕΚΙΑΖΕΤΕ ΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ

Βάζετε σε μια μπουτίλια 80 γραμμ. ξινό λεμονιού, 400 γραμμ. λιγέλαιο και 60 γραμμ. πατατάλευρο. Το ανακατεύετε δυνατά προτού το μεταχειριστήτε, και έπειτα αλείφετε με το μίγμα αυτό το μέρος που έχετε να καθαρίσετε και το τρίβετε δυνατά και μετά το σκουπίζετε με ένα καθαρό πανί.

ΚΟΛΛ ΑΝΤΟΧΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΓΥΑΛΙΚΑ

Παίρντε κομμάτια από άσπρο γυαλί, και τα κοπανίζετε σε πολύ ψιλή σκόνη. Αυτή δέ τη σκόνη την ανακατεύετε με προσοχή με ένα άσπραδι αυγού έως ότου γίνει κόλλα. Αυτή η πρόχειρη κόλλα είναι μεγάλης αντοχής.

διαλελυμένο (δέκα σταγόνες σε ένα ποτήρι νερό), έπειτα τα ξεβάζετε με καθαρό νερό. Χρειάζεται, όμως, μεγάλη προσοχή, διότι οι σταγόνες του θειικού οξέως αν είναι περισσότερες μπορούν να καταστρέψουν το ύφασμα.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΤΟ ΑΥΓΟ

3ον

Στο προηγούμενο σάς έγραφα τον τρόπο με τον οποίο μπορείτε να χρησιμοποιήτε το αυγό προκειμένου να καθαρίσετε μια οποιαδήποτε επιφάνεια του σώματος που πάσχει από δερματίτιδα ή έκζεμα.

Επίσης σάς έγραφα και μια σύνθεση με κρόκο αυγού, λεμόνι κι' ελαιόλαδο την οποία μπορείτε να χρησιμοποιήτε όσες έχετε κουρασμένη και ξηρά επιδερμίδα.

Αυτήν την εποχή που αρχίζουν τα θαλάσ-

Εξ άριστερών προς τα δεξιά: Φόρεμα από κρέπ ροζ πάλ κεντημένο με μπάντες από τριαντάφυλλα. Η ζώνη από γκρό-γκραίν μπλέ, δίνει εμπρός. Φόρεμα από μουςσελίνα μεταξωτή μαύρη με άμπιερσόν και μανίκια γαρνιρισμένα μ' ένκρυστασόν από τοβλι μαύρο σε σχήμα καρδιάς. Ζώνη από αντίλοπ.—Φόρεμα από κρέπ έμπριμέ με άμπιερσόν, μανίκια και κορσάς γαρνιρισμένα με ζούρ.

σια λουτρά και οι εκδρομές μπορείτε να χρησιμοποιήσετε την κατατέτακτη σύνθεση του αγγού προκειμένου να ελαττώσετε τους πόρους και να μετριάσετε γενικώς τις δερματικές βλάβες τις προκαλούμενες από την παρατεταμένη επίδραση των ηλιακών ακτίνων (ηλιοκαύμα). Ιδιαίτερως σας την συνιστώ θερμότατα και ως προληπτική του ηλιοκαύματος και των μετέπειτα καταστρεπτικών για το δέρμα συνεπειών του.

Δηλαδή, πριν μπείτε στη θάλασσα ή τουλάχιστον μόλις βγείτε αμέσως ν' αλείψετε στο πρόσωπο, στον τράχηλο, στις πλάτες και στα μπράτσα μ' αυτήν τη σύνθεση. Κι' έτσι ποτέ δεν θα ξεφλουδίσει το δέρμα σας ούτε θα ρυτιδώνει.

Επίσης με το μέσον αυτό θα αποφύγετε και τις πανάδες και τους μαύρους λεκέδες. Είναι, άλλως τε, τόσο εύκολο: Κτυπάτε καλά ένα άσπραδι αγγού, ρίχνοντας έπειτα σ' αυτό ένα τέταρτο του κουταλιού του καφέ σκόνη σε σκόνη, ένα κουταλάκι του καφέ βόρρα (όχι βορικό) κι' όλογο ανθόγαλο (σαντινύ). Ανακατεύετε καλά όλα μαζί κι' έπειτα επαλείφετε τα μέρη που θέλετε.

Όσοι το χρησιμοποιείτε ως προφυλακτικό μπορείτε μετά το μπάνιο την ήλιοθεραπεία σας να ξεπλύνετε με χλιαρό νερό, όπως, όμως, το χρησιμοποιείτε για θεραπεία του ηλιοκαύματος πρέπει να τ' αφήσετε άπάνω περί τις δυο ώρες, μετά ξεπλένεσθε με χλιαρό νερό και κατόπιν πουδράρετε με τάλκ.

Κατωτέρω σας γράφω μια εύκολη μάσκα καλλογής που είναι συγχρόνως φθηνή κι' εύκολοφτιαχτή. Είναι αποτελεσματική για τα μαρμαίνα ρυτιδωμένα πρόσωπα. Καθαρίζει, τονώνει, δροσίζει και ξαναγιώνει πραγματικά την επιδερμίδα. Είναι ένα άγνo κι' ανέξοδο, καθώς βλέπετε καλλυντικό, που ακριβόπληρώνεται στα Ίνστιτούτα.

Farine de feves	100	grami.
" de riz	100	"
Miel	50	"
Eau de roses	100	"
Blanc d'oeuf	1	"

Μ' αυτήν επαλείφετε εις παχύν στρώμα πρόσωπο και λαιμό και την αφήνετε επί 2-3 ώρες. Κατόπιν ξεπλένεσθε με άφρονο χλιαρό νερό. Να μη βάλετε κανένα καλλυντικό μετά, τουλάχιστον επί 3 ώρες. Αν κυταχτήτε στον καθρέπτη θα φανέσθε ξαναγιωμένη.

Εκτός των διαφόρων αυτών συνθέσεων με το αγγό, έγω με επανειλημμένως γράφει λεπτομερώς ότι ουδέποτε πρέπει να παραλείπετε την χρησιμοποίησή του στην τακτική περιποίηση του προσώπου. Δηλαδή όσες μέν έχετε δέρμα ξηρό πρέπει δυο φορές την εβδομάδα να χρησιμοποιήσετε το άσπραδι όσες δέ λιπαρό την με μία φορά την εβδομάδα τον κρόκο, την δ' άλληνη το άσπραδι. Μετά ένα τέταρτο δέ να καθαρίζετε το πρόσωπο με βαμβάκι βουτηγμένο σε χλιαρό νερό, κι' αν σας έχουν μείνει ακόμη ίχνη αγγού τότε να ξεπλένεσθε και μ' άφρονο χλιαρό νερό. Πολύ σπάνια μετά την χρήση του αγγού μερικά δέματα ερεθίζονται και παρουσιάζουν πλατεία και μεγάλα εξανθήματα σαν λευκήνες. Αυτά λοιπόν τα πρόσωπα δεν πρέπει να το χρησιμοποιούν γιατί είναι ευαίσθητα στις πρωτεΐνες, γενικώς. Το φαινόμενο αυτό λέγεται αναφυλαξία. Αυτά τα άτομα πρέπει συγχρόνως ν' αποφεύγουν κάθε τι που περιέχει πρωτεΐνες δηλαδή γάλα, γαιοστρί κλπ. Καλόν δέ θα είναι να έπισκεφθούν τον δερματολόγο τους, που θα τους υποδείξει τον τρόπο με τον οποίο θ' άλλαξουν από την δυσάρεστη αυτήν πάθησή των.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός

ΕΥΘΥΜΕΣ ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ

ΠΕΡΙ ΑΓΕΛΑΔΟΣ

Τα παιδιά έχουν κάποτε μια πολύ χαριτωμένη και πρωτότυπη αντίληψη των πραγμάτων και των όντων που τα περιτριγυρίζουν.

Τελευταία σ' ένα δημοτικό σχολείο κοριτσιών, δόθηκε στις μικρές μαθήτριες το θέμα: «Τί είναι ή αγελάς» προς ανάπτυξιν. Ίδού τί έγραψε μια μικρούλα έννεα ετών: «Η αγελάδα είναι ένα...θηλυκό βώδι που έχει κρέας πολύ σκληρό. Είναι πολύ χρήσιμη: με τις τρίχες της κάνουν βούρτσες για τα δόντια, με το δέρμα της ό μπαμπάς αλλάζει τις σόλες του και τις δικές μας, μάς δίνει ακόμη το γάλα της και ώραία μοσχάρια. Έχει δυο κέρατα που δεν τ' αφήνει ως που να πεθάνη, αν δεν της τ' απάση κανένα παληόπαίδο, όπως ό Τίτης που έσπασε τις προάλλες με ένα σίδερο το κέρατο της γελάδας του μπάμπη — Μαθιού. Στα πόδια της φοράει ένα είδος παπούτσια από κόκκαλο αλλά δεν της βάζουν σιδερένιες σόλες, όπως τα άλλα. Η αγελάς είναι ζώον μαστοφόρον και όχι μονάχα θηλάζει τα μικρά της αλλά και τα κάμνει ή ίδια!»

□ □

ΕΞ ΙΔΙΑΣ ΠΕΙΡΑΣ

Στο κακουργιοδικείο ένας δικηγόρος προσπαθεί να σώσει τον πελάτη του, παρουσιάζοντάς τον για άνιστορο. Οι λαϊκές εκθέσεις, εν τούτοις, αποδεικνύουν τ' έναντιον. Ο συνήγορος, όμως, επιμένει.

— Καί εν τούτοις, λέγει, ό πελάτης μου δεν είναι έντελώς στα καλά του. Έχει, άλλως τε, πάθει τυφοειδή πυρετό και όλοι μας ξέρομε ότι κάτι αφήνει, στο τέλος, ή αναθεματισμένη αυτή άρρώστεια. Σας μιλώ, κύριοι έννομοι, εξ ίδιας πείρας, γιατί τον έχω πάθει και εγώ!

37 και 2

...Τριάντα επτά και δύο
Τόσον καιρό το νόμιζα γι' αστέιο...
κι' ό βήχας που με κάνει να πονώ
ένόμιζα πως είναι απ' τον καπνό
...κι' από το κρύο.

□ □

Ο πυρετός με λυώνει
και νοιώθω τη ζωή μου να τελειώνει
με την τρελλή μου τρέλλα—την τρελλή! =
ένα φίλι σου — άφιλητο φίλι! —
ν' άφησης στην μορφή μου τη θολή
καθώς νεκρόν ό Χάρος θα με ζώνη...

□ □

Τριάντα επτά και δύο
απ' την αγάπη μου μινε βραβείο.
Χά!... Χά!... βραβείο σάπιο και λεπρό.
κι' οι φίλοι μου θα λένε—όπως θαρρώ—
«Έξοδσε κι' αγαπούσε έναν καιρό
μά τώρα πιά μάς έχει άφισει αντίο!»

ΔΙΟΝ. ΤΖΟΥΓΑΝΑΤΟΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

Οί καταραμένοι έρασταί

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

μενος, είσαι ένας αποστάτης!...

Ο "Αντζελο χαμήλωσε το κεφάλι, ένφ ή Μάρτσια άρχισε να κλαίη.

— "Αντζελλο! έπανέλαβε ό ήγούμενος, μ' άκούς;

— Σας άκούω πάτερ μου, κάντε με έμένα ό,τι θέλετε, λυπηθήτε, όμως, την Μάρτσια. Δεν φταίει καθόλου αυτή...

— Πάτερ μου! Πάτερ μου! φώναξε τώρα και ή Μάρτσια, ούτε κι' αυτός φταίει!...

— Επιτρέψτε μου, πάτερ μου να σας πω, ότι οι πραγματικοί έννοχοι είναι ό "Αντώνιο Σαλνταντέρρε ντε Μούρο και ό Πέτρο ντε "Αλβάρρα Σαμπινί! φώναξε έξαλλος ό "Αντζελλο.

— Δυστυχισμένε! βροντοφώνησε ό ήγούμενος μέμφεται τώρα τον νεκρό πατέρα σου; Ο Θεός θα σε τιμωρήσ!

— Με τιμωρεί ήδη άρκετά χρόνια τώρα, πάτερ μου, αφού άγαπού την Μάρτσια και δεν μπορώ να την άποκτήσω!

— Και πρώτα-πρώτα, συνέχισε ό ήγούμενος, ή στάση σου αυτή δεν είναι στάση ταπεινού ανθρώπου. Κατέβα κάτω!

Και πηδώντας πρώτος αυτός, πλησίασε, πήρε την Μάρτσια στην άγκαλιά του και την άφήκε έλαφρά πάνω στα χόρτα. Κι' έπειτα στρεφόμενος στον νέο:

— Μετνοείς τουλάχιστον τώρα, δυστυχισμένε;

— "Όχι! Έκανε με φωνή σταθερή ό "Αντζελλο.

Η κόρη τότε ρίχτηκε στα πόδια του ήγούμενου.

— Έλεος, Πάτερ, είμεθα νέοι, δεν κάναμε κανένα κακό!... άγαπήμαστε προτού κλειστούμε στο μοναστήρι! Δεν προδώσαμε το σχήμα μας!...

— Πώς! Έκανε έκπληκτος ό ήγούμενος.

Η Μαρτίτσια τότε, του διηγήθηκε ανάμεσα στα άναφυλλητά της, την ιστορία του τραγικού των έρωτος.

Ο ήγούμενος είχε πιά μαλακώσει τώρα, και χάρεινε με άμνηστία τη λευκή γενειάδα του ψιθυρίζοντας:

— "Όποτε, έτσι;...

Είχε πιά άρχισει να ξημερώνη, όταν ή Μάρτσια τελείωσε την αφήγησή της.

Έξηγτημένη, τσακισμένη από τις συγκινήσεις και την κούραση, ή νέα έγειρε εκεί που καθότανε και σε λίγο άποκοιμήτανε βαθειά.

— Τι θα κάνωμε τώρα; είπε ό ήγούμενος του "Αντζελλο που βηματίζε νευρικά πάνω-κάτω. Πρέπει να ξυπνήσουμε την Μάρτσια.

Η Μάρτσια, όμως, δεν ξυπνούσε πιά... Είχε πεθάνει ήσυχας, χωρίς άγωνία...

Όταν την είδε έτσι άψυχη πιά ό "Αντζελο, έβγαλε μια άνορθρη κραυγή και τρέχοντας προς το άλογό του, έβγαλε μέσα από τη σέλλα του ένα μεγάλο καρφι και το βύθισε με όρμη στην καρδιά του.

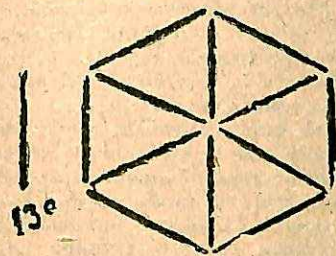
Ο γέρο-ηγούμενος, εάπλωσε τα δυο σώματά το ένα κοντά στο άλλο και άποκοιμήνος κι' αυτός, έαπλώθηκε δίπλα τους και άποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε τα σώματα των δυο νέων δεν ύπνηχαν πιά εκεί. Στην θέση των άπαν δυο πέτρες, που από τότε

Il Fratre et la Suora (Ο "Αδελφός και η "Αδελφή).

Για να διασκεδάσετε

ΤΟ ΣΚΥΛΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ένας έμπορος σκυλιών είχε κατασκευάσει ένα διαμέρισμα για έξι σκυλιά, τοποθετώντας δώδεκα χωρίσματα, που χωρίζαν τον ένα τον σκύλο από τον άλλον όπως δείχνει το σχέδιό μας.

Η τοποθέτησις όμως αυτή δεν του άρεσε και έχοντας στη διάθεσή του ένα τρίτο χωρίσμα, άρχισε να ψάχνη έναν τρόπο με τον οποίο θα κατόρθωνε με 13 χωρίσματα να κατασκευάσει έξι διαμερίσματα πιά δυοτα και με πιά εύκολη επικοινωνία με τα έξω. Σημειωτέον ότι ό σκυλοτρόφος αυτός έννοωσε και τα έξι διαμερίσματα να έχουν τις ίδιες διαστάσεις. Πώς θα τα κατάφερνε;

(Η λύσις στο προσεχές)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Σ' έναν δημόσιο δρόμο γίνεται την νύχτα ένα θανατηφόρο αυτοκινητικό δυστύχημα.

Ίδού τί καταθέτει στον αστυνομικό σταθμό η έφη περιφέρειας, ό ένας από τους αυτοκινητιστάς.

— Πηγαίναμε με τον φίλο μου Νίκο έξοδρομή. Το αυτοκίνητό του προηγείτο. Ξαφνικά, το μοτέρ μου σταματά και παρ' όλες τις προσπάθειές μου δεν κατόρθωσα να το έπισκευάσω. Ο φίλος μου τότε αναγκάσθηκε να με δέσει μ' ένα σχοινί και να με ρυμουλκήση. Καθώς όμως πηγαίναμε, το σχοινί κόπηκε και εγώ έμεινα άκίνητος, ένφ ό φίλος μου δεν είχε αντίληφθί τίποτε και έξακολουθούσε να προχωρή.

Ξαφνικά, έννοιωσα από πίσω μου ένα δυνατό χτύπημα. Κάποιο άλλο αυτοκίνητο που έρχόταν από πίσω μου, είχε πέσει με όρμη επάνω μου.

— Και ό οδηγός του σκοτωνόταν στον τόπο, πρόσθεσε ό σταθμάρχης.

— Άλλοίμονο ναί. Σε λίγο ό φίλος μου αντιλαμβανόταν τί συνέβη και γυρνούσε πίσω. Όταν είδαμε τί είχε γίνει, τρέξαμε και σας είδοποιήσαμε.

Ο σταθμάρχης έκανε τον γύρο των δυο αυτοκινήτων και έξήτασε και το αυτοκίνητο του νεκρού: το πρόσθιο μέρος είχε συντριβή και στον πίνακα διακυβερνήσεως, ό φωτισμός ήταν στη θέση «ε γ α λ ο ι φ α ρ ο ι». Όσον άφορά το χαλασμένο αυτοκίνητο, αυτό επάνω στο οποίο είχε πέσει το τρίτο, είχε το πίσω φως του θορυμματισμένο. Ο σταθμάρχης δοκίμασε τους φάρος και είδε ότι λειτουργούσαν πολύ καλά.

Τό σχοινί κρεμότανε κομμένο στο πρόσθιο μέρος του χαλασμένου αυτοκινήτου, και συνιδόταν σαν νάχε κοπή επίτηδες.

— Μου είπατε ψέμματα! είπε ό σταθμάρχης στος δυο αυτοκινητιστάς και σας συλλυβήσων επί φώνω εξ άμελείας.

Ποιά είναι το ψέμμα που έπαι οι δυο αυτοκίνητισται και ποιά ή άμέλεια.

Με άλλους λόγους: τί συνέβη στην πραγματικότητα;

(Η λύση στο προσεχές)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

Οριζοντίως:

1. Σύνολον συγγενών.
2. Άρνητικόν.—Υποκοριστικόν συνηθεστάτου άνδρικού όνόματος.—Τό αυτό άρνητικόν.
3. Νομίζω.—Όση ψηφιομένου κρέατος.
4. Άναφορική άντωνυμία.—Σύνδεσις Ι-δεών.
5. Όλην.—Άριθμητικόν.—Άθροισ (πληθ.). Καθένας.
6. Έτσι άρχίζει ή Έλλάς.—Τοπικόν έπίρρημα.—Συνήθης γραφή αριθμού.
7. Εύκολία πληρωμής.—Λαίδη των Άθηνών.
8. Νοητός κύκλος χωρίζων την Γήν.—Όνομα διαστήμου γαγκιστερο.
9. Κιβώτιον.—Όρη.
10. Όχι χωριστός.—Άντωνυμία κτητική (γεν).
11. ...του Μάμαλη (άνορθόγραφον).—Υλικόν.
12. Όχημα.—Όλόκληρος.—Επιφώνημα πόνου.
13. Παλιόν ξενοδοχείον.—Θεραπεία.

Καθέτως:

1. Κλάδος της λατρικής.—Επιφώνημα θλίψεως.
2. Μαλακός.—Κλωστή.
3. Κορεσμός.—Νά σηκωθείς.—Σύνδεσμος ύποθετικός.
4. Εύρίσκονται εις τον Παράδεισον των Μωαμεθανών.—Μωαμεθανός Ιερέυς.—Γράμμα.
5. Έγινε διάσπμο από τον Κολόμβο.—Σ' έσένα.
6. Πρόθεσις.—Μέλλον του ραίνω (3ον πε.).
7. Γράμμα.—Έπρεπε (καθα).—Άπαντες.
8. Άδειάζω.—Δωμάτιον ύποδοχής.
9. Έπαργία των αρχαίων Έλλήνων έν Μ. Ασία (έλαφρός άνορθόγραφος).—Άντωνυμία άναφορική.

10. Τέσσερα γράμματα της Άσσυρίας.—Μικρόν δάσος.—Νότα.

11. Υποκοριστικόν της Σμαράγδας.—Γάλλος Ιατρός, όπαδός του Παστέρ.

12. Άντωνυμία (πληθ.).—Όφέλιμοι φυτικά ούσια έδρισκόμενα σε μεγάλη ποσότητα στις πατάτες, στο ρύζι κ.λ.π.

13. Άπένταρη παραφνός.—Όχι κακή.—Άντίλαλος.

(Έστώ) από του κ. Α. ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ)

□ □

Λύσεις

προηγούμενων παιγνιδιών

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΗ ΑΛΓΕΒΡΑ

Άς παραστήσουμε με ένα Π (κεφαλαίο) τό γεμάτο ποτήρι και με ένα π (μικρό) τό άδειανό. Ξέρομε ότι ένα ποτήρι γεμάτο κατά ήμισυ ίσοδυναμεί μ' ένα ποτήρι άδειο επίσης κατά τό ήμισυ.

Δηλαδή:

$$\Pi = \pi$$

$$\frac{2}{2}$$

Πολλαπλασιάζοντας τα δύο σελή της έ-θισώσεως επί 2 έχομε $\Pi = \pi$.

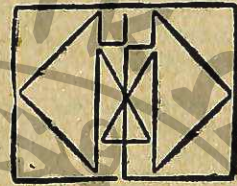
Ήτοι: ένα ποτήρι γεμάτο, ίσον με ένα ποτήρι άδειανό.

ΟΙ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

Άφού κάθε γυναίκα ταξίδεψε με δυο άνδρες, υπάρχουν δώδεκα πλοία, και αφού υπάρχουν τρεις γυναίκες σε κάθε πλοίο, έπηρεχαν έν όλον 36 γυναίκες.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΗ ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

Ίδου πώς θα γίνη ή μονοκονδυλιά. Άρ-

χίζετε από την κεντρική κάθετη γραμμή αυτήν που έχομε κομμένη από επάνω.

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΔΙΑΝΟΜΗ

Ο διομήχανος θα μοιράση 31 πούρα, σε 5 άνισα μέρη. Άπλ. 16, 8, 4, 2, 1.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 503

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

1	Π	Λ	Α	Σ	Τ	Η	Σ	Ν	Α
2	Λ	Υ	Ρ	Α	Μ	Ι	Μ	Ο	Σ
3	Α	Σ	Μ	Α	Ι	Μ	Α	Σ	
4	Τ	Α	Ρ	Τ	Ο	Κ	Ο	Σ	
5	Ο				Δ	Ο	Σ	Ι	Σ
6	Ν	Α	Ο	Σ	Ν	Σ	Ο		
7	Ν	Ι	Τ	Ρ	Ο	Ν	Ε	Ν	
8	Κ		Μ	Α	Ο	Ν	Ι	Π	
9	Α	Σ	Ο	Σ			Ι	Α	
10	Ι		Ι	Η	Σ	Ο	Υ	Σ	

Μια γυναίκα

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Κίμωνος Λώλου

Κι' εκείνη τη μέρα τριγυρίζαμε πάνω-κάτω στο δρόμο χωρίς σκοπό. Ήταν ο καιρός που μόλις είχαμε κλείσει τα δεκαεννιά. Τ' απογέματα μ' έτρωγε ο ίδιος πάντοτε καυμός: Πού θα πάμε, τι θα κάνουμε;... Ποτέ δεν άξιωθήκαμε να θρούμε τη λύση. Τό βράδυ έφτανε χωρίς αποτέλεσμα.

Όλο το απόγεμα είχε περάσει με την έλ-πίδα μιας, οποιασδήποτε, απασχόλησης, μιας πετριάς στο τέλμα της άκνησας μας. Είμαστε όλο νεατά, όρμες, όνειρα και, το σπουδαιότερο, γεμάτοι φλόγερη φαντασία.

Την περιμέναμε την περιπέτεια, είμαστε βέβαιοι πως από στιγμή σε στιγμή θ' αρχό-τανε, όσφρανόμαστε την άφιξη της, μα κά-τι τύχαινε πάντα και δεν έφτανε ποτέ. Εί-μαστε δυο αλήτες του έρωτα, παραγνωριμέ-νοι καρδιοκαταχτητές, που λιγώνομαστε στο περπάτημα και στην όρθοστασία στις γω-νίες. Σφιγμένοι στο μοναχικό σταυρωτό κουστούμι, με την κοφτερή τσάκιση, διωρ-θώναμε δέκα φορές την ώρα τον κόμπο της γραβάτας κι' άναστενάζαμε άλλες τόσες. Τα βλέμματά μας ψάχνανε τον ορίζοντα. Κάθε γυναίκα που περνούσε από μπρός μας έπρε-πε να μη κάτω από το μικροσκοπικό της κρισιώς μας. Την βαθμολογούσαμε, και μέ-ναμε σύζυγοι με μόνο κέρδος τον κρότο των τακουνιών και το κούνημα της τάβιας, που χανότανε σαν όπτασια.

Δέ θυμάμαι, μα θαρρώ πως γιόρταζε ή εκκλησία της ένορίας. Έτσι όμως θάνα, γιατί είχανε ξεχυθεί στους δρόμους τα κο-ρίτσια με κουμπάρδες και καρφιστώνανε σημαϊούλες.

Ήταν από τ' απογέματα τα πιο πληχι-κά. Άνηφορίζαμε αργά, κουρασμένοι, γεμά-τοι μελαγχολία. Το σάλιο είχε ξεραθεί στη γλώσσα μας. Και το χέρι είχε βαρεθεί να γυρίσει την άλυσσιδίτσα. Γυρίζω και βλέπω ένα κορίτσι κρεμασμένο απ' το πέτο του φίλου μου:

— Θανασάκη, Θανασάκη... στάσου, παιδί μου, να σου καρφιστώω καλά τη σημαϊού-λα.... Το μίλησε κοντά στ' αυτό ύστερα σκιδόνοντας πιδ πολύ ψιθύρισε: Κύτταξε, κοινέ, μη ρίξεις στον κουμπάρά!... είναι ό-λες φίλες μου....

Είπε και τον άφισε σχεδόν απότομα.

— Έχεις μέσα βλέπω... Φιλενάδα; ρώ-τησα.

— Ναί, την έχω βαρεθή πιά....

Την είχε βαρεθή. Καλά. Μα έμένα μ' α-ρεσε το κορίτσι.

— Κάνεις πέρα, να την κυνηγήσω εγώ; είπα.

— Ναί.

— Σύστησέ μου την και άφισέ με έπειτα.

Όπως τα συμφωνήσαμε έτσι και γίνηκαν.

Την κράτησα δυο ολόκληρες ώρες όρθια, στο βουνάλακι με τα πεύκα. Δίστασε λίγο. Στ' ότελος μου είπε:

— Ξέρεις, θα τ' αφίχναμε. Μα έπειδή είσαι φίλος του δε θέλω, ειδικά, με σένα....

Πέρασα το χέρι μου στη μέση της. Δεν έφερε καμιά αντίσταση, αλλά δε μ' άφισε να την φιλήσω. Ήταν το τελευταίο μου έ-πιχειρημα.

— Μην πής τίποτα τού Θανάση για ό,τι έγινε.... μου είπε φεύγοντας.

— Δεν μπορώ!... θα του τ' απώ....

Με κύτταξε και δεν έβλεπε πιά. Έφου-γε, και το μόνο που μου έμεινε απ' αυτήν, ήταν μια άοριστη εικόνα ενός άγουρου κορ-

μού μέσα σ' ένα σάξ φορεματάκι.

□ □

Και ξανάρθαν πάλι τα μονότονα απογέμα-τα. Τα τακούνια μας αντίχησαν πάλι πένθη-μα πάνω στο πεζοδρόμιο και οι ψυχές πέτα-ξαν στους τόπους των όνείρων, που δεν θα πραγματοποιόντουσαν ποτέ. Κάτι μικρές ψευτοπεριπέτειες ταραζανε λίγο τον ειρηνι-κό ρυθμό της ζωής μας. Μα το μεγάλο, ή μεγάλη περιπέτεια, τ'ό άπρόοπτο, δεν έρχό-τανε. Και το μόνο που κερδίσαμε πάντα ήταν περισσότερη θλίψη κι' απογοήτευση. Πάντα μια γεύση πικρή, μια γεύση στάγτης, σκό-νης πολυκαιρινής νοιώθαμε το σούρουπο, ό-που έρμηκοι οι δυο διόσκουροι, αλλοιμονό μας, έμεινε αργοδιαβαίναμε τα στενά, με τα μάτια μισόκλειστα, γεμάτα από το όραμα μιας άπιαστης σκηνής. Κι' ήταν σά να κλαί-γαμε τη μοίρα μας. Μα ό έγωισμός των δε-καεννέα χρόνων δεν προδιόντανε. Έποκι-νότανε, κι' άς έέραμε πολύ καλά ό ένας την ψυχή του άλλου. Μοναδικό μας καταφύγιο γινόντουσαν τότε τα λόγια, τα παχειά, τα άφθονα, για σχέδια μελλοντικά....

Για κείνη δεν ξανακάναμε λόγο....

Την ξανάδα τυχαία ύστερα από πολλούς μήνες. Έκανα μια δεύτερη απόπειρα να σκετισοθούμε χωρίς, όμως, αποτέλεσμα κι' αυτή. Ξαναγνήθηκε, τώρα, όμως, με άλλη δικαιολογία:

— Έμαθα πως έχεις πολλές φίλες; τί να με κάνης έμένα;...

Κόρδωσα και όσoπoσα με μετριοφροσύνη...

Ή η κολακεία δόθηκε μιά. Κι' αφού αυτό για μ'ας τότε ήταν τίτλος, τον στεφανώθηκα χω-ρίς διάφευση.

— Βλέπεις;... μου ξανάπε.

Έβλεπα. Χωρίζαμε και πάλι κι' είχα αποφασίσει να τελειώσω όριστικά μαζί της.

Τό κορίτσι ήθελε κοντοστάθηκε, προσέπε-ρασε. Έθρεψε για λίγο τη διψασμένη μου φαντασία! Ναί. Μα τί μ' αυτό; Ή δίπα έκείνου του καιρού ήταν γενική, για κάθε τι σχετικό με τον έρωτα και τα άτομα ήταν απλά μέσα. Ίσως λατρεύαμε περισσότερο τα είδωλα της ψυχής μας, ίσως αυτόν τον έρωτα σε μια κατάσταση άπαράκλητη για την άναπνή μας, ίσως και τον εαυτό μας τον ίδιο....

□ □

Κι' εκείνο το βράδυ ξενυχτούσαμε, με την ίδια πάντοτε έλπίδα, πως έκείνο που δεν έγινε τ' απογεμα θα γινόταν την νύχτα. Δύσκολα άπελπίζεται κανείς σε μια τέτοια ήλικία.

Ή έζήτη θάρρα να τ' άλέφαρα καθώς μέ-ναμε ξεπλωμένοι στη βεράντα του καφε-νείου. Μια έξουθενωση μας τόλγε και σω-παίναμε για πολλή ώρα.

Ήθερα πως αυτός τα είχε ξαναφτιάξει μαζί της. Ένα απόγεμα άπόλυτης μοναξιάς, κάνει πολύ εύκολο το ξαναγύρισμα αυτό

στα παλιά. Ίσως πάντα κάτι που τρα-βάει απ' την παλιά παιγμένη κομωδία. Για μ'ας τούς τρυγητάδες όλων των άμπελων, ήταν συνηθισμένες και φυσικές αυτού του είδους οι «έπιστροφές».

Κάποια στιγμή μου μίλησε.

— ..... και άρχην δεν την πίστεψα και της έκοψα την κουβέντα.... Πολλές φορές όμως ξανάφερε το ίδιο θέμα και γι' αυτό παραξενεύτηκα....

Μου το έπανελάμβανε συ-χνά, ότι τον καιρό που της είχτηκες, για να πετύχης καλύτερα τον σκοπό σου, με κατηγορούσες σ' αυτήν: Νά, ότι έχω πολ-λές, ότι δεν την αγαπούσα... Μα δεν την πίστεψα, δεν την πίστεψα σου λέω!...

Άμέσως είδα τον κίνδυνο. Και κατάλα-βα τί είχε σκοράσει το κορίτσι. Όρίστε!... Πρέπει ν' αποδείξω την αθωότητά μου. Χω-ρίς να τον κυττάζω του μιλώ:

— .... δυο φορές όλες-όλες την είδα και τις δυο φορές σου το είπα και σου διηγήθη-κα ό,τι ειπώθηκε μεταξύ μας. Πιστεύεις να υπάρχει κάτι που σου κρύβω; Έξέ άλλου αυ-τό θάταν άτιμία έκ μέρους μου να λέω τέ-τοια πράγματα... και για συμφέρο μου μά-λιστα....

— Ναί, παιδί μου, ναί! Μου το είπε τό-σες φορές όμως, ώστε παραξενεύτηκα.

Ναί, παιδί του, ναί. Δεν την πίστεψα μα παραξενεύτηκε.

Έχετε δη όνειρο να σ'ας κυνηγούν και να μη μπορήτε να κουνήσετε τα πόδια σας; Αυτό έγινε τότε. Όταν σε αντίη το δικη-νόσαι βέβαιος πως δε θα μπορέσης ναβρης έπιχειρήματα. Γιατί, άπλοστα, όλα-όλα είναι ένα σκέτο όχι. Δύσκολα, όμως, πι-στεύει κανείς κείνον που άρνιέται. Οι άνθρω-ποι είναι άδύνατοι και πιστεύουν κάπως πε-ρισσότερο εκείνου που έκφράζεται θετικά. Δέ φταίει κανείς σ' αυτό. Ούτε κι' ό φίλος μου τότε....

Κι' έχω-που μου έλειπε ή δύναμη να μι-λήσω είπα όχι και σταμάτησα. Τα κατόπιν είναι όμαλά κι' ακολουθούν την συνηθισμέ-νη πορεία:

Ήρθαν κι' άλλα πολλά πληχτικά απογεύ-ματα. Τα τακούνια αντίχησαν στο πεζοδρό-μιο. Ή φαντασία ξαναπάταξε. Ό κόμπος της γραβάτας διορθώθηκε εκατομμύρια φο-ρές.

Οι διόσκουροι έμειναν πάντα μαζί. Κι' οι τύχες μπορεί να πή κανείς πως μοιραστή-κανε. Μένανε πάντα ίδια, ταπεινοί κι' όνει-ροπόλοι. Αυτός, ίσως ήταν κάπως λιγάνι πιο θετικός. Μα ώστόσο μοιάζαμε. Έκει που διαφέραμε πολύ ήταν ή χλωμάδα του προσώπου μου. Έγώ ήμουν χλωμός. Ναί.

Κάποιο δηλητήριο σιφί, σά νάχα διακάσει άγονυρίδα, κυλούσε στις φλέβες μου. Μιά πίκρα, μια πίκρα... Τώρα δεν κυττιόμασταν στα μάτια όκεία. Οι όμοι μας άκουμπού-σαν από το ταλάντεμα του βαδίσματος, μα οι σκέψεις και τα βλέμματα χωρίζανε.

Και κάτι μας ψύχρανε. Και τούς δυο έμωζε και τούς δυο! Αυτός «δεν πίστεψε μα παραξενεύτηκε». Και περίμενε την άπόδειξη ίδια όπως την ποθούσα κι' εγώ. Έκει κυ-τούσαμε, κι' αυτή θα μ'ας λύτρωνε. Δεν εί-χε πιστέψει, το έξερω ότι δεν είχε πιστέψει.

Ήθελε όμως την άπόδειξη. Ήταν άνθρω-πος άδύναμος όπως όλοι. Τόθελε αυτό για-τί ποθούσε να του φύγη κάθε κακή σκέψη.

Ήθελε να στέκεται ξένοιαστος στο πλευρό μου. Κι' εγώ.... έβλεπα πάντα τον ίδιο έ-φιιάτη: Να με κυνηγούν χωρίς να μπορώ να κουνήσω τα πόδια μου.

Τα δειλινά βαράναν τις ψυχές. Τα στό-ματα έσφραγίζανε. Τα μάτια, μισόκλειστα πάντα, γεμίζανε από την μορφή αυτής της γυναίκας. Πλανιότανε ή σκιά της πάνωθε μας και στιγμές-στιγμές την ένοιωθα ανά-μεσά μας. Μας χώριζε, μας χώριζε. Αυτό το κατάφερε στ' αλήθεια «ή γυναίκα»....

□ □

Τα δειλινά βαράναν τις ψυχές. Τα στό-ματα έσφραγίζανε. Τα μάτια, μισόκλειστα πάντα, γεμίζανε από την μορφή αυτής της γυναίκας. Πλανιότανε ή σκιά της πάνωθε μας και στιγμές-στιγμές την ένοιωθα ανά-μεσά μας. Μας χώριζε, μας χώριζε. Αυτό το κατάφερε στ' αλήθεια «ή γυναίκα»....

□ □

Τα δειλινά βαράναν τις ψυχές. Τα στό-ματα έσφραγίζανε. Τα μάτια, μισόκλειστα πάντα, γεμίζανε από την μορφή αυτής της γυναίκας. Πλανιότανε ή σκιά της πάνωθε μας και στιγμές-στιγμές την ένοιωθα ανά-μεσά μας. Μας χώριζε, μας χώριζε. Αυτό το κατάφερε στ' αλήθεια «ή γυναίκα»....

□ □

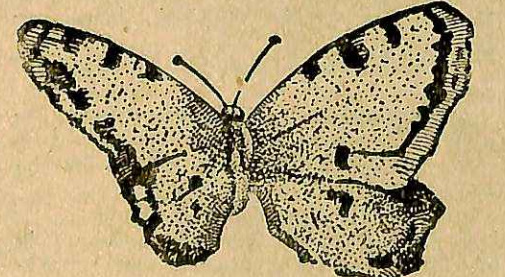
Τα δειλινά βαράναν τις ψυχές. Τα στό-ματα έσφραγίζανε. Τα μάτια, μισόκλειστα πάντα, γεμίζανε από την μορφή αυτής της γυναίκας. Πλανιότανε ή σκιά της πάνωθε μας και στιγμές-στιγμές την ένοιωθα ανά-μεσά μας. Μας χώριζε, μας χώριζε. Αυτό το κατάφερε στ' αλήθεια «ή γυναίκα»....

□ □

Τα δειλινά βαράναν τις ψυχές. Τα στό-ματα έσφραγίζανε. Τα μάτια, μισόκλειστα πάντα, γεμίζανε από την μορφή αυτής της γυναίκας. Πλανιότανε ή σκιά της πάνωθε μας και στιγμές-στιγμές την ένοιωθα ανά-μεσά μας. Μας χώριζε, μας χώριζε. Αυτό το κατάφερε στ' αλήθεια «ή γυναίκα»....

□ □

Τα δειλινά βαράναν τις ψυχές. Τα στό-ματα έσφραγίζανε. Τα μάτια, μισόκλειστα πάντα, γεμίζανε από την μορφή αυτής της γυναίκας. Πλανιότανε ή σκιά της πάνωθε μας και στιγμές-στιγμές την ένοιωθα ανά-μεσά μας. Μας χώριζε, μας χώριζε. Αυτό το κατάφερε στ' αλήθεια «ή γυναίκα»....

KIMON ΛΩΛΟΣ

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΝΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΓΚΩΠ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΙ Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΣΑΣ

ΦΩΤΙΣΤΙΚΟΝ

Κύριος Νώντας έκδρομή πήγε, άρχισυντάκτης πάλι έμένα ιδώ-ναζε: «Κύριος Άγκωπ, είπε, ό-νομά σου παραστούκλιου Ζουρ-νατζιάν λένε, σου πάλι άρθρον Ισθουρήσεις. Κύριος Νώντας ά-δειαν ίπηρε, Άγία Μετάληψη έλαβε, αυτοκίνητον έκατσε, μα-κρά άφηνε, γυρίζει εν γυρίσει».

Τί να κάνης το λοιπόν, συνά-δερφοι ήμαστε, παιδιά ήμαστε, μεάλω γίνηκαμε, δεν μπορείς ά-φήσης τώρα Νώντας, μισραντέρ!

Και, λοιπόν, άρθρον ίγραψω άλλα περί τί; Ιστέμης τελείω-σε, άρθρώποι Ιστίτια τους γύρι-σαν, Ίσπανία άκρος ήσυχία ίνε-ται, πόλεμος πόλεμος φαίνεται εν φαίνεται. Μουσουλίνη, Χί-τλερής, όλοι καλοί κύρα κάνουνε Ιστούμα τους εν άνοίγουνε. Τί να ίγραψής το λοιπόν; Άχ Νόν-τα, άδερφάκι, μελάδες έμένα ί-βαλες, έσύ έκδρομή ίπηρες έμένα κεφάλι μου μεάλω βάσανο ίχω-σες. Πήβαινε όμως καλό σου, Νώντας άδερφός, και Άγκωπ ά-γορντέ!... Και άφού Νώντας έκ-δρομή ίπηρε, περί έκδρομή τον λόγον άς κάμωμεν.

Διεργηθεί δημόσιον σρόνημα νίνουμαι, παρόπον λαού είπω: Περίσδος έκδρομών άρχισε, κό-σμος ψιλά του ίδαλε, άσπρα του ίδαλε, ψαθάκι έφόρσε, άπ' έκδρομικά τρετίνα άκόμη δεν ίγέ-ποινεν. Γιατί τζάνου; Χολκίδα μαλκίδα ίπηνέγαμε είκοσι δρακή ίδίναμε, θράδυ γυρίζε, άμ' πέρουν αυτά ίγίναμε. Ίφρέτος ού-τε φωνή ούτε άκούσαν; Ά-τρείπ πρῶμα είπαμε, πάλω μας Ισάσαμε τίποτε δεν Ιβρίσαμε.

Και ίπιδίς περί διά έκδρομής, πρῶταπιν κάμωμεν, θεθδ σέβας ύπαβάλλομεν: μια φοράν καθέ δέ-κα χρόνια, τζάμπα τραίνο να ί-σάσῃ, λ'ουτελ'ίως όπου θέλει να ί-άγη. Άνεσ Ιστίτιον και άλ-λέ μετά ριτούς. Καλό πρῶμα έ-ται ίνεται κόμπος όλος Ισχαρι-στ'ένος κοιμάται.

Άρμίδιοι τί ίλέγουσιν; Γνώ-μον των άνεμένων Ιπιδίς πολ-λές ίναπεν Ισανούσωνεν.

Ταύτα και έμμένω. Αθρίον

ΑΓΚΩΠ ΖΟΥΡΝΑΤΖΙΑΝ

Εύκαιρία πρωτοφανής: Νε-αρά δεσποινίς, ώραιότατη, Μαν-μορφωμένη, κοινή, πολύ του κό-σιου, νοικοκυιά, δυναμένη να βά-ζη και πουνάδαν διαθέτοσα ποί-κα ένάς και ήμισος έκατομμύρι-ου, και άνευ γονέων, ζητεί ναυ-θρόν, άντρογον, άπέντρογον, άκα-μάτην και τεμπέλην διά ά τόν σπύνη μίαν, σοφά την ήμέρα στο έξω.

Άρρησαν κάπως άλλα ήλθαν.

Πάρτε το αστυνομικό δελτίον: αυτοκτονίες και δράματα τιμή: Άλλοίμονον, ό Μάιος δεν ένε-πνευσε μόνον τούς ποιητάς άλλα και τον λοιπόν κόσμον. Και του νέπνευσε τα άγριώτερα πράγμα-τα, όχι άθώους στίχους ή άνόη-τους, πρῶμα που άλλοίμο-νον και πάλιν συμπολίται εί-ναι το ίδιο. Έάν και σεις έχετε άδελφή νέαν, σπεύσατε να άποακρυβήτε έξ αυτής, διότι... κινδυνεύετε να διαπράξετε δράμα τιμής. Και πῶς να μην διαπρά-ξετε όταν όλος ό κόσμος είναι έσοτευμένος αυτόν τον μήνα.

Άλλά και πῶς να μην είναι με-τά θάνατα που τον σκανδαλίζουν από το πρῶ ως το θράδυ;

Είδατε τί συμβαίνει, άγαπητοί άναγνώσταί. Ένφ ύπάρχουν άν-δρες που δεν έβγαλαν ούτε καν το γιλέκο τους άκόμη, οι γυναί-κες έχουν άφαιρέσει σχεδόν τα πάντα. Έγιναν ή πρόκληση προ-σοποποιημένη. Και είς πῶς άν-τίτυπα! Πῶς λοιπόν να μην έρο-τευθῇ κανείς τον Μάιον, τον κατ' έξοχην αυτόν μήνα των έ-θανών και των προεχόν; Και πῶς να μη διαπράξη έγκλημα, να ή γίνη ήρας δράματος, τρα-γωδίας;

Πήτε μου, άγαπητοί μου, πῶς; Πῶς;

ΑΧ. ΒΑΧ:

ΣΥΝΤΟΜΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 25.—Άγγέεται εκ Λάσας του Θιβέτ, ότι ό Δα-λάϊ Λάμας έδήλωσε ότι δεν θα κάνει φέτος το καλοκαίρι θαλά-σσια μπάνια.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 26.—Μετά μεγά-λης έπισιμότητος έγινε ένταύθα ή κηδεία της νεαρῆς Τουτού, της χαριτωμένης γατίτσας της θυρω-ρού της ύπ' αριθ. 345 Β. πολυ-κατοικίας της λεωφόρου Ώσάν.

Πλίστοι στέφανος κατετέθησαν.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 26.—Ύπό γκάγκστερ άνερέθη είς την όδον Μπρονγυαίη πορτοφόλι πλήρες. Ό εύρών το παρέδωσε είς τον τρώον αστυφύλακα που συνήν-τησε.

ΤΟΜΠΟΥΚΤΟΥ.—Έφθασεν ένταύθα προερχόμενος εκ του έ-σωτερικού, ό βασιλεύς των Του-ρουρ, Παλατάλα ό 310ος. Έφθελθσαν οι νενομισμένοι 578 ανωνιοβαλίσμοι. Ό ύψηλος έξνος έξέφρασε την έπείσεσιν του, κλάδας πικρότατα.

Κατόπιν των άλληπαλλήλων έ-πιστολών τῶς όποιας λαμβάνομεν παρ' άναγνώστων μας, οι όποιοι μ'ας παρακαλουν να τούς διαφω-τίσωμεν επί διαφόρων άποριών των Ιατρικής και νομικής ως έ-πι το πλείστον φύσεως, έγκαινιά-ζομεν από της σημερινής την είδι-κην ταύτην στήλην, είς την όποι-αν οι άπορούντες και έξιστάμενοι άναγνώσταί μας θα εύρίσκουν ά-πάντησιν είς κάθε έρώτησιν των.

.....

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Δ. Π. Α. Έχετε λοιπόν κοιλό-πονον; Είθεθε βέβαιος; Περιεργον έντοτούς πῶς δεν τον είχατε και χθές; Άφού και χθές έπί-σης έγενναίσατε είς έλληνικόν έστιάτοριον.... Πάντως, αν δεν σας περάσῃ της την προσεχή έ-δομάδα θα πῇ ότι έπάθατε δηλη-τηρίασιν και φροντίσατε να ά-ποταθήτε είς τό πλησιέστερον φαρμακείον.

Νικ. Καρτ. Μην άνησυχῇ-τε, θα σ'ας περάσῃ. Και έμεις τα είχαμε πάθει αυτά προ είκοσαε-τίας άλλα δεν ένθυμούμεθα πῶς μ'ας έπέρασε. Άν το θυμηθούμε θα σ'ας το γράψωμε.

Δα Ν. Παρ. Πάρτε λίγο κα-τράμι άνάμικτον με τρείς καλές κουταλιές της σούπας ποτάσσαν. Ένα κι' ένα γι' αυτό που μ'ας γράφατε. Προσέξτε να μη δώσε-τε από το φάρμακο στον σκύλο σας.

Πονεμένην ύπαρξιν. Λέν σ'ας πέρασαν οι κάλοι με ό τήδηπε και αν βάλατε! Τότε κόψτε τα δάκτυλά σας.

6' ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

Διεξυγμένην. Πήρατε διαζύγιο και με ρωτάτε πῶς μπο-ύτε να έκδικήτε τον τέως σύ-ζυγόν σας; Νά τον ξαναπαντρεύ-θῃτε!

Νεαράν κόρην. Είπατε ότι είναι παντρεμένη; Δύσκολος ή περίπτωση. Περιμένετε τότε να τεθήν ή νύμφη του.

Αφρ. Πφρ. Η περίπτωση ή την όποια μου γράφατε είναι άπό τις σπανιότερες κληρονομι-κές ύποθέσεις. Πάντως έσείς προστίετε να κρατήσετε την βίβ-λαν, το αυτοκίνητο, τα μετρητά και τα κοσμήματα, άφήνων την άρτίαν ήσαν είς τον συγκληρο-νομόν.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ, 25.—Σή-μερον τήν πρωίαν έπάγωσε ό Δού-κεις. Τό θερμόμετρον κατέπλη-κτον κατήλθεν άμέσως είς τούς 35 βαθμούς από το μηδέν.

Παραξενεύεσαι γιατί διαρκῶς σε λέω «Φῶς μου!»

μά χρώσταγα και—τί κακό! μου κόψανε το ήλεκτρικό!...

και μου άπομένεις μόνη έσύ για... τζάμπα φωτισμός μου!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΦΡΙΤΙΣΕΤΕ

Τά παιγνίδια που σ'ας δίνωμε σήμερα, θα είναι μετ' άπάντησε-ως, δηλ. άλλε-ρετούς. Έτσι δεν θα περιμένετε ως την άλλη Τε-τάρτη... για να μην έχετε άπάν-τωμα.

1. ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Έρώτησις.—Όταν έχετε στην τσέπη δραχμές 3.60 και σ'ας χρειάζονται άνωπερέτως 3.60 τί κάνετε διά να τῆς έχετε άμέσως;

Άπάντησις.— Βάζετε πλάι στο 3.60 ένα 0 και τίς έ-χετε εν τῷ άμα.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Έρώτησις.—Όταν έχετε ένα τρίγωνον και θέλετε να το μετατρέψετε είς σφαίραν, τί κά-νεται;

Άπάντησις.— Τό τρῶμα!

3. ΑΙΝΙΓΜΑ

Έρώτησις.— Πότε ένα ζῶον λέγεται τετράποδο, ένφ εί-ναι μόνον δίποδον;

Άπάντησις.—Όταν δεν συμφωνεί με την γνώμην σας.

4. ΓΡΙΦΟΣ

Έρώτησις.— Μπορείτε να μ'ας πῇτε τί λένε, οι παρακάτω ίνεστραμμένες γραμμές;

Άπάντησις.— Τίποτε.

ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Άγγέεται εκ Ν. Υόρκης ότι μια μεγάλη άμερικανική άτμο-πλοία, μελετά την κατασκευή νέου τεραστίου υπερωκεανείου, το όποιον θα είναι το μεγαλείτε-ρον του κόσμου.

Θά έχη μήκος 1500 μέτρων πλάτος 358½, ύψος 200 μ. κλπ. Ό υπερωκεάνειος αυτός κολοσ-σός ό όποιος θα έχη όλας τῆς ά-νέσεις έπτά ταυτοχρόνως μεγά-λων «παλάς», θα έχη αὐτήν την χαριτωμένην ποικιλοτυπία ότι θα κινήται με πανιά. Πῶς; Αυτό δεν πῶς το άπεκάλησαν άκόμη οι Άμερικανοί. Δικαιώμα τους.

Ο περίφημος Ρούντχαρντ Κίπλιγκ,
 άφησε περιουσίαν 375.000.000 δολ-
 λαρίων !

Νεοδημητρική Λογοτεχνία

ΝΑΥΤΙΚΟ

Στά ξερονήσια μας πολλούς γέροντες, τυχαί-
(ναι, ναυτικούς,
να δής, που από τον τόπο τους πιά εκεί δεν
(έχουν πάει.
Όλη τους φάγαν τη ζωή: Τά ξάρτια, οι
(στρόμφοι, τα κουτιά
και το συχνό ξαγνάντεμα στού οδίζοντα
(τά χάρη!....

Στά χάρη που οι σκέψεις τους πετούν—γλά-
(ροι—ακολουθώντας τα λευκά
τά πλοία που γι' άγνωστους γιαιλούς ορθό-
(πλευρά τραβάνε
και που μαζί με τους καίμους τους έχουν
(κάνει τις καρδιές
θαρείς σαν κάποια σύγνεφα που όλο θρο-
(χες μηνάνε.

Κι' όμως τις μέρες που ο καιρός τους κλεί-
(νει μέσ' στον καφερέν
κι' ανάμεσα στις ιστορίες κάποιες ξυπνούνε
(ελπίδες,
αν τους ακούσης, άσφαλώς, θα μάθης γω-
(ρες μακρινές
πούτε στα Μπάρ της Τσάταμ Σκουέρ ζωγρα-
(φιστές δεν είδες!...

ΝΙΚΟΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

□ □

ΑΛΥΤΡΩΤΟΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

Τό πλάνο έρωτοξύπνημα που ή γλυκανή
(της νεότητος
σά θαθυμύριστο άρωμα είχε σκορπίσει έμ-
(πρός μου
καινούργιους κόσμους έπλασε πρωτόγνωρους
(έντός μου
και βυθισμένος σ' όνειρα χρυσά ποδχαν
(πλαστή
άφρησε ανεμπόδιστα να τρέξη ό άνθρωπος
(μου
να ζήση τέτοια μιά στιγμή ούράνια σαν
(κι' αυτή.

Ίδανικά φτερούγισε σ' άπλετο φώς ό νοός
(μου,
σέ φωτικά μπαινόβγαίνε και μυθικά παλά-
(τια,
που κρύβονταν ζηλότυπα σέ άλλης γής τά
(πλάτια
και 'κεί μακρυνά, δλότελα στο είναι μου
(κλειστός,
για δυό ματάκια, δλόφωτα, για άστρινα
(δυό μάτια
μέ τις νεφέλες μίλησε σ' άπειρο γελαστός.

Μά τ' όνειρο, σαν όνειρο καλοκαιριού έ-
(χάθη...
κι' ύστερα άπόνα απόβραδο ξανά το πρόσω-
(πό της
δεν τόδα. Ήτανε γραφτό να κλαίω το χα-
(μό της
μέ συντροφιά τις θλιβερές στροφές κάποιου
(διολιού
και ν' άπομένω άνήμπορος κι' αλύτρωτος
(δεσμώτης
στη γλύκα κάποιου δλόθερμου κι' άπόστερ-
(νου φίλιού...

ΘΑΝΟΣ Α. ΠΑΠΑΥΓΕΡΗΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Νά φεύγουνε τά σούρουπα κι' οι νύχτες
(του Φλεβάρη
νάρχεται ή "Ανοιξη γλυκά σ' αύτί να σου
(μιλά
να σέ πλανεύουν οι θαθείς οι νύχτες, τó
(φειγάρι
ή σκέψη σου ν' απλώνεται πόν κόσμο να
(φιλά.

Και νάσαι μόνη, να γυρνάς στους δρόμους
(σαν μιá ξένη
κάποιαν άγάπη μακρινή του κάκου να
(ξηρηνίς
ή θύμηση κάποιων τρελλών φιλιών να σέ
(θερμαίνει
ν' άποξητάρ τη λησμονιά να βρής και να
(πονής....

ΡΕΑ ΣΥΛΒΙΑ

□ □

ΔΕΗΣΗ

Κι' άποσταμένος έγειρα να ξεπλωθώ στη
(χλόη
σέ κάποιο άπόσκιο που άπλωναν μιás πα-
(σχαλιάς οι κλώνοι.
Σέ λήθαργο ναχελικό ή πλάση. Και τού
(Γκιώνη
άχολογούσε λυγμικό, θλιβό το μοιρολόι
μέ κάποιου μύλον τη δοή στούς λόγγους,
(στα ρουμάνια.

Τό λουλουδένιο, γραφικό, της άνοιξης
(κοντύλι
μύριες εικόνες φανταχτές ζωγράφισε τρι-
(γύρω
άπ' άνθη που στο δειλινό πλούσιο ξεχύναν
(μύρο.
Κι' ό ήλιος αίμοστάλαχτος — στο Θεό άγνό
(καντήλι —
τόν ήμερνό του άπόσωνε δρόμο ψηλά στα
(ούράνια.

Ό!... "Ας ήταν τούτες τις στιγμές που ξε-
(ψυχά ή μέρα,
της φαντασίας σ' άπειρο που φτερουγάν
(οι δρόμοι
νάσθινε ή άλήκη της νεότητος μου, να μου
(άσπριζεν ή κόμη
κι' ή άρρωστημένη μου ψυχή σ' άλλα φτε-
(ρά του άέρα
να γοργοπέταε στίς θαμπές της λησμονιάς
(ρούγες!...

Μέσ' στη θανή του δειλινού διόλου δεν θά
(πενθούσα
τ' άπρόοπτά μου γηρατειά. Δεν θά πονούσα,
(κι' ίσως
νοιώθοντας για τόν "Ερωτα μί' άδιαφορία
(και μίσος
ν' άντάμωνα την όμορφιά της ξήσης που
(θαρούσα
πώς στίς άγάπης κρύβονταν τις πλουμιστές
(φτερούγες.

ΤΑΚΗΣ Ν. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΙΓΗ ΧΑΡΑ

Μοίρα! τó διάβα να μου κόψης μη ζητήσης,
άπ' της ζωής τó πλάνο μονοπάτι:
μέσα στού κόσμου την άσκήμια ζητώ κάτι...

Σαν άνθρωπος δεν γνώρισα στήν ζήση
καμμιά χαρά. Και στήν καρδιά μου
πάντα ό πόνος και τó κλάμμα συντροφιά μου.

Πόσες φορές δεν εξενύχτησα θρηνώντας,
άδειάζοντας τού πόνου τó ποτήρι
που "Εσύ μου είχες άσπληχνα χαρίσει...
— πικρό μεθύδι! —

Μοίρα σκληρή, λυτήσου με κι' έμένα
και στείλε στήν ψυχή μου μιá φορά,
για να φωτίση τó βαθύ της τó σκοτάδι,
λίγη χαρά...

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ ΠΛΑΤΡΕΙΘΙΑΣ Ίθακή

□ □

ΕΝΑ ΧΛΩΜΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

"Ενα πρωινό σ' άπάντησα στο δρόμο μου...
"Ήμουν θλιμμένος κι' ήσουν γελαστή... Τό
συννεφιασμένο φθινόπωρο συναντήθηκε
μέ τη ροδόγελη άνοιξη... Σ' άγάπησα κι'
άγαπηθήκαμε... έπηρεα από Σένα τη χαρά
κι' έπηρεε τη δική μου θλίψη!...
"Ενα χλωμό δειλινό... — "Ετσι τó θέλησε
ή Μοίρα — έχωριστήκαμε για να τραβήξου-
με — ξεχωριστά ό καθένας — τó μαρτυρι-
κό μας τó δρόμο!... Ξαναβρήκα την άγαπη-
μένη μου φιλενάδα — τη Θλίψη — κι' έ-
κλάψαμε μαζί κι' οι δυό!...

"Ενα άλλο πρωινό σέ ξαναπάντησα στη
ζωή μου!... "Ήμουν — σαν άλλοτε — θλιμ-
μένος κι' ήσουν σαν πρώτα γελαστή... Θα-
ρούσα πώς σ' έδλεπα και πρώτη φορά κι'
ήμουν έτοιμος να σέ ξαναγαπήσω, αν δέ
θυμόμουν άμέσως τó χλωμό δειλινό, που έ-
κλάψαμε μαζί κι' οι δυό κι' έχωριστήκαμε
για να τραβήξουμε ξεχωριστά ό καθένας
τó μαρτυρικό του τó δρόμο!....

ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΣ ΚΥΡ. ΠΑΞΙΝΟΣ

□ □

ΟΝΕΙΡΑ..

Μιά νύχτα όνειρεύτηκα πώς σ' έχασα,
πώς έφυγε από κοντά μου και πήγες άλλου
σέ χώρες μακρινές να βρής καινούργιες ά-
γάπες... Μά σαν ξύπνησα κι' είδα πώς ήταν
μονάχα ένα κακό όνειρο, πώς σ' είχα κοντά
μου, δικό μου, γέλασα εύτυχισμένη...

Μά χθές την νύχτα όνειρεύτηκα πώς σ'
είχα κοντά μου, δικό μου, πώς μούλεγες λό-
για γλυκά και με μεθούσες με τά χάδια σου
και τά φιλιά σου. Μά σαν ξύπνησα και βρέ-
θηκα μόνη κι' έρημη στήν μικρή μου καμα-
ρούλα, σαν είδα πώς ή εύτυχία μου ήταν
μονάχα ένα όνειρο... τά μάτια μου θούρχω-
σαν από τόν πόνο κι' έκλαψα, έκλαψα πι-
κρά....

ΚΙΚΗ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

(Σταματοπούλου)

«Εβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρ 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξωτερικού	» 100.—
Έτησία έσωτερικού	Διρ. 1.10.
» Άμερικης	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνος 22)

Τά χειρόγραφα, δημοσιεύμενα και
μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Νίκον Κ. Χάκκιν. "Ωραίος ό διά-
λογός σας. Έγκρίνεται και θα δημοσιευθή.
Μη γράφετε όμως ποτέ από τις δυό πλευ-
ρές τού χαρτιού. "Απόστολον Λώ-
λον Σουδάν. "Οχι δημοσιεύσιμα δυσ-
τυχώς τά τελευταία σας. "Ανόμολο γράφι-
μο και παιδιάστικο. Σονίτνελαδ-
σοχοδάδ. "Η κοινωνική μελέτη σας όχι
δημοσιεύσιμη για τó περιοδικό μας. Τό διή-
γημα έπίσης φλύαρο και κοινότοπο. Στέ-
λιον Βασίλειον. Κάτι θέλει να πη
τó ποιήμα σας μά δεν τó ολοκληρώνει.
Δουλεύετε περισσότερο τόν στίχο σας.
Χρήστον Δασέργολαν. Έγκρίνε-
ται ό "Ερχομός και θα δημοσιευθή με τή

σειρά του. Τό άλλο πολύ κατώτερο. "Αν
δεν έχη δημοσιευθή έως τώρα τó έγκριθέν,
σημαίνει ότι δεν ήλθε ακόμα ή σειρά του.
Έτσι κι' αν πέρασαν δυό μήνες. Μη τσον
"Υφαντήν. Έγκρίνεται ή "Ανατολή".
Για τόν διαγωνισμό διβλίων δημοτικής
εκπαίδευσεως θα σας πληροφορήσουμε στο
προσχές.

Βλάσσην "Αειθαλή. Δεν μάς ικανο-
ποίησε τó "Ποθώ. Περιμένουμε κάτι καλλί-
τερο. Χρυσάνθην Μαν. Είθετε θέ-
βαι ητ αυτά που μάς στείλατε είναι δι-
κά σας; Πάολαν Σέτσι. "Οχι δημοσι-
εύσιμη ή "Μεταμέλεια. Δεν αποδίδει καλά
τήν ψυχολογία τού διαρρήκτη. Και τó τε-
ράστιχο κατώτερο από προηγούμενά σας.
Βιολέττα. "Απορούμε πώς ένα θέμα
τόσο κοινότοπο από την πρώτη του φράση
έως την τελευταία, έσεις τó βρίσκετε ότι
θεφεύγει από τά συντησμένα θέματα. Θά
θέλαμε κι' έμεις να δημοσιεύσουμε κάτι δι-
κό σας για να σας ευχαριστήσουμε, αλλά
πρώτη δέβαια να είναι κάτι δημοσιεύσιμο.
Γέτσιαν. Κατώτερο από προηγούμενά
σας. Για τόν ποιητή που ρωτάτε σας άπαν-
τήσαμε ήδη. Γιώργον Τζαβάραν. Έγκρίνεται ή "Κοινή Ιστορία". Εύτυ-
χίαν Κ. "Η σειρά της "Αμφιβολίας" έρ-
χεται στο προσχές ή στο μεταπροσχές
φύλλο. "Η "Παράληψη" εγκρίνεται. Γεω.
Λιοντακιανόν. Τό θέμα τού "Σκί-
του" δεν είναι άσχημο, αλλά τó γράψιμό
του δεν είναι επιτυχημένο. Στεγνό και κα-
θόλου σρωτό. Γρηγόριον Παχιά-
νον. Πολύ σχολαστικά γραμμένα και τά
δυό. Γιατί δεν αφήνεται την καθαρεύουσα
αυτή για να γράφετε απλά όπως μιλούμε ό-
λοι μας. Βρίσκετε ώραιες τις φράσεις αυ-
τές;

"Ουμάμαι άκόμη όταν πρὸς τελευταίαν

ΕΜΠΡΙΜΕ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Είς πλουσιωτάτην συλλογήν

ΝΤ. Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ

5 Πλατεία Καπνικαρέας 5

Διαβάτε τó διηγηματι ποδ είναι στήν ριαση της Ροσιον
προσώπων Λερν. Νά ιδήτε ότι: Μόνον ή καζά καθαρισμένη
έπιδερμίδα παραμένει δροσερή, ζεία και αέρνει την έγκυστική
χάρη μιás ύπιδος ώμορφιάς. Και ή Ροσιον προ-
σώπων Scherk καθαρίζει την έπιδερμίδα άωό-
χρωα, την ξανανειώνει και την διατηρεί στο
χρώμα της ύφειας. Διαζίδια ισάντας Δοαχ.
35.- Μεραζήτερα τών Δρ. 55.-, 90.- και 175.-.
Δείγμα άποστέλλεται ένάντι 5δράχ.
γραμματοσήμου. Γεν. Άγγ.: Οίκος
Π. Γ. Μαρκιων, Δίκης 10, Αθήνα.

Ένα σοφό βιβλιονάκι

Λοσιόν προσώπου Scherk

Ζητείτε μίαν πύλην ιδώδην θά την βρήτε στήν πύλην Μυστικόν τού Scherk.

Έκδόσεις

«ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ»

"Εκδηλόφρησε τó 3ον τεύχος της "Παγ-
κοσμίου "Ανθολογίας τών κ. κ.
Γ. Σημηριώτη και Λ. Κωνσταντινίδη, με
άριστοτεχνικά μεταφράσεις ποιημάτων τών
Στεκέρτι, Πάσκοιλι, Βέρνς, Καμπιέρ, Χάινε,
Λενάου, Εκαίτε, Μυρζέ, Κήτς, Ούλλαντ,
Βεράρεν κ.λ.π. συνοδευόμενος από τις διο-
γραφίες τών ποιητών.

μας πλέον ύπόδεσιν έχαραξαμεν κάτω στήν
αίονία γή έναν σταυρόν στυμιαζόντας ό-
λην μας την εύτυχία, ως τόν άνώτερον τύ-
πον που εμπορεί να ληγή... Βέβαια θυ-
μάμαι, τά όποια τώρα.. είναι μόνον... άνα-
μνήσεις!?

Γιώργον Πεγκλήν. Έγκρίνονται
οι "Νύχτες" και θα δημοσιευθούν με τη σει-
ρά τους. Τασίαν Λάμδα. "Η "Γαλαζία
φλογίτσα" θέλει λίγο δουλέμα άώδη για να
γίνη δημοσιεύσιμη. Πρό πάντων τó δεύτε-
ρο και τó τελευταίο τεράστιχο. Διεβιδίσα-
με τó «σταυρόλεξό» σας στόν άρμόδιο συν-
τάκτη. Ευχαριστούμε. Γεράσιμον Νι-
κόπουλον. Και τó δικό σας σονέτο
θέλει άκόμη δουλέμα. "Ορισμένο στίχο του
ύστερον στο μέτρο όπως λ. χ. ό τρίτος και
ό δέκατος τρίτος. Τό θέμα του συμπληρη-
κό. Νέλλην Σίβαν. Έγκρίνεται τó
"Κι' όμως έγω φταίω". Όσο για τά προη-
γούμενά σας σας είχαμε προλάβει. Κώ-
σαν Γιαννακούλιαν. "Οχι δη-
μοσιεύσιμο τó πεζό σας. "Ατεχνο και κοι-
νό. Χρήστον Γαρυφαλλίδη. Δύο-τρεις φράσεις καλές, στο σύνολο ό-
μως φλύαρο και όχι σρωτά γραμμένο.
"Αντ. Κωνσταντόπουλον. Πολύ
προσωπικό και γεμάτο κοινοτοπίες. "Απαλ-
λάξτε τó γράψιμό σας από ώριμένες εκ-
φράσεις καθαρευοσυνηκίες. Πάριον Φο-
ξήν. Καλό τó "Έαρινό δειλί" Έγκρίνε-
ται και θα δημοσιευθή.

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

ΟΡΕ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

3μηνος διδασκαλία παρδ
του ίδιου κ. ΟΡΕ τώι
Παρισίαν.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

"Υπό την άοστηράν έπ-
έλεψιν της Κυρίας ΟΡΕ.
Ζητήσατε κανονισμόν.
"Εγγραφα καθ' ολανδή-
ποτε έποχην.

ΠΑΤΡΟΝ-ΚΡΟΚΙ

Πώλησις χανδρική και
Λιανική

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
"Ετοιμα και έπί παραγ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντες ανάγκη των συμβουλών του αναγνώστας με καθ' ἑκάστην, πλὴν Κυριακῆς, 6—7 μ.μ. Ἀγ. Δημητρίου 14.

Έναν ἀπέκληρο. Δ. Ε. Ε. Εί-
ναι ἀλήθεια ὅτι ἡ κατάστασις αὐτῆ εἶναι λί-
γο ἐνοχλητική, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἐφόσον ἔ-
χετε τὴν προηγούμενη πάθησιν δὲν εἶναι
σωστὸ νὰ ὑποβληθῇτε σὲ διαίτα. Γιὰ νὰ
μετριασθῇ τὸ κακὸ οὕτως ὥστε νὰ μὴν εἴ-
ναι ἐνοχλητικὸ θὰ κάμετε τὸ ἑξῆς: Θὰ ἀ-
ποφεύγετε τοὺς καφέδες καὶ τὰ οἶνοπνευ-
ματώδη, ἀπὸ δὲ τὸ κάτωθι φάρμακο θὰ
παίρνετε δύο κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ σὺν
μέσῳ τοῦ φαγητοῦ. Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυ-
χῇτε διότι δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖο τὸ
πράγμα.

Carbonate de chaux }
Bicarbonate de soude }
Magnesie calcinée }
à à
50 gr.

Όταν τελειώσῃ τὸ φάρμακο μοῦ ξανα-
γράφετε.

Βέραν Θεοδωρίδου. Βρίσκομαι
δυστυχῶς στὴν ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσω ὅτι
μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τὶς ὁποῖες κατέβα-
λε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ καταβάλλῃ ἡ ἐπιστή-
μη δὲν κατορθώθη ἀκόμη νὰ θρεθῇ κατὰ τὸ
τελείως ἀποτελεσματικόν. Ὑπάρχουν πά-
ντοια φάρμακα, καὶ μόνῃ ἡ ἀπαρίθμηση τῶν
θὰ ἦτο ἀρκετὴ γιὰ νὰ γεμίσῃ ὅλη μου τὴν
στήλη. Πάντως σὰς γράφω ἕνα ἀπὸ τὰ καλ-
λίτερα ποὺ τώρα τελευταῖα τὸ δίνουν πολὺ

οἱ μεγαλύτεροι γιατροὶ τοῦ κόσμου, καὶ
τὸ ὁποῖον ἔχει ἀρκετὰ καλὰ ἀποτελέσματα.
Πολλὲς φορές μάλιστα ἐξαφανίζεται ὅλη
αὕτη ἡ ἀγία. Εἶναι ἐνέσεις, οἱ ὁποῖες ὁ-
μως πρέπει νὰ γίνον ἀπὸ γιατρὸ γιὰ εἶ-
ναι ἀπολύτως ἐνδοφλέβιες καὶ χρειάζεται
μεγάλῃ προσοχῇ δότι πολλὲς φορές προκα-
λεῖται στοματίτις.

Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶναι τὸ: Enesol Clin
Θὰ κάνετε μιὰ ἐνεση κάθε δύο μέρες.
Ἐπίσης βάψετε καὶ τὴν κάτωθι ἀλοιφή.
Τέλος θὰ κάνετε λουτρὰ ἀλκαλικά καὶ δι-
αίτα.

Huile de cade 20 gr.
Extrait de panama q. s
Glycol. d' amidon à la gly-
cerine neutre 80 gr.

Δυστυχισμένην μητέρα. Όλου
εἶχαν δικήν περισσότερο ὅμως μοῦ φαίνε-
ται ὅτι ἔχω ἐγώ. Γιατὶ ἡ μικρὴ πείρα μου
καὶ τὰ ἀπειράριθμα ἐμβόλια τῶν διαφόρων
φθισιμένων ἐργαστασίων τὰ ὁποῖα ἔχω με-
ταχειρισθῇ ὡς τώρα δὲν μοῦ ἔδωσαν ἀτυ-
χῶς σπουδαῖα ἀποτελέσματα γιὰ νὰ μὴν πῶ
τὴν λέξιν τίποτε. Τώρα ὅμως τελευταίως
μὲ τὰ ζυμωθέντα ἐμβόλια τοῦ Δρος Κόμη
ἔχω διὰ τόσο καλὰ ἀποτελέσματα, ὥστε νὰ
διερωτῶμαι μήπως ἡ ἐπιτυχία ἦταν ἀπλὴ
σύμπτωσης. Εὐτυχῶς ὅμως κάθε φορὰ ποὺ
θὰ τὰ μεταχειρισθῶ ἔχω πολὺ καλὰ ἀποτε-
λέσματα, τολῶ λουτρὰ νὰ πῶ ὅτι τὰ ἐμ-
βόλια τοῦ Ιατροῦ Κόμη δὲν μόνον στὴν δι-
κή σας πάθησιν ἀλλὰ
καὶ σ' αὐτὴν ποὺ τὴν
ὀνομάζει ὁ κόσμος κα-
λογήρους ἔχουν θαυ-
μάσια ἀποτελέσματα.
Ἀρκεῖ μιὰ σειρὰ 12

βολίων γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ κανεὶς ἀπὸ τὰ
μαρτύρια αὐτὰ ποὺ λέγονται σπυρίδια τῆς νε-
ότητος καὶ καλόγεροι. Όσο γιὰ τὸ δεύτερο
ζήτημα δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀνησυχή-
τε γιὰ τὰ δόντια αὐτὰ εἶναι πρόσκαιρα
καὶ μοιραῖως θὰ ἀλλάξουν. Πάντως καλὸν
εἶναι νὰ συμβουλευθῇτε καὶ ἕναν ὁδοντία-
τρό γιὰ νὰ σὰς κατατοπίσῃ γιὰ τὸ μέλλον.
Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

**Kellogg's
CORN
FLAKES**
NEW FRESH
FLAVOR PERFECT
#1 Kellogg

ΣΑΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΥΓΙΗ
Τὸ Κόρν Φλέϊς Κέλλογκ εἶναι
ἡ τροφὴ τῆς οἰκογενείας σας. Ό-
λος ὁ κόσμος τὸ ἀγαπᾷ. Πῶς
μπορεῖτε νὰ ἀμφισβητεῖτε ἐφ' ὅ-
σον εἶναι τόσο πλεονεκτικὸν τὴν τρο-
φήν καὶ τόσο θαυμασίον εἰς τὴν
γεύσιν. Προσφέρετε τὸ Κέλλογκ
στὸ πρόγευμα μὲ γάλα ἢ κρέμα.
Εἶναι ἑτοιμὰ. Πάντοτε νωπὰ καὶ
ἀρωματώδη μέσα εἰς κουτιά
WAXTITE. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ
καλὰ καταστήματα.

Ἡλιοθεραπεία μέ NIVEA

Γέρωσπον, ὦμοι, τράχηλος, βραχίονες
καὶ πόδια ἐκτίθενται περισσότερο εἰς
κίνδυνον κατὰ τὴν ἡλιοθεραπείαν. Γι-
αὐτὸ μὴ μείνετε ποτὲ ἐπὶ μακρὸν χρό-
νον εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν!
Ἀκριβῶς δὲ αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ σώματος
τριψάτε καλὰ μὲ NIVEA κρέμα ἢ λάδι.
Ἡ ἐντριβὴ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται.
Καὶ διὰ τῶν δύο ἀποφεύγετε τὸν κίν-
δυνον τῶν ἐγκαυμάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ
ὑποβοηθοῦν τὴν ἐξογόνον καὶ εὐεργε-
τικὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἁκτίνων.
Ένα μαλακὸν ὡς βελούδο, καθαρὸ καὶ
λείον δερμα, καὶ μίαν ὁρροερά καὶ νεαν-
νικὴ ὄψιν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα.

GEN. ANTIPOD. ΕΤΑΙΡΙΑ "ΔΑΦΝΗ" ΓΕΡΑΝΙΟΥ 28 ΑΘΗΝΑΙ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμα-
κεία καὶ μιστοπωλεία.
Τὸ μικρὸν κουτίον 8.50
τὸ μεσαῖον 15.—
τὸ μεγάλον 30.—

**NIVEA
CREME**

MATITÉ
L.T. RIVER
PARIS

Παρά τὴν ἥσθη, παρά τὸν χορὸν, τὸ
πρόσωπόν σας δὲν θὰ γυαλίζῃ, ἐάν με-
ταχειρίζεσθε τὴν νέαν κρέμαν MATITÉ
Βανιοιγγὴ καὶ τὴν πούδρα MATITÉ.

Διὰ κάλτσες περιπάτου προτιμᾶτε πάντοτε τὰς
ποιότητας SILKA, YPSILON, DIADEM, KRONE
500, TRAMA, SEVILLA, διὰ δὲ βραδυνῆς τῆς
θανυάσιες ἀνάποδες ποιότητες HAUCH, OREA,
KRONE 100 καὶ AZUR.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὴν στερεοτάτην λινὴν
ποιότητα Νο 1008, καὶ τὰ ἀθάνατα καλτσάκια τοῦ

ELBEO

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα εἰς τι-
μὰς ἀπολύτως ὀρισιμένας.

Ἀποθήκη χονδρικῆς πωλήσεως. Μητροπόλεως
44 - 46. Τηλ. 21 - 318.

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ
ΚΑΙ
ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζη-
τήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπι-
σμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβου-
λῶν τοῦ διακεκριμένου δερμα-
τολόγου Ιατροῦ τῆς πόλεως
μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά,
(Σόλωνος 40).

Σ. Κ. Λεβάδεια. — Ἡ
συνταγὴ αὕτη χρησιμεύει γιὰ
ὅσες ἔχουν πρόωρα ἀσπρες τρί-
χες. Μὲ τὴν συχνὴν χεῖρη ἀρχί-
ζουν στὴν ἀρχὴ νὰ μουνταίνουν.

ἀργότερα δὲ δὲν διακρίνονται
μέσα στὶς μαύρες. Ἀλλὰ καὶ μὲ
ὀλοσπαρα μάλιστὰ τὰ μουνταίνῃ
ἀρκετά. Ἡ δική σας συνταγὴ
εἶναι ἐπιβλαβεστάτη καὶ προ-
καλεῖ πολλὰς φορές ἔκζεμα στὸ
κεφάλι γιὰ τὴν περιέχει νιτρικὸ
ἄργυρο. Εἶναι πιά θαφρὴ πραγ-
ματικὴ. Ἐνῶ ἡ συνταγὴ τοῦ κ.
Λαδά ἔχει χροῦμα κίτρινον.

Ἐριέττα. Ἡ ῥά κλει-
ον. — Γιὰ νὰ σὰς συμβουλευσῶ
τὶ πρέπει ἀποτελεσματικὰ νὰ
κάνετε χρειάζεται νὰ ξέρω ἂν
εἴσθε ἀπολύτως κανονικὴ στὴν
περίοδον. Μήπως πῶς πολὺ ἢ πῶς
λίγο, ἀραιότερα ἢ συχνότερα.
Γιὰ αὐτὸ ἔχει ἄμεσο σχέση

ΤΑ ΣΤΙΛΠΝΑ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Με **ΚΟΛΥΝΟΣ** καὶ σεις θὰ
ἀποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

Εἶναι τόσο ἐυκόλο δὴταν χρη-
σιμοποιεῖτε **ΚΟΛΥΝΟΣ**, ὅτι
ἡ **ΚΟΛΥΝΟΣ**, προσδίδει εἰς
τὰ δόντια γοητεῖαν εὐχάριστον
εἰς τὸ βλέμμα.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἡ **ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ**, εἶναι ἡ πλέον ἀποτελε-
σματικὴ. Διαρκεῖ δύο φορές
περισσότερον ἀπὸ τὴν ΚΟΙΝΕΣ
ὁδοντοκρέμες, διότι χρησιμο-
ποιεῖτε μόνον τὸ ἥμισυ τῆς πο-
σότητος ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλ-
λην. Δοκιμάσατε τὴν τεχνικὴν
τῆς ἑπράς φέκτρας μὲ ἕν καὶ
ἥμισυ ἐκατοστόμετρον **ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ**. Θὰ ἐκπληγῇτε ἀπὸ τὰ
ἀποτελέσματα.

KOLYNOS
DENTAL CREAM

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟ-
ΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε ἐφ' ὅ-
σον ὑπάρχουν αἱ ἰδεώδεις
γερμανικαὶ βαφαὶ APTI μὲ

τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ βά-
ψετε μόναι σας τὰ περσι-
νὰ σας φορέματα καὶ νὰ
τὰ κάνετε καινούργια καὶ
μοδέρνα. Πωλοῦνται στὰ
φαρμακεία καὶ ἐμπορικὰ.

με το ζήτημά σας. Όστε πληροφορήστε με και θα σας γράψω άμεσα. Αν θέλετε για γρηγορότερα γράψτε απ' ευθείας στον κ. Λαδά μαζί με τη διεύθυνσή σας για να σας απαντήσει λεπτομερώς. Θα έσολιέστε και δραχμές 50 για την ιδιαίτερα απάντηση. Άλλως γράψτε σε μένα.

Νέλσον Λάσσην.— Είς τους λεπτούς είναι προτιμότερα, αναμφισβητήτως, τα σταυρωτά σακάκια γιατί τα μονόπετα άδικούν το σώμα τους. Και τα σταυρωτά και τα μονόπετα θα συνηθισθούν έξισον το καλοκαίρι. Γι' αυτό ό καθείς προτιμά την φόρμα που του ταιριάζει. Για την παράκληση που γράφετε θα προσπαθήσουμε να την ικανοποιήσουμε σε άραιότερα, όμως, διαστήματα. Όσον άφορά το σαπούνι, προτιμήσατε το τελευταίως διαφημιζόμενο της λεβάντας Μόνον αυτού το άρωμα διαρκεί.

Έλληνη κήν Τέχνην.— Σε όσα περιπτώρεα άπέταθην δεν βόηκα, δυστυχώς τα περιοδικά που άναφέρετε. Μόνον ξένα περιοδικά του είδους αυτού ύπάρχουν.

Μιράντα Θεοχ.— Το πρωί προτού πλυθήτε περνάτε δύο το πρόσωπο μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε άβραστο νερό γά-

λα. Μετά μίαν ώραν πλένετε και κατόπιν βάψετε την έξη λουιόν, την όποιαν χρησιμοποιείτε επίσης μ' ένα βαμβάκι και το βράδυ για ξεμακιγιάρισμα.

Teint de benjoin 12 gr.
Eau de fleurs 90

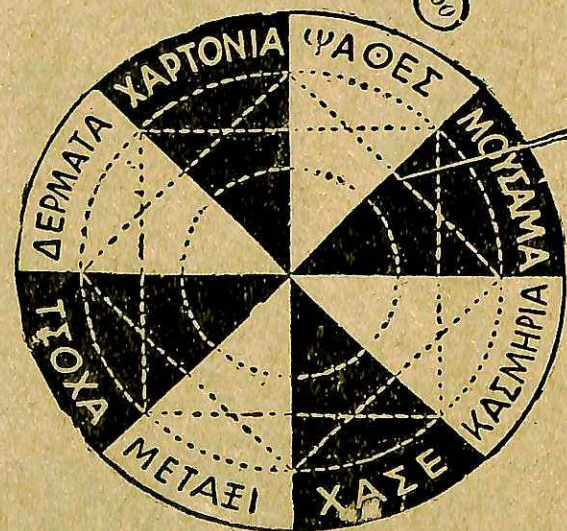
Μετά δίμηνο πάλι ξαναγράψτε μου. Για την κηλίδα χωρίς προσωπική εξέταση δεν μπορώ να σας υποβοηθήσω. Άριάνη Στ.— Θεοσύνι κη. Οι ιδιαιτερες άπαντήσεις πρέπει να συνοδεύονται από 50) χιμον. Άλλοίμονον εάν ύποχρεούτο ό γιατρός να βάξη και τα γραμματόσημα των άπαντήσεων. Τα καρυδόφυλλα να εξακολουθήσουν. Δεν έχει σημασίαν ή παρόξυνση κατά την περίοδον. Πρωί και βράδυ μόνον την λουιόν. Περισσότερο βλάπτει. Δίς της έβδομάδος μόνον και σαπούνισμα με σαπούνι Ιννοτόλ. Επίσης χέσις δίς της έβδομάδος ενάλλαξ άσπρου και κρόκου αυτού. Μετά ένα τέταρτον ξεκαθάρισμα με δροσερό άρθονο νερό. Για την λουκάνση άργότερα. Η πούδρα επιτρέπεται.

Ρουμπέρρα.— Στους νέους σας

ΛΟΡΑ

Η ΚΛΩΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΩΝ ΚΛΩΣΤΩΝ - Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - ΕΡΜΟΥ 131 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 79-137

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ψτορινολαρυγγολόγος

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δίκεται εις την νέαν αυτού
κατόικον Μέγαρον Μαλάμου.
Τηλ. Μπενάκη και Μανροκορδά-
του 6, από 4-6 μ. μ. Τηλεφ.
29 - 562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ENTERON

M. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρίσιος. Έ-
ξέτασις και δι' άκρίνων PON-
TKEN Άναδημίας και Ίππο-
κράτους 19 6

Και τὰ δικὰ σας Μαχριά

θά γίνουν ώραία, άρκει να τὰ λούσετε μια φορά την έβδο-
μάδα με το γνωστό Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Tet-Νούαρ)
Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» που
δίνει στα μαλλιά φυσική γυαλάδα, ύγεια και τὰ δια-
τηρεί πάντοτε φρέσκα. Δύο ειδών Σαμπουάν ΤΕΤ-
ΝΟΥΑΡ ύπάρχουν: Το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για τὰ ξαν-
θά μαλλιά, το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για τὰ σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ
ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ

2 είδη:
Shamposan
Shampodur

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Καζιέρε
από όχητά
άλλα γυαλιά!

ITALIA REX

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Ο Γιώργος λέγει πάντα ότι αυτό που τον πρωτοτράβηξε σε μένα και με κάμνει άκόμη τόσο διαφορετική από τας άλλας γυναίκας, είναι ή φυσική ωραιότης της επιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, έχουν ή την επιδερμίδα γυαλιστή ή χονδρές κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, αλλά εις έμέ δίδει την όψιν του άπολύτως φυσικού διότι είναι «αεροποιημένη». Τόσον λεπτή και τόσο ελαφρά, που πραγματικώς στέκει στον άέρα.

Διά τον λόγον αυτόν, ή πούδρα Τοκαλόν έξεπλούται τόσο ένταία και κανονικά καλύπτουσα την επιδερμίδα με ένα λεπτόν πόνον ωραιότητος, σχεδόν άδιόρατον. Προκαλεί μίαν ωραιότητα όπου φαίνεται πραγματικώς φυσική, και διάφορη άπ' τις παλές βερειές και μεδόνες, οι όποιαι δίδουν την εντύπωσιν φιασιδόματος. Η τελευταία ανακάλυψις της «αεροποιημένης» πούδρας θα ανατρέψη όλας σας τας ιδέας όσον άφορά την πούδρα. Δοκιμάσατέ την σήμεραν.

Δας κοιτάζει ποτέ ένας άνδρας δύο φορές;

Τό να έλκη και να συγκροτή τὰ βλέμματα των άνδρων ένα γυναικείο πρόσωπο, είναι τό μυστικό της θελκτικής επιδερμίδος. Νεανικό δέρμα ζωντανό, χωρίς ρυτίδες, χωρίς λεκέδες, θελούδινο, είναι τό αποτέλεσμα της χρήσεως της κρέμας: **ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ**. Αι έκφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηρίων που έχει στο ενεργητικόν της καθώς και ή πολυετής πείρα των κατασκευαστών της, πείθουν περί της θαυματουργού ιδιότητος της κρέμας **ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ**.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ C.A.N.A

FORMA

Τὰ ωραιότερα Έμπριμέ τὰ έχουν τὰ Μεγάλα Καταστήματα

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21 - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Έπισκεφθήτε την έκθεσίν των

ΤΡΙΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ μας νὰ ἐξυπηρετήσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ἀνετώτερα καὶ μὲ ἀπόδοσιν 100 τοῖς 100 τὴν πολυπληθεῖ πελατεῖάν μας, δὲν ἐφείσθημεν δαπανᾶν διὰ νὰ δημιουργήσωμεν ἕνα καθ' ὅλα ἐφάμιλλον τῶν μεγαλειτέρων Εὐρωπαϊκῶν, Ἰνστιτούτων κομμώσεων μὲ τὰς τελευταίας μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις ποὺ τόσον κατέπληξαν τὸν παρευρεθέντα κατὰ τὰ ἐγκαίνια τῆς 12ης Μαΐου πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον.

Ἡ πολυετής καλλιτεχνικὴ μας πείρα, τὰ ἐγκεκριμένα ἐπιστημονικὰ Εὐρωπαϊκὰ φάρμακα, καθ' ἕνα χωριστὰ διὰ τὴν κάθε ποιότητα μαλλίων, ἡ προσοχὴ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας μας, μᾶς δίδουν τὴν δύναμιν νὰ σᾶς τόνισωμεν ὑπερθύνως, πῶς μόνον μὲ μίαν PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ἐξασφαλίζεται ἕνα θαυμάσια κτενισμένο κεφαλάκι ποὺ νὰ σᾶς θαυμάζουν διὰ 8 μῆνας καὶ πρὸ παντὸς μὲ προσιτὰς δι' ὅλους τιμὰς.

Λειτουργοῦντα τμήματα : Ondulation Marcel, mis en plis, βαφαὶ μαλλίων, λούσιμο, manicure massage παρ' εἰδικῆς ἐπιστήμονος.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

Προσέξαι τὴν Διεύθυνσιν: Δώρου 14γ - Τηλ. 54.287

ΟΜΟΝΟΙΑ